

Milton
Friedman

CAPITALISM
And FREEDOM

KAPİTALİZM VE
ÖZGÜRLÜK

PLATO FİLM YAYINLARI

Kapitalizm ve Özgürlük / Milton Friedman

Özgün Adı / Capitalism and Freedom

Genel Yayın Yönetmeni: Sinan Çetin

Editör: Uygur Karal

Çevirenler: Doğan Erberk - Nilgün Himmetoğlu

Yayına Hazırlayan: Taylan Barış Kızılöz

Sayfa Tasarım: Güneş Keçebaş

Baskı ve Cilt:

İdil Matbaası Davutpaşa Cad. No: 123

Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 11410

2. Baskı: İstanbul, 2011

ISBN: 978-975-6381-41-0

© 1962, 2002 by the University of Chicago

Bu kitabın telif hakları Onk Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Plato FilmYayınları

Akyol Caddesi Vişne Sokak 14/2 Cihangir / İstanbul

Telefon: (212) 252 45 83(pbx) Faks: (212) 249 35 84

yayin@platofilm.com

İçindekiler

2002 Baskısına Önsöz

1982 Baskısına Önsöz

Önsöz

Giriş

Bölüm I: Ekonomik Özgürlükle Siyasi Özgürlük Arasındaki ilişki

Bölüm 2: Özgür Bir Toplumda Devletin Rolü

YASA KOYUCU VE HAKEM OLARAK DEVLET

TEKNİK TEKEL VE KOMŞULUK ETKİLERİ ZEMİNİNDE DEVLET ARACILIĞIYLA GERÇEKLEŞTİRİLEN FAALİYETLER

PATERNALİST ZEMİNDE DEVLET ARACILIĞIYLA GERÇEKLEŞTİRİLEN FAALİYETLER
SONUÇ

Bölüm 3: Paranın Kontrolü

BİR MAL STANDARDI

PARASAL TAKDİR YETKİSİ

OTORİTELER YERİNE KURALLAR

Bölüm 4: Malî ve Ticarî Düzenlemeler

ULUSLARARASI PARASAL DÜZENLEMELERİN EKONOMİK ÖZGÜRLÜK AÇISINDAN ÖNEMİ

ABD PARA SİSTEMİNDE ALTININ ROLÜ

CARİ ÖDEMELER VE SERMAYE KAÇIŞI

DIŞ ÖDEMELER DENGESİNİ SAĞLAMAK İÇİN ALTERNATİF MEKANİZMALAR

SERBEST PİYASA ÇÖZÜMÜ OLARAK DALGALI KURLAR

ALTIN VE DÖVİZDE SERBEST PİYASA İÇİN GEREKLİ POLİTİKA ÖNLEMLERİ

TİCARETTEKİ ABD KISITLAMALARINI KALDIRMAK

Bölüm 5: Malî Politika

Bölüm 6: Eğitimde Devletin Rolü

VATANDAŞLAR İÇİN GENEL EĞİTİM

KOLEJ VE ÜNİVERSİTE DÜZEYİNDEKİ OKULLARDA ÖĞRETİM

OKULLARDA MESLEKİ VE PROFESYONEL ÖĞRETİM

Bölüm 7: Kapitalizm ve Ayrımcılık

ADİL İSTİHDAM UYGULAMALARI YASASI

ÇALIŞMA HAKKI YASALARI

OKUL ÖĞRETİMİNDE AYRIM

Bölüm 8: İş ve İşgücü Çevrelerinin Sosyal Sorumluluğu ve Tekel

TEKELİN KAPSAMI

TEKELİN KAYNAKLARI

UYGULANMASI GEREKEN DEVLET POLİTİKASI

İŞ DÜNYASI VE İŞGÜCÜNÜN SOSYAL SORUMLULUĞU

Bölüm 9: Çalışma Ruhsatı Uygulamaları

İNSANLARIN GİRİŞEBİLECEĞİ EKONOMİK ETKİNLİKLERDE DEVLETİN AYNI ANDA

HER YERE UYGULANAN KISITLAMALARI

RUHSATLANDIRMANIN YARATTIĞI POLİTİK SORUNLAR

TIBBİ RUHSATLANDIRMA

Bölüm 10: Gelir Dağılımı

AHLAKİ AÇIDAN DAĞILIM

ÜRÜNE GÖRE DAĞILIMIN ARAÇSAL ROLÜ

GELİR DAĞILIMI OLGULARI

GELİR DAĞILIMINI DEĞİŞTİRMEKTE KULLANILAN DEVLET ÖNLEMLERİ

Bölüm 11: Sosyal Refah Önlemleri

ÇEŞİTLİ REFAH ÖNLEMLERİ

YAŞLILIK VE HAYATTA KALMA SİGORTASI

Bölüm 12: Yoksulluğun Hafifletilmesi

LİBERALİZM VE EŞİTÇİLİK

Bölüm 13: Sonuç

2002 Baskısına Önsöz

Bu kitabın 1982 baskısına yazdığım önsözde, 1962 senesindeki ilk basımı sırasında aldığım tepkilerle eşimle birlikte yazdığımız, aynı felsefeyi savunan bir sonraki kitabımız Free to Choose'un 1980'de basılması esnasında aldığım tepkiler arasındaki dramatik değişimi belgelemiştim.

Bu bakış açısındaki değişim, hükümetin Keynesyen yaklaşımlar ve refah devleti uygulamalarının etkisiyle artan rolüyle geçen zaman zarfında daha da gelişti. 1956 yılında benim ders verdiğim ve eşimin de bu kitaba şekil vermem konusunda bana yardımcı olduğu zamanlarda, hükümetin Birleşik Devletler'deki —federal, eyalet ve yerel düzeylerdeki- harcamaları toplamı millî gelirin yüzde yirmi altısına tekabül ediyordu. Bu harcamaların büyük bir çoğunluğu da savunma amaçlıydı ve savunma harici harcamalar da milli gelirin sadece yüzde on ikisine denk geliyordu. Yirmi beş sene sonra bu kitabın 1982 basımı esnasında toplam harcama milli gelirin yüzde otuz dokuzu oranına yükselmişti ve savunma harici giderler iki kattan daha fazla bir yükseliş göstermiş ve milli gelirin yüzde otuz biri oranına ulaşmış bulunuyordu.

Elbette, bu değişimin fikir iklimine etkileri de olacaktı. Margaret Thatcher'ın Britanya'da, Ronald Reagan'ın da Birleşik Devletler'de seçimi kazanmasına giden yolun açılması bu etkilerden biridir. Belki Leviathan'ı durdurmuşlardı ama bir taraftan da onu öldürmüyorlardı. Birleşik Devletler'de toplam hükümet harcamaları 1982 senesinde yüzde otuz dokuz iken yavaş bir düşüşle 2000 senesine gelindiğinde yüzde otuz altılara geriledi ama bunun neredeyse tüm sebebi savunma harcamalarındaki azalmaydı. Savunma harici harcamalar 1982 senesinde kabaca sabit olarak yüzde otuz bir iken bu oran 2000'e gelindiğinde yüzde otuzdu.

1989 yılında Berlin Duvarı'nın yıkılması ve 1992'de Sovyetler Birliği'nin çöküşü sonucunda bu yaklaşım daha fazla destek buldu. Bu iki olay, son yetmiş senedir tecrübe edilen ekonomiyi düzenlemenin iki alternatif yolunu dramatik bir biçimde s onları dırdı: tavandan tabana yapılanmayla tabandan tavana yapılanma; merkezi planlama ve kontrol mekanizmalarıyla serbest piyasa, daha net söylersek kapitalizmle sosyalizm. Bu deneylerin sonuçları daha önce benzer daha ufak çaplı denemelerde öngörülmüştü aslında: Hong Kong ve Taiwan'la Çin, Doğu Almanya'yla Batı Almanya ve Güney Kore'yle Kuzey Kore bunlara örnek teşkil eder. Ama Berlin Duvarı'nın yıkılması ve Sovyet Birliği'nin çöküşünün dramatik sonuçları genel kanının bir parçası haline geldi ve böylece merkezî planlamanın aslında Friedrich A. Hayek'in 1944'teki o dâhiyane polemiğinde belirttiği gibi. Kölelik Yolu olduğu fikri kabul gördü.

Birleşik Devletler ve Büyük Britanya için doğru olan Tevrat'ta atlı geçeri bir deniz canavarı şeyler diğer ileri Batı ülkeleri için de geçerlidir. Savaş sonrasındaki on yıllık süreçte ard arda pek çok ülkede patlama yaşadığına şahit olunan sosyalizm, zamanla ihtiyatlı ve durağan bir yapı arz etmeye başladı. Bugün dahi tüm bu ülkelerde baskı, piyasanın rolünü daha da arttırmak ve devletin rolünü azaltmak yönünde. Ben bu durumu fikirle uygulama arasındaki uzun boşluk olarak özetliyorum.

II. Dünya Savaşı'nı takip eden on yılların hızlı sosyalizasyon süreci savaş öncesindeki anlayışın kolektivizme doğru evrilmesine yol açtı; geçen birkaç on yılın hantal ya da durağan sosyalizm tecrübesi bakışların savaş sonrası değişimin erken etkilerine yönelmesine sebep oldu; geleceğin desosyalizasyon süreci de Sovyetler Birliği'nin çöküşü ile beslenen değişimin olgun etkilerini yansıtacaktır.

Bu görüş değişikliğinin az gelişmiş dünya ülkeleri üzerinde çok daha kesin etkileri olmuştur. Bu,

günümüzdeki en büyük komünist devlet, Çin için de geçerlidir. Deng Xiaoping'in yetmişlerin sonlarında piyasa reformlarına başlamasıyla tarım alanlarının özel mülkiyete açılması, elde edilen ürün miktarında önemli bir artışa sebebiyet verdi ve diğer piyasa öğelerini de komünist kumanda toplumuna sokmuş oldu. Ekonomik özgürlükteki bu sınırlı artış Çin'in çehresini değiştirdi ve bizim özgür pazarlara olan inancımızı da pekiştirmiş oldu. Çin halen özgür bir toplum olmaya çok uzak bir noktada olabilir ama şüphe yok ki Çin'in insanları daha özgürler ve Mao dönemine kıyasla daha refah içinde yaşıyorlar. Politika hariç her açıdan daha özgür oldukları rahatlıkla söylenebilir. Bunun yanında siyasal özgürlüklerin gelişimiyle ilgili küçük çapta birkaç olay da gözlenebiliyor; pek çok yerleşim biriminde bazı yöneticilerin seçimle işbaşına gelmeleri gibi. Çin'in kat etmesi gereken daha çok yol var ama şu anda doğru yönde ilerlediği söylenebilir.

u. Dünya Savaşı'nın hemen ardından gelen dönemde standart doktrin, üçüncü dünyanın gelişimi için merkezi planlama ve geniş kapsamlı yabancı yardımlarının gerekliliği idi. Bu formülün Peter Bauer ve diğerleri tarafından etkin bir şekilde gösterildiği gibi denendiği her yerdeki başarısızlığı ve Doğu Asya Kaplanlarının -Hong Kong, Singapur, Tayvan ve Güney Kore- piyasa merkezli politikalarının dramatik başarısı, kalkınma için çok farklı bir doktrinin geliştirilmesine sebep oldu. Bugün pek çok Latin Amerika ve Asya ülkesiyle, birkaç Afrika ülkesi piyasa merkezli bir yaklaşımı öngörmekte ve devlete bu yaklaşımda çok daha az bir rol bırakmaktadır. Eski Sovyet uydularının birçoğu da aynı şekilde davranmıştır. Tüm bu durumlarda, bu kitabın temel konusunu da göz önüne alarak, ekonomik özgürlüklerdeki artışın siyasi ve sivil özgürlüklerin artışıyla el ele ilerlemekte olduğu ve refah artışına neden olan rekabetçi kapitalizmle özgürlüğün birbirinden ayrılamaz bir bütün olduğu hatırlanmalıdır.

Son bir kişisel not: Bir yazar için ilk çıkışı üzerinden kırk sene geçmiş eserini yorumlayabilmek, çok az karşılaşılan bir imtiyazdır. Bu şansa sahip olmaktan çok mutluyum. Kitabın zamana direnip ayakta kalmış olması ve bugünün sorunlarına cevap verebilir halde olması beni çok memnun ediyor. Yapabileceğim tek bir büyük değişiklik, olsaydı eğer, ekonomik özgürlük ve siyasal özgürlük şeklindeki ayrımı; ekonomik özgürlük, sivil özgürlük ve siyasal özgürlük olarak üçe ayırmak olurdu. Bu kitabı bitirmemle beraber Hong Kong; Çin'e geri katılmadan önce, ekonomik özgürlüğün sivil ve siyasal özgürlük adına bir şart olduğu ama siyasal özgürlüğün istenen bir şey dahi olsa ekonomik ve sivil özgürlüklerin bir şartı olmadığı konusunda beni ikna etti. Tüm bu satırların arasında, kitabın büyük yanlışı olarak siyasal özgürlüğün rolüne yetersiz yaklaşılmış görünüyor ki bu da bazı durumlar altında ekonomik ve sivil özgürlükleri arttırırken, kimi durumlarda da ekonomik ve sivil özgürlüklere engel teşkil edebilmektedir.

Stanford, California

11 Mart 2002

1982 Baskısına Önsöz

Eşimin yardımlarıyla şekillenen bu kitaptaki konuşmalarım neredeyse bir çeyrek yüzyıl önce yapılmışlardı. O zamanların entelektüel yaşamının içinde olan insanlar için dahi zor olan o dönemin düşünce iklimini yeniden kurmanın, o dönemde on yaşın altında olan, hatta doğmamış olan şu anki nüfusun yarısından fazlası için hayli hayli zor olacağı aşikârdır. Biz, devletin büyümesiyle özgürlüğün ve zenginliğin üzerinde beliren refah devletinin ve Keynesyen düşüncelerin coşkusuna yönelik tehlikeden oldukça endişeli olanlar, çoğunluğu oluşturan diğer entelektüeller tarafından etrafları sarılmış aykırı bir azınlıktan başka bir şey değildik.

Hattâ yedi yıl sonra, bu kitap ilk defa basıldığında dahi büyük milli yayınlarda hiç yer almamıştı. Londra'da The Economist ve diğer büyük yayınlara ulaşmış olmasına rağmen The New York Times'ta, The Herald Tribune'de (o zamanlar hâlâ New York'ta basılmaktaydı), The Chicago Tribune'de, Time'da, Nemmek'te, hatta Saturday Review'da dahi hakkında tek satır yoktu. Bu da toplumun geneline yönelik olarak, büyük bir Birleşik Devletler üniversitesinde profesör olan bir yazar tarafından yazılmış, gelecek on sekiz senede 400.000 kopyanın üzerinde satacak bir kitaba yönelik ilginç bir muameleydi. Kariyer seviyesi olarak hemen hemen aynı düzeylerde olmakla birlikte refah devleti ya da sosyalizm ya da komünizm yanlısı olan bir ekonomiste yöneltilecek tepkinin aynı şekilde olacağını beklemek pek de inandırıcı olmamaktadır.

Geçtiğimiz çeyrek yüzyılda entelektüel iklimin ne ölçüde değişime uğradığı eşim ve benim tarafımdan yazılan, Kapitalizm ve Özgürlük ile aynı felsefi temeller üzerinde şekillenen ve 1980 yılında basılan Free to Choose adlı eserde açıklanmıştır. Bu kitap tüm büyük yayınlarda, hattâ bazılarında özellikle ele alınarak ve uzun bir yazının konusu olarak yorumlanmıştır. Sadece bir bölüm Book Digesfte yeniden basılmakla kalmamış ayrıca kapakta da yer almıştır. Free to Choose Birleşik Devletler'de ilk senesinde 400.000'e yakın ciltli kopya satmış ve on iki farklı dile çevrilmiş, ayrıca 1981 yılında kitlelere ulaşması için karton kapaklı olarak basılmıştır.

Bu iki kitabın karşılaştığı tavır farklılığının aralarındaki kalite farkıyla açıklanacağı inancında değiliz. Aslında önceki kitap daha felsefi ve soyuttu ve ayrıca daha temel bilgiler üzerineydi. Free to Choose'un önsözünde de belirttiğimiz gibi Free to Choose teoriden çok pratik üzerine yoğunlaşmış bir kitaptır. Kapitalizm ve Özgürlüğün yerine geçmekten çok, onu tamamlar niteliktedir. Yüzeysel bir düzeyde bu iki kitabın karşılaştıkları tavır arasındaki fark televizyonun gücüne atfedilebilir. Free to Choose PBS'te aynı isimle yaptığımız diziye dayanıyordu ve şüphesiz bu TV dizisinin başarısı kitabın başarısını tetiklemiştir.

Bu açıklama çok yüzeysel kalıyor çünkü bu TV programının varoluşu ve başarısı düşünce ikliminin değişimi ile mümkün olmuştur. Kimse bize 1960'larda gelin de Free to Choose gibi bir program yapın diye teklif getirmedi. Eğer birileri bu tip programlara destek olsaydı birkaç tanesinin ortalarda olması kaçınılmaz olurdu. Bir şekilde böyle bir program yapılmış olsaydı bile, o programdaki görüşlere açık bir seyirci kitlesinin bulunması mümkün değildi. Daha sonraki kitabın açık fikirli bir kitle bulması ve TV programının başarısı daha çok genel düşünce ikliminin değişmesiyle ortaya çıkabilmiştir. Bu iki kitaptaki düşünceler entelektüel dünyanın ana akımı olmaktan hâlâ çok uzaktır ama en azından şu anda entelektüel çevrede saygı görüyorlar ve liberal toplumda kabul edilebilir bulunuyorlar.

Genel bakışın değişimi bu kitap sayesinde, ya da aynı felsefi geleneğin mahsulü diğer kitaplar -örneğin Hayek'in Kölelik Yolu ile Özgürlüğün Anayasası gibi- sayesinde olmamıştır. Buna kanıt

olarak sadece 1978 senesinde Commentary'nin editörleri tarafından düzenlenen Kapitalizm, Sosyalizm ve Demokrasi sempozyumundaki makaleler gösterilebilir. Bir bölümde şöyle denir: “Kapitalizm ve Demokrasi arasında kaçınılmaz bir bağ olduğuna dair bir düşünce var ve demokrasi daha önceleri böyle bir görüşün sadece yanlış değil ayrıca siyasi olarak da tehlikeli olduğunu düşünen bir grup entelektüel tarafından akla yatkın olarak görülüyor.” Benim buna katkım Kapitalizm ve Özgürlük'te geçen etkili bir alıntı. Adam Smith'in bu kısa sözü ve kapanış çağrısı: “Yolculuğa hoş geldiniz”. 1978 yılında bile sempozyumun ben hariç 25 katılımcısının ancak 9 tanesinin açıkladıkları görüşlerin Kapitalizm ve Özgürlük'ün temel mesajıyla bir yakınlık taşıdığı söylenebilir.

Düşünce iklimindeki değişim, felsefî ya da teorik alanlardaki değişimlerin değil deneyimlerin sonucunda oluşmuştur. Bir zamanlar, entelektüel sınıfların büyük umutları olan Rusya ve Çin, tüm bu umutları boşa çıkarmıştı. Fabian sosyalizmi aracılığıyla Amerikan entelektüelleri arasında ezici bir etki yaratan Büyük Britanya büyük sorunlar içindeydi. Bizde de aşırı devlet müptelası olan ve büyük kitlelerce desteklenen Milli Demokratik Parti, Vietnam Savaşı ile özellikle Başkan Kennedy ve Başkan Johnson'ın oynadıkları rollerin ardından hayal kırıklığı yaratmıştı. Büyük reform programları—refah toplumu uygulamaları, toplu konutlar, işçi sendikalarının desteklenmesi, okulların entegrasyonu, eğitime federal yardım ve pozitif ayrımcılık gibi- küllerine karışıyordu. Nüfusun kalanıyla beraber cüzdanlar enflasyon ve yüksek vergilerle boşalıyordu. Bu fenomen sadece prensipleri anlatan kitaplarda açıklanan düşüncelerin inandırıcılığını değil, neredeyse aynı program ve aynı mesajı taşımakta olan iki adamdan Barry Gokhvater'ın 1964'teki ezici mağlubiyetiyle Ronald Reagan'm 1980'deki ezici galibiyeti arasındaki bağlantıyı da açıklar.

O zaman bunun gibi kitapların rolü ne olabilir? Çift cevabı var bunun. İlki, erkek sohbetlerine konu yaratmak. Free to Choose'un önsözünde de yazdığımız gibi: “Sizi tamamen ikna edebilecek tek kişi ancak kendiniz olabilirsiniz. Boş zamanlarınızda sorunları kafanızda evirip çevirmelisiniz, birçok tartışmayı göz önüne almalı, fikirlerin yavaş yavaş pişmelerine izin vermeli ve uzun bir zaman sonra tercihlerinizi kanaatlere dönüştürmelisiniz.”

İkinci ve daha basit olanı, ortamlar değişimi mecbur kılana değin tercihlerinizi açık tutmaktır. Özel düzenlerde ve hususiyetle devlet düzenlerinde müthiş bir atalet —statükonun tiranları- vardır. Ancak gerçek ya da hissedilen bir kriz reel bir değişim yaratabilir. Bu kriz ortaya çıktığında yapılacak şeyler etrafta gezinip durmakta olan fikirlerle ancak hayat bulacaktır, inanıyorum ki en temel fonksiyonumuz, var olan politikalara alternatifler üretip onları canlı ve hazır bulundurmaktır; ta ki politik olarak imkânsız olan politik olarak kaçınılmaz olana dönüşünceye değin.

Kişisel bir hikâye belki ne demek istediğimi daha açık gösterecektir. 1960'ların sonlarında bir zaman daha yeniden yapılandırılmamış bir kolektivist olan Leon Keyserling ile Wisconsin Üniversitesinde bir tartışmaya katılmıştım. O, benim fikirlerimle baştan sona gerici bir tavırla dalga geçmenin tartışmada asıl kozu olduğu inanandaydı ve bunu yapmak için de bu kitabın ikinci bölümünün sonundan bir pasaj okumayı seçti. Bu pasajda benim sıraladığım maddeler vardı; demiştim ki, “yukarıda ana hatları verilen ilkeler çerçevesinde geçerli biçimde haklı gösterilemeyecek bazı ilkelerin listesini yapmayı yararlı bulmaktayım.” Fiyat desteklerini, kotaları ve daha bir sürü şeyi kınamamla eğlenirken öğrencilerden oluşan izleyicilerle sıkı bir birliktelik kurmuştu, ta ki madde 11'e gelene değin: “Erkeklerin barış zamanı da zorunlu askerlik yapması.” Zorunlu askerliğe çağırılma hakkındaki açıklamalarım ateşli alkışlar sağladı ve hem tartışmayı hem de seyirciyi rakibimin kaybetmesine sebep oldu.

Sırası gelmişken, zorunlu askerliğin on dört maddelik mazur görülemez devlet faaliyetleri listemden

elenen tek madde olduğunu da söylemeliyim ayrıca bu, bir daha bu listeden hiçbir şeyin denmeyeceği anlamına da gelmiyor. Diğer maddelere gelince, bu kitapta benimsenen prensiplerin çok uzağına gittik -bu da bir yandan düşünce ikliminin değişme sebebi iken diğer yandan da bu değişimin pratik etkisinin ne kadar az olduğunun kanıtı oluyor. Ayrıca bu kitabın esas itici gücünün 1962’de neyse 1981’de de bazı örnekler ve detaylar güncelliğini yitirmiş dahi olsalar değişmediğine dair bir kanıt olma özelliği taşıyor.

Önsöz

Bu kitap 1956 yılında Wabash College’da düzenlenen John Van Sickle ve Benjamin Rogge tarafından yönetilen Volker Vakfının sponsor olduğu konferansta yaptığım bir dizi konuşmanın uzun bir gecikmenin ardından toparlanmasıyla oluştu. Takip eden yıllarda benzer konuşmaları Claremont College’da Arthur Kemp, North Carolina Üniversitesinde Clarence Philbrook ve Oklahoma Devlet Üniversitesinde Richard Leftwich tarafından yönetilen Volker konferanslarında da yaptım. Bu konuşmaların hepsi de prensipleri temel alan ve sonra bu prensipleri bir seri özel duruma indirgeyen bu kitabın ilk iki bölümünün içeriği çerçevesinde konuşmalardı. Bu konferansların yöneticilerine sadece beni konuşma yapmak için çağırdıkları için değil, daha da önemlisi onların bu konuşmalara yönelik eleştiri ve yorumları ve bu konuşmaları deneme formunda yazıya dökmem konusundaki dostça baskıları adına borçluyum ayrıca Volker Vakfından Richard Cornuelle, Kenneth Templeton, ve Ivan Bierly’e bu konferansları düzenledikleri için çok teşekkür ediyorum. Katılımcılara da keskin araştırmacılıkları, konulara derin ilgileri ve doymak bilmez entelektüel coşkuları ile beni birçok konuda yeniden düşünmeye ve bir dolu hatayı düzeltmeye sevk ettikleri için minnet duyuyorum. Bu konferanslar dizisi benim hayatımın en kışkırtıcı entelektüel deneyimleri arasında yer alıyor. Söylemeye gerek bile olmasa da bu konferansların yöneticilerinden ve katılımcılardan birisi bile bu kitaptaki her şeyle topyekûn aynı düşünmüyor. Ama bu kitap adına bir kısım sorumluluğu almaktan da kaçınmayacaklarına güveniyorum.

Bu kitapta anlatılan felsefeyi ve detaylarının çoğunluğunu birçok öğretmene, meslektaşlarıma ve arkadaşlarıma ayrıca tüm bu saydıklarım haricinde Chicago Üniversitesinde beraber çalışma şansı bulduğum seçkin bir grubun üyeleri, Frank H. Knight, Henry C. Simons, Lloyd W. Mints, Aaron Director, Friedrich A. Hayek ve George Stigler’e borçluyum. Bu kitapta düşüncelerini ayrıntılı bir şekilde aktaramadığım, tetkik edemediğim için onlardan özür diliyorum. Onlardan çok şey öğrendim ve öğrendiklerim kendi düşüncelerimin temelini oluşturdular ki bu kitaba dipnot eklerken hangi noktaları seçeceğimi bilemedim.

Minnettar olduğum diğer birçok kişiyi burada ismen yazmaktan istemeden dahi olsa yanlışlıkla unutma korkusuyla kaçınıyorum. Ama hiçbir şeyi inançla kabul etmeye razı olmayan, bu yönleriyle de beni teknik sorunları basit bir dille anlatmaya ve böylece hem anlayışımı ve umarım ki ifademi de geliştirmeme sebep olan çocuklarım Janet ve David’in isimlerine burada değinmeden de duramayacağım. Şunu da söylemeliyim ki onlar da sorumluluğu almakla beraber fikirlerin hepsi ile mutabık değildirler.

Hali hazırda basılmış olan materyallerden özgürce yararlandım. I. Bölüm’de Felix Morley’nin basımını yaptığı Essays in Individuality (Pennsylvania Üniversitesi Yayınları 1958) ve yine aynı isimle farklı bir formda The New Individualist Review Cilt I Sayı I’de (Nisan 1961) yayınlanan materyalin bir gözden geçirmelinden oluşuyor. Bölüm iv ilk kez Robert A. Solo tarafından Economies and the Public Interest (Rutgers Üniversitesi Yayınları 1955) adıyla basılan makalenin bir gözden geçirilmesidir. Diğer bölümlerin de kimi parçaları farklı makalelerimden ve kitaplarımdan alınmadır.

“Eşim olmasaydı bu kitap asla yazılamazdı” nakaratı artık akademik önsözlerin değişilmez parçalarından biri halini aldı. Ama bu kitap için bu söylem kelimesi kelimesine doğrudur. Çeşitli konuşmaların parçalarını bir araya getiren, çok farklı versiyonları birleştiren, yazık İngilizceye daha yaklaşan bir dile çeviren ve kitabın bitirilmesinde itici güç olan hep eşim oldu. Başlık sayfasındaki teşekkür, bu yardımı olduğundan az gösterecektir.

Sekreterim Muriel A. Porter ihtiyaç duyulan zaman için etkili ve güvenilir bir kaynak olmuştur ve ona gerçekten çok şey borçluyum. Müsveddelerin çoğunu tıpkı diğer eski taslaklar gibi tek başına daktilo etmiştir.

Giriş

“Ülkem benim için neler yapabilir demeyin, kendinize ben ülkem için neler yapabilirim diye sorun.” Başkan Kennedy’nin görevine başlarken yaptığı konuşmada sarf ettiği bu sözler sık sık anılır. Bu söz üzerindeki tartışmaların, sözün ne anlama geldiği değil de, nereden alındığı konusunda yoğunlaşması, günümüz anlayışının çarpıcı bir göstergesidir. Cümlelerin iki yarısından da vatandaşlarla devlet arasında, özgür bir toplumdaki özgür bireylerin ideallerine yakışır bir münasebete ilişkin bir mana çıkarılamıyor. “Ülkem benim için neler yapabilir” gibi paternalist bir ifadeden, devletin patron, yurttaşın da onun bekçiliği altında olduğu anlamı çıkar ki, bu görüş, özgür insanın kendi yazgısından sorumlu olduğu inancına ters düşer. “Ülkem için neler yapabilirim” gibi bireye görev yükleyen bir ifadeden ise, devletin efendi ya da Tanrı, yurttaşın da hizmetkâr ya da adanmış olduğu anlamı çıkar. Özgür bir insan için ülkesi, onu oluşturan bireylerin toplamıdır, bireylerin üzerinde ve onları aşan bir şey değil. Kişi ortak ulusal mirastan gurur duyar ve ortak toplumsal geleneklere sadıktır. Ancak devleti ne lütuf ve ödüller bahşedici, ne de körü körüne tapılacak ve hizmet edilecek bir efendi ya da Tanrı olarak görür; devlet onun için yalnızca bir araçtır. Özgür insan vatandaşların çeşitli biçimlerde hizmet ettikleri bir hedef birliğinden başka ulusal hedef tanımaz. Yine onun için, vatandaşların çeşitli biçimlerde gerçekleştirmeye çalıştıkları amaçlar birliği dışında hiçbir ulusal amaç yoktur.

Özgür insan ne ülkesinin onun için neler yapabileceğini, ne de kendisinin ülkesi için neler yapabileceğini soracaktır. Onun yerine, şu soruyu yöneltecektir: “Ben ve diğer yurttaşlar bireysel sorumluluklarımızı yerine getirmeli kolaylaştırmak için, çeşitli hedef ve amaçlarımızı gerçekleştirmek ve hepsinden önemlisi, özgürlüğümüzü korumak için devlet aracılığıyla neler yapabiliriz?” Bu soruya bir başkası eşlik edecektir. “Yarattığımız devletin, özgürlüğümüzü koruması için kurduğumuz hükümetin o özgürlüğü yok edici bir Frankenstein’a dönüşmemesini nasıl sağlayabiliriz?” özgürlük ender bulunan narin bir bitkidir. Aklımız bize, özgürlüğün karşısındaki en büyük tehdidin iktidarın tek bir merkezde toplanması, güç temerküzü olduğunu söyler, tarih de bunu doğrular. Devlet özgürlüğümüzü korumamız için gereklidir, sayesinde özgürlüğümüzü kullanabileceğimiz bir araçtır; ama aynı zamanda gücün siyasi ellerde yoğunlaşmasıyla devlet özgürlüğe karşı bir tehdit niteliğine de bürünebilmektedir. Bu gücü yöneten kişiler başlangıçta iyi niyetli, gücü kötüye kullanacak biçimde yozlaşmayacak yapıda olsalar bile, güç hem farklı türde kişilikleri kendine çekecek, hem de böyle kişiler biçimlendirecektir.

Öyleyse bir yandan devletin özgürlüğü tehdit etmesini önlerken, öte yandan hükümetlerin vaatlerinden nasıl yararlanabiliriz? Anayasamızda yer alan geniş kapsamlı iki ilke bu soruya, özgürlüğümüzü bugüne dek koruyan bir cevap vermektedir; ne var ki, emredici hükümler olarak kabul edilmelerine karşın, bu ilkeler defalarca çiğnenmiştir.

Söz konusu ilkelerin ilki, devlerin hedeflerinin ve etkinlik alanının sınırlandırılması gereğidir. Devletin başlıca işlevi, özgürlüğümüzü hem yurtdışındaki düşmanlardan hem de yurttaşlardan korumak; adalet ve düzenin sürekliliğini sağlamak; özel anlaşmaları uygulatmak ve rekabetçi piyasaları güçlendirmektir. Bu temel işlevin ötesinde, devlet kimi zaman, münferit bireyler tarafından yapıldığında daha zor ya da daha pahalı olabilecek işleri topluca ve birlikte gerçekleştirmemizi mümkün kılar. Aslında devletin bu yolda kullanılması da tehlikelidir. Ne var ki, kaçınılmazdır da. Ancak bunu yapmadan önce iktidarın yetkilerinin açık seçik ve kapsamlı bir biçimde dengelenmesi gerekir. Hem ekonomik, hem diğer etkinliklerde öncelikle gönüllü iş birliği ve özel girişime dayanarak, özel kesimin kamu kesimi güçleri üzerinde denetleyici olmasını ve din, ifade ve düşünce özgürlüğünün de etkili bir koruyucusu olmasını güvence altına alabiliriz.

İkinci geniş kapsamlı ilke, devletin gücünün yaygınlaştırılması gereğidir. Eğer devlet güç kullanacaksa, bunu şehirde yapması eyalette yapmasından, eyalette yapması Washington'da yapmasından daha iyidir. Eğer yerel yönetimin, okullar veya kent içi taşımacılık ya da çevre sağlığı konusundaki uygulamalarını beğenmiyorsam, başka bir eyalete göç edebilmeliyim. Gerçi pek az kişi böyle bir adım atar, ama bunun mümkün olması bile denetleyici bir rol oynar. Washington'ın politikasına karşıysam, bu kıskanç uluslar dünyasında birkaç seçeneğim daha var demektir.

Federal hükümetin yasa gücündeki kararlarından sakınmanın zorluğu, yandaşlarının çoğuna merkezileşmenin çok çekici gelmesindendir. Aksi halde, toplum yararına olduğuna inandıkları gelirin zenginlerden yoksullara ya da kişisel amaçlardan kamusal amaçlara aktarımını öngören programların daha etkili biçimde uygulanması mümkün olmayabilir. Bir açıdan haklıdırlar da. Ama madalyonun bir yüzü daha vardır. İyilik yapmak için kullanılan güç aynı zamanda kötülük yapmak için de kullanılır; gücü bugün kontrol edenler yarın iş başında olmayabilirler. Daha da önemlisi, birinin iyilik savdığını diğeri kötülük sayabilir. Devletin hedef ve etkinlik alanı genişletme eğiliminde okluğu gibi, merkezileşme eğiliminin de trajedisi, buna çoğunlukla iyi niyetli kişilerin, yani sonuçlarından ilk elde acı çekecek olanların öncülük etmesidir.

Özgürlüğün korunması, devletin gücünü sınırlamak ve yaygınlaştırmak için öne sürülen bir savunma nedenidir. Bunun yapıcı bir yönü de vardır. Mimaride ya da resim sanatında, bilimde ya da edebiyatta, sanayide ya da tarımda, uygarlığın büyük ilerleyişleri hiçbir zaman merkezi hükümetle olmamıştır. Christoph Colombe, gerçi mutlak hükümdar tarafından bir ölçüde mali balcımından desteklenmiştir, ama Çin'e giden yem yolu aramaya bir parlamento çoğunluğunun direktifiyle çıkmamıştır. Newton ve Leibnitz; Einstein ve Bohr; Shakespeare, Milton ve Pasternak; Whitney, McCormick. Edison ve Ford; Jane Addams, Florence Nightingale ve Albert

Schweitzer, edebiyatta, teknik imkânlarda ya da hastalıkların tedavisinde, beşeri bilgi ve anlayışında yeni ufuklar açarken hükümetin emriyle hareket etmemişlerdir. Basanları bireysel dehanın ve azınlığın desteklediği, çeşitliliğe, değişikliğe izin veren bir toplumsal ortamın ürünüdür.

Devlet hiçbir zaman bireysel eylemin değişiklik ve çeşitliliğini taklit edemez. Herhangi bir zaman diliminde konut yapımında, beslenmede ya da giyimde tek tip standartlar koyarak birçok bireyin yaşam düzeyini iyileştirebilir hiç kuşkusuz; okullaşmada, yol yapımında, sağlık ve temizlik hizmetlerinde yine tek tip standartlar kovan merkezi hükümet, birçok yerel alanın, hattâ ortalama olarak tüm toplulukların etkinlik düzeyini yükseltebilir. Ne var ki, uygulamada ilerlemenin yerini durgunluk almış, yarını bugünün üstüne çıkaracak deneyler için gerekli olan çeşitliliğin yerini ise tek tip sıradanlık almış olur.

Yukarıda söz ettiğimiz belli başlı sorunlardan bazıları bu kitapta tartışılmaktadır. Ana fikir, ekonomik özgürlüğün bir sistemi ve siyasi özgürlüğün gerekli bir koşulu olarak, rekabetçi kapitalizmin rolüdür; bir başka deyişle, ekonomik etkinliklerin serbest piyasada faaliyet gösteren özel girişim aracılığıyla örgütlenmesidir. İkinci plandaki konu, kendini özgürlüğe adanmış ve ekonomik etkinlikleri düzenlemede öncelikle piyasaya dayanmış bir toplumda hükümetin oynaması gereken roldür.

İlk iki bölümde bu sorunlar somut uygulamalardan çok, bir özet niteliğinde, ilkeler çerçevesinde ele alınacak; ileriki bölümler bu ilkelerin çeşitli özel sorunlara uygulanmasını işleyecektir.

Bir özet, gayet anlaşılır ve kapsamlı olabilir, ancak izleyen iki bölümde kesinlikle böyle bir durum

söz konusu değil, tikelerin uygulanması hiçbir biçimde ayrıntılı olamaz. her geçen gün yeni sorunlar ve koşullar getirmektedir. İşte bu nedenle, devletin rolü hiçbir zaman sorumsuzca ve rahatlıkla tanımlanamaz, kendine özgü işlevleri açısından bir bütün olarak kolaylıkla ortaya konamaz. Yine bu nedenle zaman zaman, günümüz sorunlarına ilişkin değişmez sandığımız ilkeleri yeniden inceleme gereği duyarız. Tüm bunların bir yan ürünü, kaçınılmaz biçimde ilkelerin yeniden denenip sınanması ve bunları kavrayışımızın keskinleştirilmesi olacaktır.

Bu kitapta işlenen siyasi ve ekonomik bakış açısına bir etiket koymak son derece kolaydır. Doğru ve uygun etiket liberalizmdir. Ne yazık ki, özel teşebbüs sisteminin düşmanları, kasıtlı olmasa da, akıllık edip bu etiketi kendilerine mal etmişlerdir.¹ İşte bu yüzden Birleşik Devletler’de liberalizm sözcüğü, XIX. yüzyılda ve bugün Kıta Avrupası’nda taşıdığı anlamdan çok farklı bir anlamda kullanılmaktadır.

XVüf. yüzyıl sonlarında ve XIX. yüzyıl başlarında liberalizm adı altında gelişen entelektüel akım toplumun asıl amacının özgürlük ve asıl varlığın da birey olduğunu vurgulamış, “bırakınız yapsınlar” ilkesini, ülke içinde devletin ekonomik rolünü azaltıcı, dolayısıyla bireyin rolünü genişletici bir araç olarak desteklemiştir. Ülke dışındaysa, dünya uluslarını birbiriyle barışçı ve demokratik yollardan ilişkilendirmenin aracı olarak serbest ticareti desteklemiştir. Siyasi konularda, temsili hükümetin ve parlamenter kurumların gelişmesinden, devletin keyfi gücünün azaltılmasından ve bireylerin medeni özgürlüklerinin korunmalından yana olmuştur.

Birleşik Devletler’de XIX. yüzyılın sonlarından itibaren ve özellikle 1930’dan sonra, liberalizm terimi, özellikle iktisat politikasında çok değişik bir anlam verilerek kullanılmıştır. Ve terim, istenen hedeflere ulaşmada, özel gönüllü düzenlemelerden çok, öncelikle devlete dayanılması eğilimini ifade eder olmuştur. Sloganlar özgürlükten çok, refah ve eşitliktir. XIX. yüzyıl liberalleri özgürlüğün genişletilmesini, refah ve eşitliği ileri düzeye çıkarmanın en etkili yolu olarak görüyorlardı. XX. yüzyıl liberali ise, refah ve eşitliği, özgürlüğün ön koşulu ya da seçeneği saymaktadır. XX. yüzyıl liberali, refah ve eşitlik uğruna savaş vermiş klasik liberalizmin tersine, devlet müdahalesi ve koruyuculuğun yeniden canlanmasından yana olmuştur. O kadar ki, XVII. yüzyıl merkantilizminden söz edildiğinde gerçek liberalleri gericilikle suçlama eğilimi bile olabilmektedir.

Liberalizm terimine ilişkin bu anlam değişmesi, ekonomik konularda siyasi konularda olduğundan çok daha belirgin bir şekilde su yüzüne çıkmaktadır. XIX. yüzyıl liberali gibi XX. yüzyıl liberali de parlamenter kurumlara, temsili hükümete, medeni haklara vb. taraftardır. Bununla birlikte siyasi konularda bile belirgin bir fark vardır. Özgürlüğü kısıkanan, dolayısıyla ister kamusal ister özel ellerde, gücün merkezileşmesinden korkan XIX. yüzyıl liberali, siyasi gücün yaygınlaştırılmasından yanaydı. Kendini eyleme adayan, görünürde seçmenler tarafından denetlenen hükümetin elinde olduğu sürece gücün gelişeceğine inanan XX. yüzyıl liberaliyse, merkezi hükümetten yanadır. Gücün nerede bulunması gerektiği konusunda, kent yerine eyalet mi, eyalet yerine federal hükümet ini, ulusal hükümet yerine uluslararası bir örgütte mi olması gerektiği konusunda hiçbir kuşkuya düşmeyecektir.

Liberalizm teriminin yozlaşması nedeniyle, önceleri bu ad altında anılan görüşler, şimdilerde çoğunlukla muhafazakârlık olarak etiketlenmektedir. Ancak bu, tatmin edici bir alternatif değildir. XIX. yüzyıl liberali, hem sorunun temeline inerek etimolojik açıdan, hem de toplumsal kurumlarda büyük değişikliklerden yana olarak siyasi açıdan bir radikaldi. Çağdaş mirasçısı da öyle olmalıdır. Özgürlüğümüze büyük çapta müdahale eden devlet uygulamalarını sürdürmek istemeyiz, ama özgürlüğümüzü genişletmeye yarayanları korumak isteriz elbette. Bunun da ötesinde, uygulamada muhafazakârlık terimi öylesine çeşitli görüş yelpazesini kapsamaya başlamış ve bu görüşler öylesine

birbirleriyle bağdaşmaz olmuştur ki, liberal-muhafazakârlık ve aristokratik-muhafazakârlık gibi ‘tîreyle’ birleştirilmiş terimler göreceğimize kuşku yoktur.

Liberalizm terimini, hem onu özgürlüğü ortadan kaldıracak önlemleri savunanlara teslim etmek istemediğim için, hem de daha iyi bir seçenek bulamadığım için, liberalizm sözcüğünü özgün anlamında, yani “özgür insana özgü bir öğretî” olarak kullanarak bu güçlükleri asacağım..

1 *Joseph Schumpeter, History of Economic Analysis (New York, Oxford University Press, 1954) p.394.*

Bölüm I: Ekonomik Özgürlükle Siyasi Özgürlük Arasındaki İlişki

Birçok insan ekonomi ve siyasetin birbirinden bağımsız, farklı alanlar olduğuna ve bireysel özgürlüğün siyasi, maddi zenginliğinse ekonomik bir problem olduğuna inanır. Bu bağlamda herhangi bir siyasi düzenlemenin herhangi bir ekonomik düzenlemeyle birleştirilebileceğine inanılır. Günümüzde bunu en çok savunanlar, Rusya'daki “totaliter sosyalizm”in bireysel özgürlükler üzerindeki kısıtlamalarını kınayan ve bir ülkenin bu yandan Rusya'nın ekonomik düzenlemelerini uygularken, diğer yandan yapacağı siyasi düzenlemelerle bireysel özgürlükleri de güvence altına alabileceğine inanan “demokratik sosyalizm” savunucularıdır. Bu bölümde anlatmak istediğim temel konu, bu tip yaklaşımın yalnızca bir hayalden ibaret olduğu, ekonomi ile siyaset arasında çok yakın bir ilişki olduğu, ekonomi ve siyasetin ancak belli kombinasyonlarının mümkün olduğu ve sosyalist bir toplumun aynı zamanda bireysel özgürlükleri de güvence altına alacak kadar demokratik olamayacağıdır.

Ekonomik düzenlemeler özgür bir toplumun ilerlemesinde ikili bir rol oynar. Öncelikle, ekonomik düzenlemelerdeki özgürlük geniş anlamda özgürlüğün tamamlayıcılarından biridir, bu nedenle tek başına bir amaçtır.

İkincisi, ekonomik özgürlük siyasi özgürlüğe giden yolda vazgeçilmez bir araçtır. Ekonomik özgürlüğün bu rolleri arasında birincisinin önemini ısrarla vurgulamak gerekmektedir, çünkü özellikle entelektüeller özgürlüğün bu yönünü önemsizleştirme eğilimindedirler. Onlar yaşamın maddi taraflarını hor görüp, sözde yüksek değerlerinin korunmasının çok daha önemli olduğunu ve dolayısıyla bu değerlerin çok daha özel bir dikkati hak ettiğini düşünürler. Bununla birlikte entelektüeller için değilse bile, Amerikan vatandaşlarının çoğu için, ekonomik özgürlüğün siyasi özgürlüğün bir aracı olma anlamındaki dolaylı önemi, ekonomik özgürlüğün doğrudan önemiyle karşılaştırılabilir düzeydedir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra döviz kontrolü nedeniyle tatilini Birleşik Devletler'de geçirmesine izin verilmeyen bir İngiliz vatandaşının yaşadığı temel özgürlüklerden mahrumiyet, siyasi görüşleri nedeniyle tatilini Sovyetler Birliği'nde geçirmesine izin verilmeyen bir Birleşik Devletler vatandaşınıkiyle aynıdır. Birisinin özgürlüğüne getirilen kısıtlama ekonomik iken, öteki siyasi kısıtlamaya uğramaktadır, ama temelde ikisi arasında çok önemli bir fark yoktur.

Getirilen yasayla, hükümetin emeklilik sözleşmesinden faydalanabilmek için gelirinin yüzde onunu buna ayırmak zorunda bırakılan bir Birleşik Devletler vatandaşı, bunun karşılığı kadar bir bölüm için kişisel özgürlüğünden yoksun bırakılmış demektir. Böyle bir yoksunluğun “ekonomik” olmaktan çok, “medeni” ya da “siyasi” olduğu kabul edilen dinsel özgürlükten yoksun bırakılmaya ne denli yakın olduğunun ve ne denli güçlü hissedilebileceğinin en güzel örneği, Amish Cemaati'nden bir grup çiftçinin başına gelenlerin öyküsünde görülmektedir. Bu çiftçiler, zorunlu federal yaşlılık programlarını ilkesel olarak bireysel özgürlüklerinin ihlali olarak görmüş ve vergileri ödemeyi ve bundan faydalanmayı kabul etmemişlerdir. Sonuç olarak sosyal sigorta harçlarının karşılanması için sürülerinin bir bölümü açık arttırmayla sarılmıştır. Zorunlu yaşlılık sigortasını özgürlüğün ihlali olarak gören vatandaşların sayısı az olabilir, fakat özgürlüğe gerçekten inanan bir insan hiçbir zaman “kelle” hesabı yapmaz.

Çeşitli eyaletlerin yasaları uyarınca bir Amerikan vatandaşı, gereken ruhsatı alamadıkça kendi seçtiği

mesleği yapmakta özgür değildir, dolayısıyla benzer şekilde hayati bir özgürlükten yoksun kalmış olur. Aynı durum, bir İsviçreli'den alacağı bir saate karşılık, bazı mallarını takas etmek isteyen ama kora nedeniyle engellenen bir kişi için de söz konusudur. İmalatçı tarafından belirlenen fiyatın altında Alka Seltzer satan bir Californialının “adil ticaret” yasası gereğince hapse atılması da benzer bir durumdur. Bir çiftçi de istediği miktarda buğday yetiştirmekte özgür değildir. Örnekler çoğaltılabilir. Görüldüğü gibi, ekonomik özgürlük hem tek başına hem de total özgürlük içerisinde son derece büyük bir önem taşımaktadır.

Siyasi özgürlüğe ulaşmada bir araç olarak ele alındıklarında, ekonomik düzenlemelerin önemi, gücün toplanması ve yayılmasındaki etkilerinden kaynaklanmaktadır. Ekonomik özgürlüğü doğrudan sağlayan ekonomik örgütlenme türü, yani rekabetçi kapitalizm, ekonomik gücü siyasi güçten ayırarak, böylece birinin ötekini dengelemesini mümkün kıldığı için siyasi özgürlüğü de geliştirmektedir.

Tarihsel kanıtlar da serbest piyasayla siyasi özgürlük arasındaki ilişki konusunda aynı şeyi söylemektedir. Hiçbir yerde ve zamanda, büyük ölçüde siyasi özgürlüğe sahip bir toplumun, ekonomik faaliyetlerini düzenlemek için serbest piyasa benzeri bir düzen kullanmadığına rastlamadım.

Büyük ölçüde özgür olan bir toplumda yaşadığımız için, siyasi özgürlük gibi bir şeyin dünyanın ne kadar küçük bir bölümünde ve ne kadar kısa bir zamandan beri var olduğunu unutmaya eğilimin deyiz; insanoğlunun tipik durumu tiranlık, kölelik ve sefalettir. Batı dünyasının tarihsel gelişiminde ondokuzuncu yüzyıl ve yirminci yüzyılın başları çarpıcı istisnalardır. Bu dönemlerde siyasi özgürlük, açıkça serbest piyasa ve kapitalist kurumların gelişmesiyle birlikte oluşmuştur. Aynı durum Yunanistan’ın altın çağı ve Roma döneminin başlangıcı için de geçerlidir.

Tarih sadece kapitalizmin siyasi özgürlük için gerekli koşul olduğunu söyler. Ancak yeterli bir koşul olmadığı da açıktır. Faşist İtalya ve Faşist İspanya, son yetmiş yılın çeşitli dönemlerinde Almanya, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları öncesinde Japonya, Birinci Dünya Savaşı öncesindeki on yılda Çarlık Rusyası siyasi açıdan özgür toplumlar olarak tanımlanamazlar. Bununla birlikte her birinde ekonomik yapının hâkim biçimi özel teşebbüstür. Bu nedenle, temelde kapitalist olan ekonomik düzenlemelerle özgürlükçü olmayan siyasi düzenlemelerin bir arada olması mümkündür.

Bu toplumlarda bile vatandaşlar, ekonomik totalitarizmin siyasi totalitarizmle birleştiği Nazi Almanyası ya da Sovyetler gibi modern totaliter devletlerin vatandaşlarından çok daha büyük özgürlüğe sahipti. Çar yönetimindeki Rusya’da bile belli koşullar altında bazı vatandaşlar siyasi otoriteden izin almaksızın işlerini değiştirebiliyorlardı, çünkü kapitalizm ve özel mülkiyetin varlığı, devletin merkezi gücüne karşı kısmî bir denetim sağlamaktaydı.

Ekonomik özgürlükle siyasi özgürlük arasındaki ilişki karmaşıktır ve hiçbir şekilde tek taraflı değildir. Ondokuzuncu yüzyılın başlarında Bentham ve Felsefi Radikaller, siyasi özgürlüğü ekonomik özgürlüğe ulaşmada bir araç olarak görme eğilimindeydiler. Kitlelerin kendilerine uygulanan kısıtlamalar aracılığıyla engellendiğine ve halkın büyük çoğunluğuna oy hakkı tanıyan bir siyasi reform yapılması durumunda, halkın, kendisi için iyi olanı yaparak “bırakınız yapsınlar” lehine oy kullanacağına inanıyorlardı. Geçmişe bakıldığında yanıldıkları söylenemez. Büyük ölçüde “bırakınız yapsınlar” doğrultusunda gerçekleşen ekonomik reformlara geniş ölçekte siyasi reformlar eşlik etmiştir. Ekonomik düzenlemelerdeki bu değişikliği, kitlelerin refahındaki inanılmaz artış izlemiştir.

Ondokuzuncu yüzyıl İngilteresi’nde Benthamcı liberalizmin zaferini, devletin ekonomik işlere artan müdahalesine karşı tepkiler izledi. İki dünya savaşının etkisiyle bu kolektivizm eğilimi hem

İngiltere’de hem de başka yerlerde büyük hız kazandı. Demokratik ülkelerde özgürlükten çok refah hakim oldu. Felsefi Radikallerin entelektüel torunları -bunlardan bazıları Dicey, Mises, Hayek ve Simons’tu— bireyciliğin karşı karşıya olduğu gizli tehdidi hissederek; ekonomik faaliyetin merkezden denetimine doğru gidişatın devam etmesi durumunda, Hayek’in bu sürece ilişkin zekice çözümlemesini adlandırdığı gibi, “Kölelik Yolu”na (The Road to Serfdom) varacağından korktular. Onların altını çizdikleri nokta, ekonomik özgürlüğün siyasi özgürlüğe ulaşma yolunda bir araç olma niteliğiydi.

İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinin ardından yaşanan olaylar, ekonomik ve siyasi özgürlük arasında daha farklı bir ilişki olduğunu göstermektedir. Kolektivist ekonomik planlama gerçekten de bireysel özgürlükle çatışmıştır. Bununla birlikte, en azından bazı ülkelerde sonuç, özgürlüğün bastırılması değil, ekonomik politikanın tersine çevrilmesi olmuştur. Yine İngiltere bu konudaki en çarpıcı örneği oluşturmaktadır. Belki de dönüm noktası, İşçi Partisi’nin, büyük endişelere rağmen kendi ekonomi politikasını uygulayabilmek için gerekli gördüğü, “atamaların denetlenmesi” yasası olmuştur. Tam anlamıyla uygulansa ve sürdürülseydi, bu yasaya göre, bireylerin işlere atanması merkezden yapılacaktı. Bu yasa kişisel özgürlüklere öylesine kesicin bir çalışma oluşturunuyordu ki, sadece dikkate değmeyecek kadar az sayıda uygulama alanı bulmuş ve yürürlüğe girdikten çok kısa bir süre sonra kaldırılmıştır. Yasanın yürürlükten kaldırılması, ekonomi politikasında kararlı bir değişime yol açmıştır. Merkezi “plan” ve “program”lara dayalı politikaların azaltılması, birçok kontrolün kaldırılması ve özel piyasanın öneminin artırılması, ekonomi politikalarındaki bu kararlı değişime damgasını vurmuştur. Benzer politika değişiklikleri diğer demokratik ülkelerin çoğunda da görülmüştür.

Merkezi planlamanın başarısının sınırlı olması ya da belirlenen hedeflere ulaşmada tümüyle başarısız olması, bu politika değişimlerinin en iti açıklamasıdır. Bununla birlikte, bu başarısızlık, en azından bir dereceye kadar, merkezi planlamanın siyasi sonuçlarına ve özel hakların çiğnenmesini gerektiren bir mantığa sahip olması nedeniyle, bu mantığı izlemek konusundaki isteksizliğe bağlanabilir. Bu değişimin bu yüzyıldaki kolektivist eğilimin yalnızca geçici olarak kesintiye uğraması olduğu da söylenebilir elbette. Ama öyle olsa bile, ekonomik düzenlemelerle siyasi özgürlük arasındaki yakın ilişkiyi açıkça ortaya koymaktadır.

Tek başına tarihsel kanıt hiçbir zaman inandırıcı değildir. Belki de özgürlüğün genişlemesiyle kapitalizm ve piyasa kurumlanılın gelişmesinin aynı zamana gelmesi tümüyle rastlantı olabilir. Neden aralarında bir bağlantı bulunması gereksin ki? Ekonomik ve siyasi özgürlük arasındaki mantıksal bağlar nelerdir? Bu soruları tartışırken, ilk önce piyasayı özgürlüğün doğrudan bileşenlerinden biri olarak ele alacağız, daha sonra piyasa düzenlemeleriyle siyasi özgürlük arasındaki dolaylı ilişkiyi inceleyeceğiz. Böylece, özgür bir toplum için ideal ekonomik düzenlemelerin ana hatlarını ortaya koymuş olacağız.

Liberaller olarak biz, toplumsal düzenlemeler konusunda yargıya varırken, bireyin ya da belki ailenin özgürlüğünü temel hedef olarak ele alırız. Bu anlamda bir değer olan özgürlük insanlar arası karşılıklı ilişkileri kapsamalıdır. Cuma’nın olmadığı ıssız bir adada Robinson Crusoe için özgürlüğün hiçbir anlamı yoktur. İssız adadaki Robinson Crusoe kısıtlamalarla karşı karşıyadır; “gücü” sınırlıdır, seçenekleri sınırlıdır, ama bizim ele aldığımız anlamda bir özgürlük sorunu yoktur. Benzer biçimde, bir toplumda özgürlük, bireye bu özgürlüğünü nasıl kullanacağını öğretmez. Özgürlük her şeyi kapsayan bir ahlak bilimi değildir. Aslında bir liberalin temel amaçlarından biri, bireyin kendi ahlaki sorunlarıyla kendisinin uğraşmasını sağlamaktır. “Gerçekten önemli” ahlaki

sorunlar özgür bir toplumda bireyin karşısına çıkanlardır —özgürlüğünü nasıl kullanması gerektiği gibi. Bu nedenle bir liberalin vurgulayacağı iki grup değer vardır. Birincisi, insanlar arası ilişkilere ilişkin değerlerdir ki, burada liberal bir insan önceliği özgürlüğe verir. İkincisi, bireyin özgürlüğünü kullanma biçimine ilişkin değerlerdir ki bunlar da bireyin ahlak ve felsefe dünyasını oluştururlar.

Liberaller, insanları kusurlu varlıklar olarak görürler. Onlara göre toplumsal örgütlenme sorunu, “kötü” insanların kötülük yapmasını engellemek ya da “iyi” insanların iyilik yapmasına yardımcı olmak kadar olumsuz bir sorundur. Elbette ki bu “kötü” ve “iyi” insanlar aynı kişiler olabilir; bu onları kimin değerlendirdiğine bağlıdır.

Toplumsal örgütlenmenin temel sorunu, çok sayıda insanın ekonomik faaliyetlerinin nasıl koordine edileceğidir. Görece geri kalmış toplumlarda bile var olan kaynakların etkin biçimde kullanılması için geniş kapsamlı işbölümü ve işlevlerde uzmanlaşma gerekir. İleri toplumlarda çağdaş bilim ve teknolojinin sunduğu olanaklardan bütünüyle yararlanabilmek için çok daha büyük çapta koordinasyona ihtiyaç duyulmaktadır. Sadece birbirlerinin günlük ekmeklerini sağlamak anlamında bile milyonlarca insan karşılıklı ilişki içerisine girmektedir. Kaldı ki otomobil gibi uzun süre kullanılan malların sağlanmasıyla gerçekleşen karşılıklı ilişkiler bu sayıyı kat kat artırmaktadır. Özgürlüğe inanan bir insanın yaşadığı güçlük, bu son derece yaygın etkileşimi bireysel özgürlüklerle uzlaştırma güçlüğüdür.

Temelde milyonlarca insanın ekonomik faaliyetlerini koordine etmenin yalnızca iki yolu vardır. Birincisi ordu ve modern totaliter devletlerin tekniği olan ve zor kullanma tekeli de içeren merkezi yönlendirme; İkincisi ise piyasanın tekniği olan bireylerin gönüllü işbirliğidir.

Gönüllü işbirliği aracılığıyla koordinasyonun sağlanması olanağı —çoğu kez reddedilse de- temel olarak, “ekonomik etkileşimin her iki tarafı da bu etkileşimden fayda sağlar” önermesine dayanır. Ancak bu önerme, işlemin iki taraflı olarak gönüllü ve biliniyor olması koşuluna bağlıdır.

Böylece takas, zor kullanmaya gerek olmaksızın koordinasyonu sağlamış olur. Gönüllü takas yoluyla örgütlenmiş bir toplumun işleyen modellerinden biri, rekabetçi kapitalizm dediğimiz, özgür, özel teşebbüs takas ekonomisidir.

En basit şekliyle böyle bir toplum belli sayıda bağımsız hane halklarından oluşmaktadır, bir Robinson Crusoe’lar topluluğu gibi. Her hane halkı, kontrolünde bulunan kaynakları mal ve hizmet üretmek için kullanır ve her iki taraf için de kabul edilebilir koşullar çerçevesinde pazarlık ederek bunları diğer hane halklarının ürettikleri mal ve hizmetlerle takas eder. Böylelikle mal ve hizmetleri kendi kullanımı için üreterek ihtiyaçlarını doğrudan karşılamak yerine, başkaları için mal ve hizmetler üreterek ihtiyaçlarını dolaylı yoldan karşılaması mümkün olur. Bu dolaylı yolun benimsenmesindeki teşvik edici unsur, hiç kuşkusuz, işbölümü ve işlev uzmanlaşmasının sağladığı ürün artışıdır. Hane halkı her zaman kendisi için doğrudan üretim yapma seçeneğine sahip olduğundan, yarar sağlayamayacağı bir takasa girmek zorunda değildir. Dolayısıyla iki tarafın da yararına olmayacak bir takas yapılmayacaktır. Bu yüzden de işbirliği zor kullanmaksızın gerçekleşecektir.

Nihai üretici birimin hane halkları olması durumunda, işlev uzmanlaşması ve işbölümü daha ileriye gidemeyecekti. Oysa modern toplumda çok daha fazla ilerledik. Kapasitelerine göre hizmet sunan ve mal satın alan bireyler arasında aracılık yapan girişimciler geliştirdik. Benzer şekilde, ürünün ürünle takasına bağlı kalmayı sürdürmüş olsaydık, işbölümü ve işlev uzmanlaşması da ilerleyemezdi. Sonuç olarak, takası kolaylaştıran ve satma ve satın alma diye ikiye ayırmayı mümkün kılan bir araç olan parayı geliştirdik.

Girişimcilerin ve paranın güncel ekonomimizdeki önemli rollerine ve doğurdukları sayısız karmaşık soruna karşın, koordinasyon sağlamada piyasa tekniğinin esas karakteristiği, girişimin de paranın da bulunmadığı takas ekonomisinde ortaya çıkmaktadır. Söz konusu yalın modelde olduğu gibi, girişim ve paranın bulunduğu karmaşık ekonomide de işbirliği kesinlikle bireysel ve gönüllüdür. Ancak burada: (a) girişimciler özel girişimcidir, bu nedenle anlaşmayı yapan asıl taraflar da bireylerdir. (b) bireyler herhangi bir takasa girip girmemekle tam anlamıyla özgürdür, dolayısıyla her işlem de kesinlikle gönüllüdür.

Bu koşulları genel anlamda tanımlamak, ayrıntılarıyla ortaya koymaktan ya da srdrlmelerini sağlayacak kurumsal düzenlemeleri spesifik olarak belirlemekten çok daha kolaydır. Gerçekte, teknik ekonomik literatürün çoğu tamamen bu sorularla ilgilidir. Temel zorunluluk, bir bireyin diğerine fiziksel zor kullanmasını önlemek ve gönüllü anlaşmalara katılmayı güçlendirmek için yasa ve düzenlemeler oluşturmak, böylece “zel’e öz kazandırmaktadır. Bunun yanı sıra, belki de en zor sorunlar tekelden -ki tekel, bireyin takas seçeneklerini ortadan kaldırarak etkin bir özgürlüğe engel olmaktadır- ve üçüncü kişileri etkilediği halde bedelini ödemenin ya da tazmin etmenin mümkün olmadığı “komşuluk etkilerinden kaynaklanmaktadır. Bu sorunları daha ayrıntılı olarak izleyen bölümde inceleyeceğiz.

Ekonomik faaliyetlerin piyasa organizasyonunun temel özelliği, etkin bir takas özgürlüğü sağlandığı sürece, faaliyetlerinin çoğunda bir bireyin bir başkasına müdahale etmesini engellemesidir. İş yapabileceği birçok satıcının bulunması nedeniyle tüketicisi, bir tek satıcının yapabileceği baskıdan korunurken, satıcı da kendisinden alışveriş yapabilecek çok sayıda tüketicisi bulunması sayesinde tek bir tüketicinin baskısından korunur. İşçi, kendisine iş verebilecek başka işverenlerin varlığı sayesinde işverenin baskısından korunur. Ve bu böyle devam eder. Ve piyasa bunu kişisel olmayan bir biçimde ve merkezi otorite olmadan yapar.

Gerçekte serbest ekonomiye karşı çıkılmasının en büyük sebebi, piyasanın bu işi gerçekten böylesine iyi yapmasıdır. Serbest ekonomi, belli bir grubun “insanların istemeleri gerektiğine” inandığı şeyleri değil, insanlar neleri istiyorlarsa onları verir. Serbest piyasaya karşı olanların çoğu, özgürlüğün kendisine inanmamaktadır.

Serbest piyasanın varlığı, elbette ki, devlete olan ihtiyaı ortadan kaldırmaz. Tersine, devlet hem “oyunun kuralları”nı belirlemek için bir forum olarak, hem de kararlaştırılan kuralların yorumlanması ve uygulanması için bir hakem olarak gereklidir. Piyasanın yaptığı şey, siyasi araçlarla karara bağlanması gereken sorunların oranını büyük ölçüde azaltarak, devletin oyuna doğrudan katılması gerekliliğini en aza indirmektedir. Siyasi araçlarla faaliyette bulunmanın temel özelliği, daha sonra büyük oranda uyum ve mutabakat gerektirmesi ya da bunu zorla sağlama eğilimi yaratmasıdır. Öte yandan piyasanın en büyük avantajı, geniş ölçüde çeşitliliğe izin vermesidir. Siyasi terimlerle ifade etmek gerekirse, bu bir nispi temsil sistemidir. Her birey istediği kravat rengi için oy kullanabilir ve çoğunluğun hangi rengi istediğini bilmek zorunda değildir. Kendisi azınlığın içindeyse dahi, çoğunluğun istediğine uymak zorunda değildir.

İşte, piyasa ekonomik özgürlük sağlar derken, bahsettiğimiz şey piyasanın bu özelliğidir. Ancak bu karakteristik özelliğin dar anlamda ekonomik olmanın çok ötesinde sonuçları bulunmaktadır. Siyasi zgrlk, bir bireyin diğer bir bireyden baskı görmemesi demektir. zgrlğe yönelen en temel tehdit zor kullanma gücüdür ve bu g, ister bir monarkın, bir diktatörün, isterse bir oligarşinin ya da o anki çoğunluğun elinde olsun, tehdit olmayı sürdürür. Özgürlüğün korunması için gücün bu şekilde yoğunlaşmasını mümkün olduğu kadar engellemek gerekmektedir. Engellemenin mümkün olmadığı

noktalarda ise gücün dağıtılması ve yayılması gerekir. Bu bir kontrol ve denge (check-balance) mekanizmasıdır. Ekonomik faaliyetlerin organizasyonunun siyasi otoritenin denetiminden çıkarılmasıyla birlikte piyasa, zor kullanma gücünün kaynağını ortadan kaldırır. Böylece piyasa, ekonomik gücün siyasi gücü desteklemek yerine, denetlemesini de mümkün kılar.

Ekonomik güç iyice yaygınlaştırılabilir. Mevcut ekonomik merkezlerin aleyhine yeni ekonomik güç merkezlerinin gelişmesinin oluşmasını destekleyen koruma yasaları yoktur. Öte yandan siyasi gücün tek bir merkezde toplanmasının engellenerek dağıtılması çok daha güçtür. Birçok bağımsız küçük hükümet olabilir. Fakat tek bir hükümet içerisinde eşit güce sahip küçük siyasi güç merkezleri bulundurmamak, çok sayıda ekonomik güç merkezini tek bir büyük ekonomide bulundurmaktan çok daha zordur. Bir büyük ekonomide birçok milyoner olabilir. Buna karşılık vatandaşlarının enerjisinin ve coşkusunun odaklandığı, öncü konumundaki gerçek lider, bir kişiden fazla olabilir mi? Eğer merkezi hükümet güçlenirse, bu güçlenme büyük olasılıkla yerel hükümetlerin aleyhine olacaktır. Bu noktada dağıtılacak siyasi gücün sabit toplamı gibi bir şey var gibi görünmektedir. Dolayısıyla, ekonomik gücün siyasi güce eklenmesi durumunda yoğunlaşma neredeyse kaçınılmaz gibi görünmektedir. Öte yandan eğer ekonomik güç siyasi ellerden uzak tutulursa, siyasi güce karşı bir denetim ve muhalefet hizmeti verebilir.

Kısaca özetlemeye çalıştığım bu iddia belki de bir örnekle en iyi şekilde anlatılabilir. Önce sözünü ettiğimiz ilkeleri açıklamaya yardımcı olacak farazi bir örnek düşünelim, sonra da piyasanın siyasi gücü korumak için ne yolla çalıştığını gösterecek son deneyimlerden bazı güncel örnekler sıralayalım.

Özgür bir toplumun bir özelliği, hiç kuşkusuz, bireylerin toplumun yapısında radikal bir değişikliği açıkça savunma ve propagandasını yapma özgürlüğüdür; ancak bu savunma ikna yoluyla olmalı ve zorlama ya da diğer baskı biçimlerini içermemelidir. Kapitalist bir toplumdaki siyasi özgürlüğün bir belirtisi de, kişilerin açıkça sosyalizmi savunabilmeleri ve bu uğurda çalışabilmeleridir. Aynı şekilde sosyalist bir toplumda da siyasi özgürlüğün bireylerin kapitalizmi tanıtmaları ve savunmasına imkân verecek düzeyde olması gerekirdi. Sosyalist bir toplumda kapitalizmi savunma özgürlüğü nasıl korunur ve sürdürebilir?

İnsanların herhangi bir şeyi savunmaları için öncelikle hayatlarını kazanabilmeleri gerekir. Ancak sosyalist bir toplumda tüm işler siyasi otoritenin denetimi altında olduğundan, bu durum zaten daha başlangıçta sorun yaratır. Sosyalist bir hükümet için işçilerinin resmî öğretiyeye doğrudan karşıt politikalar savunmalarına izin vermek, kendinden feragat etmek demektir ki, bunun zorluğu, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Birleşik Devletler'de federal devlet memurları arasındaki "güvenlik" sorunu deneyimiyle vurgulanmıştır.

Diyelim ki, böyle bir taviz gerçekleşti. Kapitalizmi savunmanın bir anlam taşıması için yandaşlarının bu davalarını finanse edebilmeleri, yani halka açık toplantılar düzenlemeleri, broşürler bastırmaları, radyo reklâmı vermeleri, gazete ve dergiler çıkarmaları vb. gerekir. Bu parasal kaynağı nereden bulabilirler ki? Sosyalist toplumlarda büyük geliri olan, hattâ devlet tahvili şeklinde büyük sermayesi bulunan kişiler olabilir fakat muhtemelen bunlar üst düzey kamu görevlileri olacaktır. Kapitalizmi açıkça savunduğu halde işinde kalabilen küçük bir sosyalist memur düşünmek mümkündür. Fakat sosyalist kodamanların böylesine "yıkıcı" eylemleri finanse ettiklerini düşünmek safdillik olur.

Tek parasal kaynak, çok sarıda alt düzey memurdan toplanacak küçük miktarlar olacaktır. Fakat bizim

sorumuzun cevabı bu değildir, çünkü memurlardan para toplayarak kaynak oluşturabilmek için onları zaten bu davaya inandırmış, ikna etmiş olmak gerekir. Oysa bizim esas sorunumuz zaten böyle bir kampanyayı başlatabilmek için gerekli kaynağı edinmektir. Kapitalist toplum-larda radikal hareketler hiçbir zaman bu biçimde finanse edilmemiştir. Bu tür radikal hareketler genellikle, davaya inandırılmış birkaç zengin birey tarafından desteklenerek finanse edilirler. Son zamanlarda önde gelen birkaç isim olarak, bir Frederick Vanderbilt Field, bir Anita McCormick Blaine, bir Corliss Lamont ya da daha geriye gidilirse bir Friedrich Engels anılabilir. Ne var ki, siyasi özgürlüğün korunmasında servet eşitsizliğinin rolü, yani patronun rolü çok ender olarak belirtilir.

Kapitalist bir toplumda, herhangi bir fikir hareketini başlatmak amacıyla para bulmak için gerekli olan, yalnızca birkaç zengin kişiyi davaya inandırmaktır ve çok garip olsa da, böyle birçok kişi ve bağımsız destek kaynağı bulunmaktadır. Aslında parasal yardımda bulunabilecek kişileri ya da malî kuruluşları, propagandası yapılacak fikirlerin sağlamlığına inandırmak bile gerekmez; propagandanın malî açıdan başarılı olacağına, gazete veya dergi ya da kitap veya benzer girişimin kâr getireceğine inandırmak yeterlidir. Örneğin, rekabetçi bir yayıncının, yalnızca kişisel olarak aynı fikirde olması bu yazıları yayınlaması için yeterli değildir. Burada mihenk taşı, piyasanın, yaptığı yatırıma karşılık tatmin edici gelir getirecek kadar geniş olmasıdır.

Bu yolla piyasa kısır döngüyü kırar ve kişileri önceden ikna etmek gerekmezsiniz, onlardan para toplanmasını sağlayarak bu tür girişimlerin finanse edilmesini mümkün kılar. Sosyalist toplumda bu tür olanaklar yoktur, yalnızca tüm gücü elinde tutan devlet vardır.

Hayal gücümüzü biraz genişletelim ve diyelim ki, sosyalist bir hükümet bu sorunun bilincindedir ve özgürlüğü koruma kaygısı olan kişilerden oluşmuştur. O zaman gerekli parasal kaynakları sağlayabilir mi? Belki, ama nasıl yapacağını görmek zor. Karşıt propagandaya parasal yardım yapacak bir büro kurabilir. Ancak kimi destekleyeceğini nasıl seçecektir? Eğer her isteyene verecek olursa kısa sürede parası tüenecektir, çünkü sosyalizm, yeterince yüksek bir fiyatın büyük bir arz yaratacağı yolundaki temel ekonomik yasayı yok sayamaz. Radikal davaları savunmayı tatmin edici bir miktarla ödüllendirdiğiniz takdirde, bunları savunacak kişi arzı sınırsız olacaktır.

Dahası, popüler olmayan bir davayı savunma özgürlüğü, böyle bir savunmanın bedelsiz olmasını gerektirmez. Tersine, eğer radikal değişikliğin savunulması bir bedel ödenmesini gerektirmeseydi, üstelik bir de devletin parasal desteğiyle yapılsaydı, hiçbir toplum istikrarlı olamazdı. İnsanların derinden inandıkları davaları savunmak için fedakârlıklarda bulunmaları tümüyle gereklidir. Gerçekten de özgürlüğü yalnızca kendinden feragatte bulunmaya gönüllü kişiler için korumak önemlidir, aksi takdirde özgürlük, kurallara uymama ve sorumsuzluk biçiminde yozlaşır. Önemli olan, popüler olmayan davaları savunmanın bedelinin dayanılır ölçüde olması ve engelleyici olmamasıdır.

Ancak henüz sözümüzü bitirmedik. Serbest piyasa toplumunda parasal kaynaklara sahip olmak yeterlidir. Kâğıt satıcıları mallarını Wall Street Journal'a olduğu kadar Daily Worker'a da satmak isterler. Sosyalist bir toplumdaysa parasal kaynaklara sahip olmak yeterli olmayacaktır. Farazi kapitalizm savunucumuz, kendisine kâğıt satması için devletin kâğıt fabrikasını, broşürlerini yayımlaması için devletin baskı makinelerini, bunları dağıtması için devletin postanesini, toplantılar düzenleyecek bir salon kiralaması için devletin acentelerinden birini ikna etmek zorundadır.

Belki de bu zorlukları yenmenin ve sosyalist bir toplumda özgürlüğü korumanın bir yolu vardır. Hiç kimse bunun kesinlikle imkânsız olduğunu söyleyemez. Bununla birlikte, aykırı görüşlerin bulunması olasılığın etkili bir biçimde koruyacak kurumlar oluşturulmasının önünde gerçekten büyük

zorlukların olduğu açıktır. Bildiğim kadarıyla, hem sosyalizmden, hem de özgürlükten yana olan İliç kimse bu sorunu gerçekten göğüslemedi ve hiç kimse sosyalist yönetimde özgürlüğe izin verecek kurumsal düzenlemeler geliştirme yolunda kayda değer bir başlangıç dahi yapmadı. Buna karşılık, kapitalist toplumun özgürlüğü nasıl beslediği açıktır.

Winston Churchill deneyimi, bu soyut ilkelere çarpıcı bir pratik örnek teşkil etmektedir. 1933'ten ikinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesine kadar Churchill'in BBC tarafından yönetilen bir devlet tekeli olan İngiliz radyosunda konuşma yapması yasaktı. Söz konusu olan, ülkesinin önde gelen bir yurttaşı, bir parlamento üyesi, eski bir bakan. Hitler Almanyası'nın tehdidine karşı harekete geçmek için yurttaşlarını ikna etmek amacıyla mümkün olan her yolu umutsuzca deneyen bir insandı. Ama BBC devlet tekeli olduğu için ve Churchill'in konumu da çok "tartışmalı" olduğu için İngiliz halkına radyodan seslenmesine izin verilmiyordu.

Bir başka çarpıcı örnek 26 Ocak 1959 tarihli Time dergisinin ortaya çıkardığı "kara liste" ile ilgilidir. Dergi olayı şöyle bildiriyor:

Oscar ödül töreni Hollywood'un en yüksek onur basamağıdır, ancak iki yıl önce bu onura gölge düşmüştür. The Brave One adlı yapıtıyla birinci seçilen Robert Rich ödülünü almak için ortaya çıkmamıştır. Robert Rich, sinema endüstrisi tarafından 1947 yılından beri komünist olduklarından kuşkulandığı için kara listeye alınan 150 kadar yazarı ifade eden takma bir addır. Bu olay özellikle yüz kızartıcıdır, çünkü Motion Picture Academy komünistlerin ya da Anayasanın Beşinci Ek Maddesi savunucularının Oscar yarışmasına katılmasını engellemiştir. Geçen hafta hem komünistler için kovulan kural, hem de Rich'in kimliğinin sırrı ortaya çıktı.

Rich'in, 1947 yılında, sinema endüstrisinde komünizm davasında tanıklık etmeyi reddedenin, orijinal adıyla "Hollywood Onlusu" diye bilinen yazarlardan Dalton Trumbo (Johnny Got His Gun) olduğu ortaya çıkmıştır. Robert Rich'in "İspanya'da, sakallı bir genç" olduğu konusunda ısrar eden yapımcı Frank King şöyle demiştir: 'En iyi senaryoyu almak için elimizden geleni yapmak hissedarlarımıza karşı görevimizdir. Trumbo bize The Brave One'ı getirdi, biz de aldık...'

Böylece Hollywood'un kara listesinin resmî olarak sonu gelmiş oldu. Yasaklı yazarlar için resmî olmayan son çok önce gelmişti. Son Hollywood filmlerinin en azından yüzde onbeşinin kara listedeki yazarlarca yazıldığı bildirilmiştir. Yapımcı King, "Hollywood'da, Forest Lawn'da olduğundan daha çok hayalet vardır" demiştir. "Bu kentteki her film şirketi kara listedeki kişilerin yapıtlarını kullanmıştır. Biz sadece herkesin bildiğini ilk doğrulayanlarız."

Bir insan, benim gibi, komünizmin tüm özgürlüğümüzü ortadan kaldıracığına inanabilir, komünizme mümkün olduğu kadar katı bir şekilde ve şiddetle karşı çıkabilir, ama aynı zamanda özgür bir toplumda bir insanın komünizme inandığı için ya da ilerlemesine çalıştığı için başkalarıyla birlikte gönüllü düzenlemelere girişmesini engellemenin kabul edilemez olduğuna da inanabilir. Bu kişinin özgürlüğü komünizmi övme özgürlüğünü de kapsar. Hiç kuşkusuz, özgürlük, bu koşullar altında başkalarının onunla işbirliği yapmama özgürlüğünü de içerir. Hollywood'un kara listesi, gönüllü alışverişi engellemede baskı aracı olarak kullanılan hileli bir düzenleme olduğundan, özgürlüğü ortadan kaldıran bir eylemdi. Ancak bir işe yaramadı çünkü piyasa, kara listeyi korumanın maliyetini çok yükseltti. İşin ticarî yönü, yani girişimcilerin ellerinden geldiğince çok para kazanma isteği, kara listedeki kişilere alternatif bir iş alanı yaratarak ve başkalarını da onlara iş vermeye teşvik ederek, onların özgürlüğünü korumuştur.

Eğer Hollywood ve sinema endüstrisi bir devlet girişimi olsaydı ya da İngiltere'de BBC tarafından

iş e alınacak olsalardı, “Hollywood Onlusu”nun ya da benzerlerinin iş bulabileceklerine inanmak zor olurdu. Aynı şekilde, bu koşullar altında bireycilik ve özel girişim taraftarlarının —ya da aslında statükodan başka herhangi bir görüşün yandaşlarının— iş bulabileceklerini düşünmek de zordur.

Piyasanın siyasi özgürlüğü korumadaki rolü konusunda başka bir örnek, McCarthyizm olayında ortaya çıkmıştır. İçerdiği asıl sorunlar ve yapılan suçlamaların erdemleri tümüyle bir yana, bireylerin ve özellikle de devlet memurlarının vicdanlarını açığa vurmalarına aykırı düşen konulardaki sorumsuz suçlamalar ve sorgulamalara karşı ne gibi bir korunmaları vardı? Devlet memuriyeti seçenekleri olmadığı takdirde Ek Beşinci Maddeye başvurmaları boş yere maskaralıktan başka bir şey olmayacaktır.

Söz konusu kişilerin temel koruması, hayatlarını kazanabilecekleri özel piyasa ekonomisinin varlığıydı. Yine de burada koruma mutlak değildi. Birçok özel işveren haklı ya da haksız olarak, teşhir edilmiş bu kişilere iş vermeye karşıydı. Çoğunluğun tutmadığı davaları savunan kişilere genellikle yüklenen bedeli haklı göstermek, bu işe dolaylı olarak karışan birçok kişiye yüklenen bedeli haklı göstermekten daha kolay olabilir. Ancak önemli olan, söz konusu bedelin bireyin özgürlüğünü kısıtlayıcı ve yasaklayıcı olmamasıdır; eğer tek seçenek devlet memuriyeti olsaydı, bu bedel kesinlikle özgürlüğü kısıtlayıcı olacaktı.

İşe karışan kişilerin büyük bölümünün, piyasanın ideal serbest piyasaya en çok yaklaştığı, küçük esnafılık, ticaret, çiftçilik gibi ekonominin en rekabetçi kesimlerine kaymaları ilgi çekicidir. Ekmek satın alan hiç kimse buğdayın bir komünist ya da cumhuriyetçi, bir meşrutiyetçi ya da bir faşist, zenci ya da beyaz tarafından yetiştirilip yetiştirilmediğini bilmez. Bu da kişisel olmayan piyasanın ekonomik etkinlikleri siyasi görüşlerden nasıl ayırdığını ve insanları ekonomik etkinliklerde, üretimleriyle ilgili olmayan nedenlerle —bu nedenler görüşleriyle ya da renkleriyle ilişkili olsa bile— ayrıma uğramaktan nasıl koruduğunu göstermektedir.

Örnekten de anlaşıldığı üzere, toplumumuzda rekabetçi kapitalizmin korunması ve güçlendirilmesinde en çok çıkan bulunanlar, çoğunluğun düşmanlığını kolaylıkla çekebilecek ve güvensizlik duyulabilecek olan azınlık gruplardır; bunların başında da zenciler, Yahudiler, yabancı uyruklular gelmektedir. Yine de serbest piyasanın düşmanlarının -komünistler ve sosyalistler- büyük ölçüde bu gruplardan çıkmaları da son derece çelişkili bir durumdur.

Bölüm 2: Özgür Bir Toplumda Devletin Rolü

Totaliter toplumlara yöneltilen ortak itiraz, bu tür toplumlarda, sonucun araçları haklı göstereceğine inanılmasıdır. Sözlük anlamında alınırsa, bu itiraz açıkça mantıksızdır. Eğer sonuç araçları haklı çıkarmazsa başka ne çıkarabilir ki? Ne var ki, bu kolay yanıt ihrazı gidermez; sadece itirazın iyi yapılmadığını gösterir. Sonucun araçları haklı çıkardığını yadsımak, söz konusu sonucun nihai sonuç olmadığını; uygun araçların kullanılmasının asıl sonucun kendisi olduğunu dolaylı yoldan öne sürmek demektir. Arzu edilir olsun ya da olmasın, kötü araçlar kullanılarak ulaşılabilecek herhangi bir sonucun, daha temel bir sonuç olarak iyi araçların kullanımına yol açması gerekmektedir.

Liberal bir bireye göre uygun araçlar, herhangi bir baskı biçiminin uygun olmadığını belirten gönüllü işbirliği ve özgür tartışmadır. İdeal olan, sorumlu bireyler arasında tamamen özgür bir tartışma temelinde ulaşılan tam fikir birliğidir. Bu, bir önceki bölümde vurgulanan özgürlüğün amacını açıklamanın bir başka yoludur.

Bu noktadan hareket edildiğinde, piyasanın rolü, daha önce de belirtildiği gibi, uzlaşma olmadan ittifak kurulmasını mümkün hale getirmesidir; yani piyasa etkili bir nispi temsil sistemidir. Öte yandan siyasi kararlar aracılığıyla açıkça gerçekleştirilen eylemin tipik özelliğiye, temelde aynı görüşte olmayı gerektirmesi ya da buna zorlama eğilimidir. Bir konu karara bağlanırken ya “evet” ya da “hayır” denmesi gerekir; koşullar öne sürmek, en iyi ihtimalle, ancak sınırlı sayıda seçenek için söz konusu olabilir. Nispi temsilin açıkça siyasi biçimde kullanılması bile bu sonucu değiştirmez. Piyasanın nispi temsiliyle kıyaslandığında, siyaset alanında gerçekten temsil edilebilir olan ayrı grupların sayısı çok sınırlıdır. Daha da önemlisi, ortaya çıkanın genellikle, her “parti” için ayrı bir yasama kararı değil, tüm gruplara uygulanabilir bir yasa olması gerekliliğidir. Bu da, uzlaşma olmaksızın ittifaka ulaşmaya imkân tanımayan siyasi nispi temsilin etkisizliğe ve parçalanmaya yol açabileceğini gösterir. Bu nedenle de uzlaşma olmaksızın kurulacak bir ittifakın dayanabileceği herhangi bir uzlaşma ortamını da ortadan kaldırır.

Etkili nispi temsilin olanaksız olduğu bazı konular vardır kuşkusuz. Örneğin ulusal savunma konusunda, insanlar kendi isteklerine göre farklı oranlarda hizmet talep edemezler. Böyle bölünemez konularda iddiamızı ortaya atabilir, tartışabilir ve oylayabiliriz. Ancak bir kez karar verildi mi, çoğunluğa uymamız gerekir, işte bu tür bölünmez konuların varlığı -bireyi ve ulusu şiddetten korumak bunların başında gelir— piyasa aracılığıyla yalnızca bireysel faaliyete bel bağlanmasına engel olur. Kaynaklarımızın bazılarını bu tür bölünmez kalemlere kullanacaksak, farklılıkları uzlaştırması için sıvası kanallara başvurmamız gerekir.

Siyasi kanalların kullanılması kaçınılmaz olmasına rağmen, istikrarlı bir toplum için elzem olan sosyal birlik ve beraberliğin zorlanmasına yol açar. Diğer ortak eylem konusunda verilecek karar, insanların her halükarda bir görüş birliği içinde oldukları az sayıdaki sorunlar dizisine ilişkinse, bu zorlama en az seviyede gerçekleşir. Kesin bir anlaşma gerektiren sorunlar dizisi genişledikçe, toplumu bir arada tutan hassas bağlar büsbütün zorlanır. Bu durum insanların çok ciddi biçimde farklı düşündükleri bir soruna kadar giderse, toplumda çatlaklar oluşabilir. temel değerlerde öze ilişkin görüş ayrılıkları, eğer halledilebilirse, çok ender olarak oy sandığında halledilir. Bu tür görüş ayrılıklarını karara bağlayan nihai yol çatışmadır. Savaş bu tür bir sorunu karara bağlar ama kesinlikle çözemez. Tarihteki dini ve iç savaşlar bu düşüncenin kanlı tanıklarındır.

Piyasanın geniş çapta kullanılması, kapsadığı her tür etkinlikle ilişkili olarak çoğunluğa boyun eğmevi gereksiz kılarak sosyal dokudaki zorlanmayı azaltmaktadır. Piyasanın kapsadığı etkinlikler

dizisi genişledikçe, kesin siyasi kararlar gerektiren, dolayısıyla üzerinde anlaşmaya varma gereği bulunan konular azalmaktadır. Sonuçta anlaşmaya varmanın gerekli olduğu sorunlar azaldıkça, özgür toplum korunurken, anlaşmaya varına olasılığı daha da artmaktadır.

Görüş birliği bir idealdir elbette. Uygulamada, her konuda tam ittifak sağlamaya ne zamanımız yeter, ne de gücümüz. Zorunlu olarak bundan daha azıyla yetinmeliyiz. Böylece şu ya da bu biçimde çoğunluk sistemini çıkar yol olarak kabul etmek durumundayız. Çoğunluk sistemine başvurma isteğimizin ve aranacak çoğunluğun ölçüsünün eldeki sorunun ciddiyetine bağlı bulunması, çoğunluk sisteminin kendi basına bir temel ilke olmayıp, kestirme çözüm yolu olduğunu açıkça ortaya koyar. Diğer sorun çok büyük bir önem taşııyorsa ve azınlıktakiler taleplerinin gerçekleşmemesinden fazla etkilenmeyeceklerse, basit çoğunluk yeterli olacaktır. Öte yandan, azınlığın söz konusu soruna ilişkin duyulan güçlüyse asgari çoğunluk işe yaramayacaktır. Sözgelimi, ifade özgürlüğü konusunda alınacak bir kararın basit çoğunluğa dayanmasını pek çoğumuz istemeyecektir. Yasal yapımız, farklı çoğunluklar gerektiren farklı konulara ilişkin bu tür ayrımlarla doludur. Bunların en üst düzeyde olanları Anayasada yer alan bükümlerdir. Bunlar öylesine önemli ilkelerdir ki, kestirme çözümlere teslim olmaya pek istekli olmayız. Bu ilkeler kabul edilirken neredeyse tam bir görüş birliğine varıldığından, şimdi bunlarda değişiklik yapmak için de böyle bir görüş birliğinin gerekliliğine inanırız.

Bizim Anayasamızda ve yazılı ya da yazısız diğer anayasalarda belli bazı konularda çoğunluk sisteminden ödün veren hükümler ve bu anayasalardaki ya da benzerlerindeki bireylere baskı yapılmasını yasaklayan özel maddeler, özgür tartışmayla ulaşılan ve araçlar konusunda gerekli oy birliğine varıldığını yansıtan örnekler olarak görülmektedir.

Şimdi, çok genel batlılarıyla da olsa çok daha spesifik bir konuya dönmek; tek başına piyasaya bırakılmaması gereken ya da piyasaya bırakılması durumunda maliyeti çok artıracak için siyasi kanalları kullanmanın daha tercih edilebilir olduğu alanlardan söz etmek istiyorum.

YASA KOYUCU VE HAKEM OLARAK DEVLET

İnsanların günlük faaliyetlerini, içinde bulundukları genel gelenek ortamı ve yasal çerçeveden ayırt etmek önemlidir. Günlük faaliyetler, bir oyuna katmanların oyun esnasındaki eylemleri gibidir; çerçeve de oynadıkları oyunun kuralları gibi. Tıpkı iyi bir oyunda oyuncuların, hem orunun kurallarını, hem de hakemin oyunu yorumlamasını ve yürütmesini kabul etmelerinin gerekmesi gibi, iyi bir toplumda da vatandaşların, aralarındaki ilişkileri yönetecek olan genel koşullar üzerinde, bu koşulların farklı yorumları konusunda hakemlik yapacak araçlar üzerinde ve genel kabul görmüş kurallar arasındaki uyumu sağlayacak bir aygıt üzerinde anlaşmaya varmaları gerekir. Oyunda olduğu gibi, toplumda da genel koşulların çoğu, geleneklerden doğmuş sonuçlardır ve çoğu zaman düşünülmeden kabul edilmişlerdir. Her ne kadar küçük değişikliklerin birikimli (kümülatif) etkisi nedeniyle oyunun ya da toplumun karakterinde zamanla köklü değişiklikler gerçekleşse de, genellikle kurallarda köklü yenilikler yapmayı göze alamaz, yalnızca küçük değişiklikler yapmayı düşünürüz. Hem oyunda, hem de toplumda kurallar dizisinin sürdürülmesi, ancak katılanların büyük bölümünün dış yaptırımlar olmaksızın bunlara uymalarıyla mümkündür, bunun temelinde de geniş çapta sosyal uzlaşma yatmaktadır. Ama kuralların yorumlanması ve yürütülmesi için yalnızca geleneklere ya da bu uzlaşmaya dayanamayız; bir hakeme de ihtiyacımız vardır. İşte bütün bunlar özgür bir toplumda devletin temel rolleridir: kuralları değiştirebileceğimiz araçlar sağlamak, kuralların anlamı konusunda aramızdaki farklılıkları uyumlu hale getirmek ve başka türlü oyunu oynamayacak olan

birkaç kişiyi kurallara uymaya zorlamak.

Bu açılardan devlete ihtiyaç duyulmasının nedeni mutlak özgürlüğün imkânsız olmasıdır. Bu düşünce her ne kadar bir felsefe olarak son derece çekiciyse de, anarşinin, kusurlu insanoğlunun dünyasında uygulanması olanaksızdır.

İnsanların özgürlükleri çatışabilir; böyle bir durumda, bir kişinin özgürlüğü bir başkasının özgürlüğünü koruyacak kadar sınırlandırılmalıdır. Yüksek Mahkeme'nin bir zamanlar dediği gibi, “benim yumruğumu hareket ettirme özgürlüğüm, senin çenenin yakınlığıyla sınırlanmalıdır.”

Devletin uygun faaliyetlerinin neler olacağına karar vermede temel sorun, farklı bireylerin özgürlükleri arasındaki bu çatışmaların nasıl halledileceğidir. Bazı durumlarda yanıt kolaydır. Bir insanın komşusunu öldürme özgürlüğünün ötekinin yaşama özgürlüğünü korumak için feda edilmesi gerektiği yolundaki önermeye tam bir ittifak, görüş birliği sağlamak hiç de zor değildir. Diğer durumlarda yanıt bulmak zordur. Ekonomik alanda, birleşme özgürlüğüyle rekabet özgürlüğü arasındaki çatışmadan doğan büyük bir sorun vardır. “Girişim”i nitelerken “özgür” sözcüğüne nasıl bir anlam vereceğiz? Birleşik Devletler’de “özgür”ü anlamı, herkesin bir girişimde bulunma özgürlüğünün olmasıdır; bu da mevcut girişimcilerin daha iyi bir ürünü aynı fiyattan ya da aynı ürünü daha düşük fiyattan satmaları dışında, rakiplerini piyasadan uzak tutma özgürlüğüne sahip olmamaları demektir. Öte yandan Avrupa kıtası geleneğine göre, söz konusu sözcük, genellikle girişimcilerin, fiyatları belirlemek, piyasaları bölmek ve olası rakipleri piyasa dışında tutacak diğer teknikleri de uygulamak dâhil olmak üzere, istediklerini yapmakta özgür olmalarını içermektedir.

Belki de bu alandaki en büyük zorluk, birleşme özgürlüğüyle rekabet özgürlüğü sorununun son derece şiddetli olduğu, işçiler arası birleşmelerde ortaya çıkmaktadır.

Yanıtın hem çok zor, hem de çok önemli olduğu bir başka temel ekonomik alan, mülkiyet haklarının tanımıdır. Yüzyıllar boyunca gösterdiği gelişim sürecinde yasalarımıza yerleşmiş olan mülkiyet kavramı, öylesine içimize işlemiştir ki, onu olduğu gibi kabul eder ve mülkiyeti nelerin ne ölçüde oluşturduğunu, mülkiyet sahipliğinin verdiği hakların apaçık önermelerden doğmadığını, karmaşık toplumsal yaratımlar olduğunu düşünmeyiz. Örneğin, belli bir toprak parçasına sahip olmam ve mülkümü islediğim gibi kullanma özgürlüğüm, bir başkasının arazimin üzerinden uçakla geçme hakkını çiğnememe izin vermekte midir? Yoksa onun uçağını kullanma hakkı öncelikli midir? Ya da bu, ne kadar yüksekte uçtuğuna mı bağlıdır? Ya da ne kadar gürültü yaptığına? Gönüllü alışveriş, arazimin üzerinden uçma ayrıcalığı için bana ödeme yapmasını gerektirir mi? Yoksa arazimin üzerinden uçmaması için benim mi ona ödeme yapmam gerekir? Sanırım patentler, telif hakları, işletme hisseleri, kuruluşlardaki hisse senetleri, sulara ilişkin haklar vs. mülkiyetin tanımlanmasında, genel kabul görmüş toplumsal kuralların rolünü vurgulamaya yeterlidir. Ayrıca birçok durumda, iyi belirlenmiş ve genel kabul görmüş bir mülkiyet tanımının var olması, tanımın ne olduğundan çok daha önemli olmaktadır.

Ekonomik alanda çözülmesi zor problemler yaratan bir diğer konu da para sistemidir. Devlerin para sisteminden sorumlu olması çoktan beri kabul görmüş bir durumdur. Kongreye “para basma, paranın yerli ve yabancı değerini ayarlama” yetkisini veren anayasal hüküm, bunu açıkça ortaya koyar. Devletin ekonomik alandaki hiçbir faaliyeti muhtemelen bu kadar büyük bir kabul görmemiştir. Devletin sorumluluğunun bu denli alışkanlık haline gelmiş olması ve günümüzde artık hiç sorgulanmayacak derecede benimsenmiş olması, bu sorumluluğun zeminini anlamayı çok daha fazla gerekli kılmaktadır. Zira bu durum, özgür bir toplumda, devletin etkinlik alanının uygun olan

etkinliklerinden, uygun olmayanlara doğru yaygınlaşması; malî bir çerçeve sağlamaktan kaynakların bireyler arasında dağılımına kadar genişlemesi tehlikesini de içinde barındırır. Bu sorunu üçüncü bölümde ayrıntılarıyla ele alacağız.

Özet olarak, ekonomik etkinliğin gönüllü takas aracılığıyla örgütlenmesi, devlet aracılığıyla bir bireyin diğerine karşı zor kullanmasını önlemek için yasa ve düzen sağladığımızı, gönüllü olarak girişilen anlaşmaları uyguladığımızı, mülkiyet haklarını tanımladığımızı, bu tür hakları yorumladığımızı ve uyguladığımızı ve bir malî çerçevenin koşullarını saptadığımızı varsayar.

TEKNİK TEKEL VE KOMŞULUK ETKİLERİ ZEMİNİNDE DEVLET ARACILIĞIYLA GERÇEKLEŞTİRİLEN FAALİYETLER

Devletin rolü, daha önce de ele aldığımız üzere, piyasanın kendi başına yapamayacaklarını yapmaktır; yani oyunun kurallarını belirlemek, hakemlik yapmak ve kuralları uygulatmak. Aynı zamanda, piyasa aracılığıyla da yapılabilecek ama teknik ya da benzer koşullardan kaynaklanan güçlükler nedeniyle devlet aracılığıyla yapılmasını tercih ettiğimiz işler de olabilir. Bütün bunlar, gönüllü takasın ya aşırı pahalı ya da olanaksız olduğu durumlara indirgenebilir. Bu tür durumlar iki genel sınıfa ayrılır: Tekel ya da benzer piyasa kusurları ve komşuluk etkileri.

Takas, ancak birbirine neredeyse eşit iki seçeneğin var olması durumunda gerçekten gönüllüdür. Tekel bu seçeneklerin yokluğunu ifade eder, bu nedenle etkin bir takas özgürlüğünü engeller. Uygulamada tekel, genellikle değilse bile çoğunlukla ya devlet desteğinden ya da bireyler arasındaki hileli anlaşmalardan kaynaklanır. Bunlarla ilgili olarak sorun, ya devletin tekeli beslemesini engellemek ya da anti-tröst yasalarımızdaki gibi kuralların etkin biçimde uygulanmalarını sağlamaktır. Bununla birlikte, teknik açıdan ancak bir tek üretici tarafından üretilmesi uygun olan bir mal/hizmet nedeniyle de tekel doğabilir. Bana kalırsa, bu tür durumlar sanıldığından çok daha az sayıdadır, ama kesinlikle yok değildir. Basit bir örnek olarak, bir toplumdaki telefon hizmetleri gösterilebilir. Bu tür durumlara “teknik” tekel adı veremekteyim.

Teknik koşulların rekabetçi piyasa güçlerinin doğal sonucu olarak bir tekel oluşturması durumunda üç seçenek mümkün görünmektedir: Özel tekel, kamu tekeli ya da kamu düzenlenmesi. Üçü de kötüdür, demek ki kötüler arasında bir seçim yapmalıyız. Birleşik Devlet-ler’de tekellerin kamu tarafından düzenlenmesini gözlemleyen Henry Simons, sonuçları öylesine tatsız bulmuş ki, kamu tekeli “ehveni şer” olarak görmüş. Alman demiryollarında kamu tekeli gözlemleyen tanınmış Alman liberal Walter Eucken ise sonuçların sevimsizliğine bakarak kamu düzenlenmesinin “kötünün iyisi” olduğu sonucuna varmış, ikisinden de ders alarak istemeye istemeye, eğer tahammül edilebilirse, özel tekeli belki de “kötünün içinde en iyisi” olduğu sonucunu çıkarıyorum.

Eğer toplum durağan olsaydı, dolayısıyla teknik tekeli doğuran koşullar olduğu gibi kalacağı garantisiz bulunsaydı, bu çözüme pek güvenmezdim. Hızla değişen bir toplumda teknik tekeli doğuran koşullar da sık sık değişir; bu nedenle kamu düzenlemesinin de, kamu tekelinin de koşullardaki değişime pek kolay ayak uydurma-mayacağını, bunların özel tekel kadar kolaylıkla ortadan kaldırılamayacaklarını düşünüyorum.

Birleşik Devletler’deki demiryolları buna mükemmel bir örnektir. Ondokuzuncu yüzyılda demiryollarında büyük çaplı tekel, teknik nedenlerden ötürü belki de kaçınılmazdı. Eyaletlerarası Ticaret Komisyonu (ICC) da aynı gerekçeyle kurulmuştu. Ne var ki, koşullar değişti. Karayollarının ve hava taşımacılığının gelişmesi demiryollarındaki tekel ögesini ihmal edilebilir oranlara indirdi.

Yine de ICC'yi ortadan kaldırmış değiliz. Tersine, başlangıçta halkın demiryolları tarafından sömürülmesini engellemek amacıyla işe başlayan ICC, demiryollarını kamyonların ve öteki taşıt araçlarının rekabetinden koruyan bir kuruluş haline gelmiştir. Benzer biçimde, İngiltere'de demiryolları kamulaştırıldığında, kamyon taşımacılığı önce devlet tekeline alınmıştı. Eğer Birleşik Devletler'de demiryolları hiçbir zaman kamu düzenlemesine tabi tutulmasaydı, günümüzde demiryolları da dâhil olmak üzere, taşımacılık, çok az tekel ögesi içeren ya da hiç içermeyen, büyük ölçüde rekabetçi bir sanayi olacaktı.

Ama özel tekel, kamu tekeli ve kamu düzenlemesi belaları arasında, var olan koşullardan bağımsız olarak, bir kereye mahsus ve kalıcı bir seçim yapılamaz, Eğer teknik tekel çok gerekli bir hizmet ya da malın sağlanması için kurulmuşsa ve tekelin gücü büyükse, düzenlenmemiş özel tekelin kısa vadedeki etkileri bile dayanılmaz olabilir, bu durumda kamu düzenlemesi de, kamu mülkiyeti de “kötünün iyisi” sayılabilir.

Bazı durumlarda teknik tekel fiili bir kamu tekeli hald olabilir. Ama kendi başına, başkalarının rekabetini yasaklayarak kurulan bir kamu tekeli haklı gösteremez. Sözgelimi, posta hizmetlerinin hâlâ kamu tekeli altında olmasını haklı göstermenin bir yolu yoktur. Posta hizmetinin teknik tekel olduğu ve devlet tekelinin de kötülerin içinde en iyisi olduğu iddia edilebilir. Bu iddia doğrultusunda, belki de postanın devlete ait oluşuna bir mazeret bulunabilir, ama posta hizmetini geri kalan herkes için yasadışı kılan günümüz yasalarının haklı gösterilecek bir yanı olamaz. Eğer posta dağıtımı bir teknik tekelse, o zaman hiç kimse devletle rekabette başarılı olamayacaktır. Eğer değilse, devletin bu işe karışmasının hiçbir nedeni yoktur. Bunu anlamamanın tek yolu, başkalarının da bu işe girmelerine izin vermektir.

Posta tekeli kurmamızın tarihsel nedeni şudur: Pony Ekspres ülkenin bir ucundan diğerine posta taşımada öylesine başarılıydı ki, devlet kıtalararası hizmet vermeye başlayınca onunla etkin biçimde rekabet edemedi ve zarara girdi. Sonuç, posta taşımayı başka herkes için yasaklayan bir yasanın çıkarılması oldu. Bugün Adams Ekspres Şirketi'nin faal bir işletme olacağı yerde bir yatırım tröstü olmasının nedeni budur. Posta taşıma işine girmek herkese açık olsaydı, öyle sanıyorum ki, çok sayıda şirket bu işe girer ve bu köhne sanayi kısa sürede bir devrim yaşardı.

Gönüllü takasın olanaksız olduğu ikinci bir durum, bireylerin faaliyetlerinin diğerlerini etkilediği, ama bunun bedelini talep ya da tazmin etmenin mümkün olmadığı zaman ortaya çıkmaktadır. Bu, “komşuluk etkileri” sorunudur. Bir akarsuyun kirletilmesi, buna verilebilecek en açıklayıcı örneklerden biridir. Akarsuyun kirletilmesine neden olan kişi, diğerlerini iyi suyu kötü suyla takas etmek zorunda bırakmaktadır. Diğerleri böyle bir takası bir bedel karşılığında yapmak isteyebilirler. Ancak bireysel eylemlerle beri le bir takası engellemeleri ya da kendilerine uygun bir tazminat ödenmesini sağlamaları imkansızdır.

Bu konuya bir başka örnek de karayollarıdır. Burada, yolları kullanan bireyleri saptayarak onlardan ücret talep etmek ve dolayısıyla özel işletme kurmak teknik açıdan mümkündür. Bununla birlikte, birçok giriş ve çıkış noktaları olan genel geçiş yollarında her kişiden, verilen hizmet karşılığında ücret talep edilmesi, tüm girişlere turnikeler kurmayı gerektireceğinden ücret toplama maliyetini de yükseltecektir. Akaryakıt vergisi, bireylerin yolları kullandıkları oranda ücret ödemelerini sağlamanın çok daha ucuz bir yöntemidir. Fakat bu yöntemle, belli bir kullanımın ücret olarak tam karşılığını saptamak olanaksızdır. Dolayısıyla bu hizmeti özel girişimin sunması ve kapsamlı bir özel tekel kurmaksızın ücret toplaması mümkün değildir.

Bu sorunlar yoğun trafiğin ve sınırlı geçişin bulunduğu uzun mesafeli paralı otoyollar için geçerli değildir. Bunlarda para toplama maliyeti düşüktür ve günümüzde pek çoğundan ücret alınmaktadır. Bu konuda genellikle sayısız seçenek vardır, dolayısıyla ciddi bir tekel sorunu bulunmamaktadır. Dolayısıyla bunların özel mülkiyet haline gelmeleri ve özel olarak işletilmeleri için her türlü neden mevcuttur. Özel işletmeler olmaları durumunda, yolculuğun uzunluğuna göre ödenen akaryakıt vergisini karayollarını işleten girişimin alması gerekecektir.

Komşuluk etkileri nedeniyle tekel olması haklı görülebilecek durumlar ile görülemeyecek olanlar arasındaki farkları sergilemesi açısından ve hemen herkesin ilk bakışta ulusal parkların yönetimini geçerli bir devlet işlevi olarak görmesinden dolayı parklar ilginç bir örnektir. Aslında komşuluk etkileri bir kent parkı için bir mazeret olabilir, ama Yellowstone Ulusal Parkı ya da Büyük Kanyon gibi bir ulusal park için olamaz. Bu ikisi arasındaki temel fark nedir? Kent parkından yararlanan kişileri saptamak ve bu yararlar için ücret almak son derece zordur. Eğer kentin ortasında bir park varsa, çevresindeki tüm yapılar açık alandan yararlanmakta ve parkın içinden ya da kenarından yürüyen kişiler de yarar sağlamaktadırlar. Parkın kapılarına gişeler koymak ve parka bakan her pencere için yıllık ücret toplamak çok zor ve pahalı olacaktır. Oysa Yellowstone gibi bir ulusal parkta giriş kapılarının sayısı azdır; buraya gelenlerin çoğu uzunca bir süre kalırlar, dolayısıyla gişeler kurup giriş ücreti toplamak pekâlâ mümkündür. Alınan bu ücretler tüm masrafları karşılamıyorsa da günümüzde bu yöntem uygulanmaktadır. Eğer halk böyle bir olanağı para ödeyecek kadar istiyorsa, özel girişimlerin bu tür parklar sağlamaları için her türlü teşvik unsuru mevcut demektir. Ve hiç kuşkusuz, bugün bu türden birçok özel girişim bulunmaktadır. Ben şahsen, devletin bu alanda faaliyet göstermesini haklı gösterecek komşuluk etkileri ya da önemli tekel etkileri uyduramam.

Komşuluk etkileri başlığı altında ele aklıklarına benzer sorunlar, akla gelebilecek hemen her müdahaleye akılcı nedenler bulmak için kullanılmıştır. Bununla birlikte, birçok durumda, bu “akılcı nedenler bulma”, komşuluk etkileri kavramının meşru uygulamasından çok, özel bir savunmadır. Komşuluk etkileri iki yanlıdır. Devletin faaliyetlerini genişletmek için olduğu gibi, sınırlamak için de bir neden oluşturabilirler. Üçüncü taraflar üzerindeki etkileri ayırt etmek ve büyüklüğünü ölçmek zor olduğundan, komşuluk etkileri gönüllü takası engeller, ancak söz konusu zorluk devlet faaliyetlerinde de vardır. Komşuluk etkilerinin, bu etkileri ortadan kaldırmanın maliyetine degecek ölçüde geniş olup olmadığını anlamak zordur, bu maliyetleri uygun bir biçimde dağıtmaksa daha zor. Sonuç olarak, devlet komşuluk etkilerinin üstesinden gelmek üzere bir faaliyete giriştiğinde, bireylere uygun bir bedel ya da tazminat saptamakta başarısız olarak bir ölçüde yeni bir takım komşuluk etkileri yaratmış olacaktır. İlk komşuluk etkilerinin mi, yoksa yenilerinin mi daha ciddi olduğuna, yalnızca her bir durumun kendi unsurları doğrultusunda karar verilebilir, ancak bu durumda bile sadece yaklaşık bir sonuç elde edilebilir. Bunun da ötesinde, komşuluk etkilerini devlet aracılığıyla ortadan kaldırmanın devlet faaliyeti ile ilgisi olmayan son derece önemli bir komşuluk etkisi bulunmaktadır. Devlerin her müdahalesi, bireyin özgürlük alanını doğrudan sınırlar ve ilk bölümde ele alınan nedenlerden ötürü özgürlüğün korunmasını dolaylı yoldan tehdit eder.

Gönüllü takas aracılığıyla, devletle ortak hareket etmeden başarılması zor ya da imkânsız olan işlerde, devletle işbirliği yapmanın uygun olup olmayacağı konusunda ilkelerimiz bize kesin ve net bir yol göstermez. Devlet müdahalesinin önerildiği her durumda, bunun avantajlarını ve dezavantajlarını ayrı ayrı sıralayarak bir bilanço yapmamız gerekir. İlkelerimiz bize, hangi kalemleri hangi tarafa koyacağımızı söyler ve farklı kalemlere ne kadar önem atfedeceğimiz konusunda bir zemin oluşturur. Özellikle, önerilen herhangi bir devlet müdahalesinin özgürlüğü tehdit eden

komşuluk etkisini bilançonun borç hanesine yazmayı ve bu etkiye hatırı sayılır bir ağırlık vermeyi her zaman isteyeceğimiz kesindir. Öteki kalemlerde olduğu gibi, buna ne kadar ağırlık verileceği de koşullara bağlıdır. Sözgelimi, mevcut devlet müdahalesinin fazla olmaması durumunda ek müdahalenin olumsuz etkilerine daha az ağırlık veririz. Devletin bugünün ölçülerine göre küçük olduğu zamanlarda yazan Henry Simons gibi ilk liberallerin, bazı faaliyetleri devletin üstlenmesini istemelerinin önemli bir nedeni budur. öysa devletin fazlasıyla şişkin olduğu günümüzde liberaller böyle bir durumu kabul edemezler.

PATERNALIST ZEMİNDE DEVLET ARACILIĞIYLA GERÇEKLEŞTİRİLEN FAALİYETLER

Özgürlük yalnızca sorumlu bireyler için savunulabilir bir hedeftir. Çocukların ya da delilerin özgür olması gerektiğine inanmayız. Sorumlu bireylerle diğerleri arasına bir çizgi çizmek kaçınılmaz bir gerekliliktir, ama bu da nihai özgürlük hedefimizin özünde bir bulanıklık olduğunu gösterir. Sorumlu olmayanlar olarak adlandırdığımız insanlar için paternalizm zorunludur.

Burada durumu en net olanlar belki de delilerdir. Delilere ne özgürlük vermek, ne de onları öldürmek isteriz. Delilerin barınmaları ve bakımları konusunda bireylerin gönüllü faaliyetlerine güvenebilmek çok iyi olurdu. Ama sanırım, bu tür hayırsever etkinliklerin yetersiz kalacağı olasılığını göz ardı edemeyiz; çünkü delilerin bakımına başkalarının katkıda bulunması bana da yarar sağlayacağı için bir komşuluk etkisi meydana gelmektedir. Bu nedenle bunların bakımının devlet aracılığıyla düzenlenmesini isteyebiliriz.

Çocukların durumu daha zor bir sorun teşkil eder. Toplumumuzda nihai etkin birim birey değil ailedir. Yine de ailenin birim olarak kabul edilmesinde ilkedden çok, kolay çözüm arayışı rol oynar. Ebeveynlerin genellikle çocuklarını en iyi şekilde koruyabileceklerine ve özgür olmaya uygun, sorumlu bireyler olarak yetiştireceklerine inanırız. Fakat ebeveynlerin diğer insanlarla istediklerini yapmakta özgür olduklarına inanmayız. Çocuklar embriyo evresindeki sorumlu bireylerdir ve özgürlüğe inanan bir insan onların temel haklarının korunmasına da inanır.

Şimdi, biraz duygusuzca görünse de, sorunu farklı bir açıdan ele alalım: Çocuklar aynı zamanda tüketim malları ve toplumun potansiyel sorumlu fertleridir. Bireylerin ekonomik kaynaklarını istedikleri gibi kullanma özgürlüğü, bu kaynakları çocuk sahibi olmakta kullanma, yani özel bir tüketim biçimi olarak çocuk sahibi olabilme hizmetini satın almada kullanma özgürlüğünü de içerir. Ancak bir kere böyle bir tercih yapıldığı andan itibaren çocuklar kendi başlarına bir değere ve ebeveynlerin özgürlüğünün uzantısı olmayan, kendi özgürlüklerine sahip olurlar.

Devlet faaliyetlerinin paternalist zemini bir liberal için birçok açıdan can sıkıcıdır, zira bu “bazıları diğerleri için karar verirler” ilkesinin kabulünü de içermektedir. Liberal bir insan, uygulamaların çoğunda bu ilkeye karşı çıkar. Ama sorunları olduklarından daha basitmiş gibi göstermenin kimseye bir faydası yoktur. Ölçülü bir paternalizme duyulan ihtiyacı göz ardı etmek mümkün değildir. Dicey 1914’te akli yetersizliği olanların korunmasıyla ilgili bir yasayı kaleme alırken şöyle yazmıştı: “Akli Yetersizlik Yasası hiçbir akli başında insanın girmekten kaçınamayacağı bir yolda atılmış ilk adımdır; ama eğer bu yolda çok ileriye gidilirse, devlet adamlarını bireysel özgürlüğe müdahale etmeden çözemeyecekleri sorunlarla yüz yüze getirecektir.”² Bize nerede duracağımızı söyleyebilecek bir formül yoktur. Yanlış olma ihtimali olan yargımıza ve bir yargıya vardığımızda bunun doğru olduğuna yurttaşlarımızı ikna etme yeteneğimize ya da onların bizi görüşlerimizi değiştirmeye ikna etme yeteneklerine güvenmeliyiz. Her konuda olduğu gibi burada da, kusurlu ve

önyargılı insanoğlunun özgür tartışma ve deneme-yanılma yoluyla ulaştıkları fikir birliğine inanmalıyız.

SONUÇ

Hukuku ve düzeni koruyup sürdüren, mülkiyet haklarını tanımlayan, mülkiyet haklarında ve ekonomik oyunun diğer kurallarında değişildik yapabileceğimiz bir araç olarak hizmet veren, kuralların yorumu üzerindeki anlaşmazlıklarda hakemlik yapan, anlaşmaları yürüten, rekabeti geliştiren, malî çerçeve sağlayan, teknik tekelleri engelleyecek ve çoğunluğun devlet müdahalesini haklı gösterecek kadar önemli saydığı komşuluk etkilerini giderecek faaliyetlerde bulunan, deli olsun, çocuk olsun sorumluluğu olmayan kişilerin korunmasında özel hayır derneklerine ve özel aileye ek yardım veren bir devlet... böyle bir devletin, hiç kuşkusuz, yerine getireceği önemli işlevler vardır.

Bununla birlikte, bu tür bir devletin işlevlerinin açıkça kısıtlı olacağı doğrudur ve günümüzde Birleşik Devletlerdeki ve Batı ülkelerindeki federal ve eyalet hükümetlerinin üstlendiği bir sürü faaliyetten uzak duracaktır. Bu faaliyetlerin birkaçını yukarıda inceledik, bazılarını ise ilerleyen bölümlerde ayrıntılarıyla ele alacağız. Yukarıda ana hatlarıyla ele aldığımız ilkeler çerçevesinde, devlet müdahalesinin haklı gösterilemeyeceği —ancak buna rağmen görebildiğim kadarıyla ABD hükümetinin faaliyet gösterdiği— alanların bir listesini yapmanın bir liberalin devlete biçtiği rolün ölçüsü hakkında bir fikir sağlamak açısından faydalı olacağına inanıyorum.

1. Tarım için taban destek fiyatları programları.
2. Petrol ithal kotaları, şeker kotaları vb. gibi, ithal tarifeleri ya da ihracat kısıtlamaları.
3. Çiftlik programı ya da Teksas Demiryolu Komisyonu tarafından petrolün eşit dağıtımı gibi araçlarla devletin çıktıları kontrol etmesi.
4. Bugün New York'ta hâlâ uygulandığı gibi, kira kontrolü ya da İkinci Dünya Savaşı sırasında ve hemen sonrasında zorla uygulatılan daha genel fiyat ve ücret kontrolleri
5. Yasal asgari ücret düzeyleri ya da yasal azami fiyatlar. Örneğin; ticarî bankalardaki vadesiz mevduata ödenebilecek faiz oranlarının yasal tabanı ya da tasarruflara ve vadeli mevduatlara ödenebilecek vasal azami faiz oranları gibi,
6. Sanayilerin ayrıntılı biçimde düzenlenmesi. Örneğin Eyaletlerarası Ticaret Komisyonu tarafından ulaşımın düzenlenmesi gibi. Başlangıçta demiryollarında başlatılan bu uygulama teknik tekel açısından bir ölçüde haklı görülebilirdi; ancak şimdilerde hiçbir ulaşım aracı için böyle bir gerekçe yoktur. Bir başka örnek bankaların ayrıntılı biçimde düzenlenmesidir.
7. Radyo ve televizyonun Federal İletişim Komisyonu tarafından kontrol edilmesi ifade özgürlüğünü açıkça ihlal etmesi ve sansür uygulaması nedeniyle özellikle belirtilmesi gereken benzer bir örnektir.
8. Mevcut sosyal sigorta programları; özellikle de insanları, emekli maaşı alabilmek için gelirlerinin bir bölümünü a) emeklilik fonlarına, b) kamu tarafından işletilen girişimlere yatırmak zorunda bırakan yaşlılık ve emeklilik programları.
9. Belli girişimlerin ya da işlerin veya mesleklerin, yalnızca ruhsat sahibi olanlarla sınırlandırıldığı ve ruhsatın söz konusu etkinliğe girmek isteyen herkesin ödeyebileceği bir vergi makbuzundan öte bir şey olduğu ruhsat koşullarının çeşitli kent ve eyaletlerde uygulanması.
10. “Kamu toplu konut” yapımı ve konut yapımını desteklemeye yönelik diğer bir dizi yardım

programı.

11. Erkeklerin barış zamanında, zorunlu olarak askere alınmaları. Serbest piyasaya uygun düzenleme, gönüllü askerî kuvvetler oluşturmak, yani insanların askeri hizmet vermeleri için kiralanmaları şeklinde olmalıdır. İstenen sayıda kişiyi çekmek için gereken bedeli ödememenin hiçbir mazereti olamaz. Günümüzdeki düzenlemeler keyfi ve eşitsizdir; genç adamların hayatlarını biçimlendirme özgürlüklerine ciddi bir müdahaledir ve büyük olasılıkla piyasa seçeneğinden bile daha pahalıya gelmektedir. (Savaş zamanı için yedek sağlama amacıyla yapılan genel askeri eğitim farklı bir sorundur ve liberal açıdan haklı gösterilebilir.)

12. Yukarıda belirtildiği gibi, ulusal parklar.

13. Kâr amacıyla posta taşımacılığının yasalarla yasaklanması.

14. Yukarıda belirtildiği gibi, paralı yolların kamu mülkiyetinde olması ve işletilmesi.

Bu liste kapsamlı olmaktan çok uzaktır.

2 *A.V. Dicey, lectures On The Relation Between Law And Public Opinion in England During The Nineteenth Century (Ondokuzuncu Yüzyılda İngiltere'deki Kamuoyu ve Hukuk İlişkisi Üzerine Dersler) 2d. I'.d.; J.ondon: MacMillan & Co.. 191-1, p. li.*

Bölüm 3: Paranın Kontrolü

Son birkaç on yılda devletin ekonomik işlere müdahalesini genişletmek için başlıca bahaneler “tam istihdam” ve “ekonomik büyüme” olmuştur. Özel serbest girişim ekonomisinin yapısal olarak istikrarsız olduğu ve kendi başına bırakılması durumunda yinelenen doruk (boom) ve çöküş döngüleri üreteceği öne sürülmektedir. Bu nedenle işleri dengede tutmak için devletin müdahale etmesi gerektiği iddia edilmektedir. 1930 Dünya Ekonomik Buhranı esnasında ve sonrasında etkili olan bu iddialar, ABD’de Yeni Düzen’in doğmasına ve diğer ülkelerde de devlet müdahalesinin artmasına neden olan temel unsuru teşkil etmiştir. Son zamanlarda “ekonomik büyüme” daha popüler bir toplanma çağrısı haline geldi. Devletin soğuk savaş için malî güç sağlamak üzere ekonominin genişlemesini sağlamak ve dünyanın bağımsız ülkelerine demokrasinin komünist devletten daha hızlı büyüdüğünü göstermek zorunda olduğu öne sürüldü.

Bu iddialar tümüyle yanıltıcıdır. İşsizliğin ciddi boyutlara ulaştığı diğer dönemler gibi, Büyük Buhran’a da özel ekonominin yapısal istikrarsızlığı değil, devletin yanlış düzenlemeleri yol açmıştır. Devletçe kurulan ve para politikasından sorumlu olmakla görevlendirilen Federal Rezerv Sistemi 1930 ve 1931’de bu sorumluluğu öylesine beceriksizce kullanmıştır ki, ılımlı bir ekonomik daralmayla geçiştirilebilecek olan olay tam anlamıyla bir felakete dönüşmüştür. Benzer biçimde bugün, Birleşik Devletler’de ekonomik büyümenin önündeki başlıca engeller devletin aldığı önlemlerdir. Gümrük engellemeleri ve uluslararası ticarete konan başlıca kısıtlamalar, ağır vergi yükleri, karmaşık ve eşitsiz bir vergi yapısı, düzenleyici komisyonlar, devletin fiyat ve ücret belirlemesi ve diğer bir sürü önlem, bireyleri kaynakları yanlış kullanmaya ve yönlendirmeye teşvik etmekte ve yeni tasarrufların yatırım yönünü saptırmaktadır. 1 leme ekonomik istikrar, hem de büyüme için ivedilikle gereksinme duyduğumuz şey, devlet müdahalesinin arttırılması değil azaltılmasıdır.

Böyle bir azaltma devlete bu alanlarda yine de önemli bir rol bırakacaktır. Devleti serbest ekonomiye malî çerçeve sağlaması için kullanmak arzu edilen bir durumdur; istikrarlı bir yasal çerçeve sağlama işlevinin bir bölümüdür. Devletin, değerleriyle uyum içinde olması koşuluyla, bireylerin ekonomide büyüme yaratmalarını mümkün kılan genel bir yasal ve ekonomik çerçeve sağlamak için kullanılması da, yine aynı ölçüde arzu edilen bir durumdur.

Ekonomik istikrara ilişkin olarak devlet politikasının başlıca alanları, malî politika, para ve bütçe politikasıdır. Bu bölüm ülke içi para politikasını, bir sonraki bölüm uluslararası para düzenlemelerini, beşinci bölüm de para ve bütçe politikalarını ele alacaktır.

Bu ve gelecek bölümde görevimiz, ikisinin de çekici yanları bulunmasına karşın hiçbirini kabul edilebilir olmayan iki görüş arasında yolumuzu bulmaktır. Seylla tamamen otomatik altın standardının hem gerçekleştirilebilir hem de arzu edilir olduğu ve bununla istikrarlı bir ortamda bireyler ve ülkeler arasındaki ekonomik işbirliğini beslemeye ilişkin tüm sorunların çözümleneceğine olan inancın ta kendisidir. Charybdis ise, önceden kestirilemeyen koşullara uyum sağlayabilmek amacıyla, bağımsız bir merkez bankasında ya da başka bir bürokratik organda bir araya getirilen bir grup teknisyenin geniş ölçekli kişisel karar verebilme yetkisiyle donatılması gerektiğine duyulan inançtır, bunların hiçbirisi ne geçmişte doyurucu bir çözüm sağlayabilmiş ne de gelecekte sağlayacak gibi görünmektedir.

Bir liberal, ilke olarak, güç temerküzünden korkar. Amacı, her bireyin azami özgürlüğünü ayrı ayrı korumaktır; bu da bir insanın özgürlüğünün diğer insanların özgürlüğüne müdahale etmemesi ilkesine dayanır ve bu amaç için gücün tek bir merkezde toplanmaması gerektiğine inanır. Piyasa aracılığıyla

yapılabilecek herhangi bir işlevin devlete verilmesini kuşkuyla karsılar; çünkü bu, hem söz konusu alanda gönüllü işbirliğinin yerine zor kullanmayı koyar, hem de devletin rolünü arttırarak diğer alanlardaki özgürlüğü tehdit eder.

Gücün dağıtılması gereksinimi özellikle para alanında ciddi bir sorun yaratır. Devletin para işlerinde belli ölçüde sorumluluğu olması gerektiği yolunda yaygın bir görüş birliği bulunmaktadır. Ayrıca para üzerindeki kontrolün ekonomiyi denetlemek ve biçimlendirmek için etkili bir araç olabileceği görüşü de yaygındır. Paranın etki gücünü, Lenin'in bir toplumu yıkmamanın en etkili yolunun onun parasını yıkmak olduğu yolundaki ünlü sözleri dile getirmektedir. Paranın gücüne verilebilecek en iyi örneklerden biri, çok eski zamanlardan beri paranın kontrolünü elinde bulundurmanın verdiği gücün hükümdarları, büyük halk kitlelerine ağır vergiler salmaya yetkili kılması, bunu yaparken de (eğer varsa) bir yasama meclisinin açık onayına genellikle başvurmamalarıdır. Bu durum, hükümdarların sikke kestikleri ve amaca ulaşmak için benzer çarelere başvurdıkları eski günlerde başlayıp, matbaa makinelerini çalıştırmak ya da düpedüz itibari defter kayıtlarıyla oynamak gibi çok daha incelikli modern tekniklerin kullanıldığı günümüze dek geçerli olmuştur. Sorun devletin para sorumluluğunu uygulamasını mümkün kılan, ancak aynı zamanda bunun için devlete verilen gücü sınırlayan ve bu gücün özgür bir toplumu güçlendirecek yerde zayıflatacak şekillerde kullanılmasını önleyen kurumsal düzenlemeleri gerçekleştirmektedir.

BİR MAL STANDARDI

Tarihsel olarak birçok farklı yerde ve yüzyıllar boyunca en sık geliştirilen araç mal standardıdır; örneğin, altın ya da gümüş, bakır ya da kalay, sigara ya da konyak vb. gibi bazı fiziki malların para yerine kullanımı. Kğer para tümüyle bu tür fiziki bir mal olsaydı, ilke olarak devletçe kontrol edilmesine ihtiyaç kalmayacaktı. Toplumdaki para miktarı, başka şeylere bağlı olmak yerine parasal malın üretim maliyetine bağlı olacaktı. Para miktarındaki değişimler de, parasal mal üretiminin teknik koşullarındaki değişime ve para talebindeki değişikliklere bağlı olacaktı. Bu, otomatik altın standardına inananların çoğunu heveslendiren bir idealdir.

Gerçekte mal standartları devlet müdahalesi gerektirmeyen bu basit modelden çok uzak bir sapma göstermiştir. Tarihsel olarak altın ya da gümüş standardı gibi bir mal standardına, belirli koşullarda parasal mala çevrilebilen, şu ya da bu türden itibarî paranın gelişmesi eşlik etmiştir. Bu gelişmenin çok iyi bir nedeni vardı. Bir bütün olarak toplum açısından mal standardının temel kusuru, para miktarını arttırmak için gerçek kaynakların kullanılması gerekliliğidir. İnsanlar önce Güney Afrika topraklarından altın çıkarmak için zorlu bir çaba gösterirken, daha sonra aynı çabayı Fort Knox ya da benzer bir yere yeniden gömmek için göstermek zorunda kalmaktadırlar. Mal standardının işlemesi için gerçek kaynakların kullanılması gerekliliği, insanları bu kaynakları kullanmadan da aynı sonucu elde edebilecekleri yollar bulmaya teşvik etmektedir. İnsanlar üzerinde "...kadar mal standardı birimi ödemeyi taahhüt ediyorum" yazan kağıt parçalarını kabul ederlerse, bu kağıt parçaları da altın ya da gümüş parçalarıyla aynı işlevi görebilir ve üretilmeleri de çok daha ucuza mal olur. Başka bir yazımda uzun uzadıya ele aldığım bu konunun, mal standardının temel problemi olduğunu düşünüyorum.

Eğer bir otomatik mal standardı uygulanabilir olsaydı, liberalin ikilemine harika bir çözüm sunabilir; parasal güçlerin sorumsuz uygulamaları tehlikesi olmaksızın istikrarlı bir parasal çerçeve sağlayabilirdi. Diyelim ki, ülkedeki paranın yüzde yüzünün gerçek anlamda altın olduğu dürüst bir altın standardı, altın standardı mitolojisine inanan ve bunun devlet müdahalesiyle işletilmesinin

uygunsuz ve ahlak dışı olduğu inancını taşıyan büyük halk kitleleri tarafından desteklenseydi, devletin dolaşımdaki paraya müdahalesine ve sorumsuz parasal eylemlerde bulunmasına karşı etkili bir güvence sağlanabilirdi. Böyle bir standart geçerli olduğu sürece devletin parasal yetkilerinin kapsamı son derece az olurdu. Ne var ki, daha önce de belirtildiği gibi, böyle bir otomatik sistem tarihin hiçbir döneminde uygulanabilir olmamıştır. Her zaman parasal mala ek olarak, banknotlar, mevduat belgeleri ya da devlet tahvilleri gibi itibari unsurlar içeren karma bir sistem yönünde gelişme göstermiştir. İtibari unsurlar bir kez ortaya çıktığı andan itibaren, başlangıçta bunları ortaya çıkaranlar bireyler olsa dahi, devletin bunlar üzerindeki denetimini engellemek son derece güçtür. Bunun temel sebebi, taklit edilmesini ya da ekonomik eş değerinin piyasaya sürülmesini engellemenin oldukça zor olmasıdır, itibari para, bir standart para ödeme anlaşmasıdır. Ancak genellikle böyle bir anlaşmanın yapıldığı zamanla hayata geçirildiği zaman arasına uzun bir ara koymak gibi bir eğilim vardır. Bu durum hem anlaşmayı yürürlüğe koymanın zorluğunu arttırır, hem de sahte anlaşmalar yapma eğilimini teşvik eder. Ayrıca itibari öğeler bir kez ortaya çıkınca, devletin kendisinin itibari para çıkarma eğilimi neredeyse karşı konulamaz boyutlara ulaşır. Dolayısıyla, uygulamada mal standartları yoğun devlet müdahalesini içeren karma standartlar olma eğilimi göstermiştir.

Birçok kişinin altın standardından yana sözler etmesine karşın, bugün hemen hiç kimsenin kelimenin tam anlamıyla bir altın standardı istemediği de belirtilmelidir. Altın standardını istediğini söyleyenlerin tümü bugünkü gibi bir standarttan ya da 1930’larda uygulanan bir standarttan; yani itibarî parayı -çok yanıltıcı bir terim olmasına karşın- “desteklemek” için az miktarda altını elde tutan bir merkez bankasının ya da devlet bürosunun yönettiği bir altın standardından söz etmektedirler. Bazıları altının ya da altın sertifikalarının gerçek anlamda elden ele dolaştığı —bir altın-sikke standardı— 1920’lerin altın standardından yana olacak kadar ileri giderler. Ama onlar bile, devletin dolaşımdaki itibarî altınıyla, mevduat karşılığında altın ya da itibarî para tutan bankaların çıkardıkları mevduat belgelerinin eş zamanlı olarak var olmasından yanadırlar. Ondokuzuncu yüzyılda İngiltere Merkez Bankası’nın altın standardını büyük bir beceriyle yönettiği altın standardının parlak günlerinde bile, para sistemi tam bir otomatik altın standardı olmaktan çok uzaktı. O zaman bile bu, büyük ölçüde yönetilen bir standartlı. Ve biç kuşkusuz, ülkelerin birbiri ardına devletin “tam istihdam”dan sorumlu olduğu görüşünü benimsemelerinin bir sonucu olarak, bugünkü durum çok daha aşırıdır.

Benim ulaştığım sonuç, özgür bir toplum için parasal düzenlemeleri sağlama sorunun çözümü açısından otomatik mal standardının ne uygulanabilir, ne de arzu edilir bir çözüm olduğudur. Arzu edilmez, çünkü parasal malı üretmek için kullanılacak kaymakların maliyeti çok yüksektir. Uygulanamaz, çünkü onu etkin kılmak için gereken mitoloji ve inançlar artık yoktur.

Yalnızca belirtilen genel tarihsel kanıtlar değil, aynı zamanda Birleşik Devletler’de yaşanan özel deneyim de bu sonucu destekler niteliktedir. İç Savaştan sonra, altın ödemelerinin yeniden başladığı 1879’dan 1913’e dek ABD’de altın standardı uygulandı. Her ne kadar bu, tam otomatik altın standardına, Birinci Dünya Savaşı’nın bitiminden beri uyguladıklarımızın tamamından daha yakın idiyse de, yine de yüzde yüz altın standardı olmaktan çok uzaktı. Devletin çıkardığı banknotlar mevcuttu ve özel bankalar ülkedeki en etkili dolaşım aracı olarak mevduatları dolaşıma soktu, bankacılık işlemleri devlet organları tarafından düzenleniyordu. Ulusal Bankalar Para Kontrol Dairesi’nce, devlet bankalarıysa devlet banka otoritelerince denetlenmekteydi. Bankaların ya da doğrudan bireylerin madeni para ya da sertifika olarak elde tuttukları altın oranı, yaldan yıla değişmekle birlikte, para stokunun yüzde onuyla yirmisi arasındaydı. Geri kalan yüzde seksen ya da doksan, altın rezervinde karşılığı olmayan gümüş, itibarî para veya banka mevduatlarıydı.

Geriye baktığımızda, sistem oldukça iyi isliyormuş gibi görünebilir. Oysa zamanın Amerikalıları için hiç de öyle değildi. Bu memnuniyetsizliğin belirtilerinden biri, Bryan'ın 1896 seçiminin havasını belirleyen “Altın Haç” (Cross of Gold) konuşmasında doruk noktasına varan 1880'lerin gümüş çalkantısıdır. Sonuçta 1890'ların başındaki ciddi buhran yıllarının en büyük nedeni bu çalkantıdır. Söz konusu çalkantı, Birleşik Devletlerde altının biteceği ve dolayısıyla yabancı paralar karşısında doların değer yitireceği korkularının yayılmasına neden oldu. Bu da dolardan kaçışa ve sermayenin dışarıya akmasına yol açarak, ülkede deflasyonu körükledi.

1873, 1884, 1890 ve 1893 yıllarında birbirini izleyen malî buhranlar, iş ve bankacılık çevrelerinde, bankacılıkta reform yapılması yolunda yaygın bir istek doğurdu. Bankaların, mevduatları paraya çevirmeye yönelik talepleri oybirliğiyle reddetmeleri sonucu ortaya çıkan 1907 paniği, sonunda malî sistemden hoşnutsuzluğu ve devlet eylemine duyulan ivedi ihtiyacı kristalleşirdi. Kongre tarafından bir Ulusal Para Komisyonu kuruldu ve bu komisyonun 1910'da bildirdiği tavsiyeler, 1913'te yürürlüğe giren Federal Rezerv Yasası'nda yer aldı. Bu yasa doğrultusunda gerçekleşen reformlar, çalışan sınıflardan bankacılara kadar toplumun her kesiminden ve her iki siyasi partiden de destek gördü.

Federal Rezerv Yasası'yla parasal düzenlemelerde yapılan değişiklik, uygulamada yazarlarının ya da destek-leyicilerinin hedeflediklerinden çok daha şiddetli oldu. Yasa yürürlüğe girdiğinde tüm dünyada bir altın standardı uygulanıyordu —tam otomatik bir altın standardı olmasa da o güne kadar uygulananlar arasında ideale en yakın altın standardıydı. Bunun böyle süreceği, dolayısıyla Federal Rezerv Sistemi'nin gücünü fazla sınırlamayacağı varsayılıyordu. Yasanın geçmesinden hemen sonra Birinci Dünya Savaşı patlak verdi. Altın standardı büyük ölçüde terk edildi. Savaşın sonundaysa, bir para türünün diğerlerine çevrilebilirliğini sağlamak ve bankaları düzenlemek ve denetlemek amacıyla kurulmuş olan Rezerv Sistemi, artık, altın standardına yapılmış ufak bir ilave olmaktan çıkmış, Birleşik Devletlerdeki para miktarını belirleyebildi ve tüm dünyada uluslararası malî koşulları etkileyebilen güçlü bir otorite olmuştu.

PARASAL TAKDİR YETKİSİ

Birleşik Devletler'de, en azından İç Savaş Ulusal Bankacılık Yasası'ndan bu yana, para kurumlarındaki en dikkat çekici değişiklik Federal Rezerv Sistemi'nin kurulmasıdır. 1836'da Birleşik Devletler'in İkinci Bankasının ayrıcalığının son bulmasından beri ilk kez parasal koşulların sorumluluğunu açıkça yüklenen ayrı bir resmî organ kurulmuş oluyordu ve bu organın parasal istikrarı sağlamak ya da en azından belirgin istikrarsızlığı engellemek için gereken güçle donatıldığı varsayılmaktaydı. Bu nedenle Federal Rezerv Sistemi'nin kuruluşundan öncesini ve sonrasını, başka bir ifadeyle, İç Savaşın bitiminden 1914'e ve 1914'ten 1962'ye, eşit uzunlukta iki dönemin deneyimini bir bütün olarak karşılaştırmak öğretici olacaktır.

İstikrarsızlık ister para stokundaki ve fiyatlardaki, isterse üretimdeki dalgalanmalarla ölçülsün, ikinci dönemin (1914-1961) ekonomik açıdan daha istikrarsız olduğu açıktır. İkinci dönemdeki bu istikrarsızlık kısmen iki dünya savaşının etkilerini yansıtmaktadır; parasal sistemimiz ne olursa olsun, bu savaşlar istikrarsızlığın kaynağı olacaktı. Ancak savaşı ve onu izleyen yılları hesaba katmayıp, yalnızca 1920'den 1939'a ve 1947'den 1961'e kadar olan barış yıllarını ele alsak dahi, sonuç yine aynı olacaktır. Para miktarları, fiyatlar ve üretim, Federal Rezerv Sistemi'nin kurulmasından sonra, önce olduğundan kesinlikle daha istikrarsızdır. Üretimdeki en başarısız dönem, hiç kuşkusuz, 1920-21, 1929-33 ve 1937-38'deki ciddi daralmaları içeren iki savaş arası yıllardır. Amerikan tarihinde

hiçbir yirmi yıllık dönemde böylesine ciddi ve sık üretim daralması yaşanmamıştır.

Bu kabataslak karşılaştırma Federal Rezerv Sistemi'nin parasal istikrara katkıda bulunmadığını kanıtlamaz elbette. Belki Rezerv Sistemi'nin başa çıkması gereken sorunlar, daha önceki parasal yapıda ortaya çıkanlardan çok daha ağırdı. Belki de önceki düzenlemelerin yürürlükte kalması durumunda, bu sorunlar daha büyük ölçüde parasal istikrarsızlık yaratacaktı. Yine de kabataslak bir karşılaştırma okura en azından, Federal Rezen- Sistemi gibi uzun zaman önce kurulmuş, böylesine güçlü ve kapsamlı bir organın gereken ve istenen işlevi yerine getirdiğini ve kuruluş amaçlarının gerçekleşmesine katkıda bulunduğunu kabul etmeden önce biran durup düşünme fırsatı verecektir.

Tarihsel kanıtların kapsamlı incelemesine dayanarak ben, kabataslak bir karşılaştırmada açıkça gördüğümüz ekonomik istikrar farklılığının, aslında parasal kurumlardaki farklılığa yorulabileceğine inanıyorum. Bu kanıt beni, Birinci Dünya Savaşı esnasında ve hemen sonrasındaki fiyat artışlarının en az üçte birinin Federal Rezerv Sistemi'nin kuruluşuna bağlanabileceğine inandırmaktadır. Ayrıca 1920-21, 1929-33 ve 1937-38'deki üç büyük daralmanın her birinin böylesine ağır oluşu, doğrudan doğruya rezerv otoritelerinin kararlarına bağlanabilir. Kanımca bunlar önceki para ve bankacılık düzenlemelerinde ortaya çıkmazdı. Bunda ya da başka durumlarda durgunluklar görülebilirdi, ama çok büyük olasılıkla hiçbir büyük daralmalara dönüşmeyecekti.

Açıkçası bu kanıt burada ortaya koyamayacağım. Bununla birlikte, 1929-33 Büyük Buhran'ın ekonomik işlerde devletin rolüne karşı tutumları biçimlendirmekteki —ya da biçimsizleştirmekteki demek daha doğru olur— önemi açısından, söz konusu kanıtın bu olaya getirdiği yorumu daha ayrıntılı olarak ortaya koymak gerekebilir.

1929 yılının Ekim ayında borsanın çökerek, 1928 ve 1929 yıllarındaki hisse senedi fiyatları tırmanışına son vermesi, dramatik olmasından ötürü çoğu kez Büyük Buhran'ın hem başlangıcı hem de en büyük nedeni sayılır. Oysa hiçbir doğru değildir. Borsanın çöküşünden birkaç ay önce, 1929'un ortalarında iş faaliyetleri doruk noktasına ulaşmıştı. Doruğa bu kadar erken ulaşılmış olması kısmen Federal Rezerv Sistemi'nin spekülasyonu kesme çabasıyla uyguladığı görece sıkı para koşullarının bir sonucu olabilir; borsa da bu dolaylı yoldan daralmanın ortaya çıkmasında rol oynamış olabilir. Hisse senedi piyasasının çöküşü, hiç kuşkusuz, iş güvenini ve bireylerin harcama isteğini dolaylı yoklan etkileyerek iş dünyasında bunalım etkisi yaratmıştı. Ancak bu etkiler kendi baslarına ekonomik faaliyette tam bir çöküş yaratmazlardı. Olsa olsa, tarih boyunca sık sık Birleşik Devletler'in ekonomik büyümesini noktlayan sıradan hafif durgunluktan biraz daha ciddi ve biraz daha uzun süreli bir daralma yaratır, böylesine büyük bir felakete yol açmazlardı.

Daralma yaklaşık bir yıl boyunca, daha sonraki seyri ne egemen olacak tipik özelliklerinden hiçbirini göstermedi. Ekonomik gerileme önceki birçok daralmanın ilk yıllarında yaşananlardan ağırdı; bunun nedeni muhtemelen borsanın çöküşüne ek olarak, 1928'in ortalarından beri süregelen olağanüstü sıkı para koşullarıydı. Ama nitelik olarak hiçbir farklılık, büyük bir felakete dönüşme belirtisi göstermemişti. Safça bir “bundan sonra ve bundan doları” (post hoc ergo propter hoc) biçiminde akıl yürütmeleri saymazsak, ekonominin örneğin 1930'un Eylül ya da Ekim aylarındaki durumunda, izleyen yıllarda çok şiddetli ve sürekli bir gerilemeyi kaçınılmaz kılacak, hattâ bunu büyük bir olasılık haline getirecek bir şev yoktu. Geriye baktığımızda, o sırada artık Federal Rezervdin daha öncekinden farklı davranmaya başlamış olması gerektiği apaçık görünmektedir; 1929 Ağustosundan 1930 Ekimine dek para stokunun neredeyse yüzde üçe kadar, önceki tüm daralmalarda olduğundan (en ciddileri dışında) çok daha büyük ölçüde azalmasına izin vermemeliydi. Bu bir hata olmasına rağmen belki de mazur görülebilirdi ve çok da tehlikeli değildi.

1930 Kasımında, bir dizi bankanın iflası banka müşterilerinin mevduatlarını paraya çevirmek için bankalara hücum etmelerine sebep oldu ve bu durum daralmanın karakterini şiddetli bir biçimde değiştirdi. Bu salgın ülkenin bir bölümünden diğerine yayıldı ve 11 Aralık 1930'da Birleşik Devletler Bankası'nın iflasıyla doruk noktasına ulaştı. Bu iflasın bu kadar büyük önem taşımasının nedeni yalnızca ikiyüz milyon dolarlık mevduatıyla ülkenin en büyük bankalarından biri olması değil, aynı zamanda sıradan bir ticaret bankası olmasına karşın, adı nedeniyle ülkede ve hattâ ülke dışında birçok kişi tarafından bir tür devlet bankası savılmasıydı.

Ekim 1930 öncesinde likidite krizine ya da bankalara duyulan güvenin yitirilmesine ilişkin hiçbir belirti yoktu. Bu tarihten itibaren ekonomi tekrarlanan likidite krizi hastalığına yakalandı. Banka iflasları dalgası bir süre yatıştır gibi oluyor, daha sonra birkaç çarpıcı iflas ya da diğer olaylar nedeniyle yeniden alevleniyor, bu da bankalara duyulan güvenin yeniden yitirilmesine ve para çekmek için bankalara hücum edilmesine yol açıyordu. Bütün bunların tek ve birincil önemi bankaların iflas etmesinden değil, para stokları üzerindeki etkilerinden kaynaklanmaktaydı.

Bizimki gibi, mevduatların sadece bir bölümünün mevduat karşılığı olarak tutulduğu bankacılık sisteminde, bir banka bir dolarlık mevduat karşılığında nakit bir dolara sahip değildir elbette. “Mevduat” sözcüğünün böylesine yanıltıcı bir terim olmasının nedeni de budur. Bir bankaya nakit bir dolar yatırdığınızda, banka kendi nakdinin üzerine 15 ya da 20 cent ekleyip, geri kalanı diğer vezneden borç olarak verecektir. Borç alan bunu, bu ya da başka bir bankaya mevduat olarak yeniden yatırabilir ve süreç aynen tekrarlanır. Bunun sonucu olarak, bankalar ellerinde bulundurdıkları her nakit bir dolar karşılığında mevduat olarak birkaç dolar borçludurlar. İşte bu nedenle, halk parasının ne kadar büyük bölümünü mevduat olarak bankada tutarsa, belli bir miktar nakdin karşılığındaki toplam para stoku (nakit artı mevduatlar) o kadar yüksek olur. Dolayısıyla ilave nakit yaratma olanağı ve bunun bankanın eline geçme imkânı bulunmadığı sürece, mudilerin büyük çapta para çekme girişimleri, toplam para stokunun azalması anlamına gelecektir. Aksi takdirde, mudilerin isteklerini karşılamaya çalışan bir banka, alacaklarını isteyerek ya da yatırımlarını satarak veya mevduatlarını çekerek diğer bankalara baskı yapacak, o bankalar da başka bankalara benzer biçimde baskı uygulayacaklardır. Bu kısır döngü durdurulmazsa, bankaların nakit bulma girişimleri kıymetli evrakların fiyatını aşağı çeker, aslında sağlam sayılabilecek olan bankayı borcunu ödeyemez hale getirir, mevduat sahiplerinin güvenini sarsar ve döngü yeniden işlemeye başlar.

Federal Rezerv öncesi bankacılık sistemi yürürlükteyken, bir bankacılık paniğine yol açan ve 1907'de olduğu gibi, mevduatların konvertibilitesinin oybirliğiyle askıya alınmasına neden olan da işte tam bu türden bir durumdu. Ödemelerin durdurulması zorlu bir adımdı ve kısa bir süre için işleri daha da kötüleştirdi. Ama aynı zamanda tedavi edici bir önlem niteliği de taşıyordu. Bulaşmayı önleyerek ve birkaç bankanın iflasının diğer bankalar üzerinde baskı yaratmasını ve sağlam bankaların da iflasına yol açmasını engelleyerek kısır döngüyü kısa sürede kırdı. Birkaç hafta ya da ay sonra durum istikrara kavuşturulduğunda, ödemeleri durdurma kararı kaldırılabilirdi ve parasal daralma olmaksızın iyileşme başladı.

Gördüğümüz gibi, Federal Rezerv Sistemi'nin kurulmasının başlıca amacı böyle bir durumla başa çıkmaktı. Halkın bankalara para yatırmak yerine, para çekmesi eğilimi göstermesi sonucu bankaların zor duruma düşmelerinin ve iflaslarının önlenmesi için, Federal Rezerv' Sistemi'ne bankaların mevduatlarını teminat altına alma yetkisi verilmişti. Bu şekilde, tehdit niteliğindeki herhangi bir paniğin bertaraf edilebileceği, mevduatların paraya çevrilmesini durdurma ihtiyacının olmayacağı ve parasal buhranın çökertici etkilerinin tümüyle ortadan kaldırılabilirdi umulmaktaydı.

Bu yetkilerin kullanılmasına duyulan ilk ihtiyaç ve dolayısıyla etkinliklerini sınamaya yönelik ilk test, yukarıda anlatıldığı gibi, bankaların peşpeşe kapanmasının bir sonucu olarak 1930'un Kasım ve Aralık aylarında gündeme geldi. Federal Rezerv Sistemi bu sınavda hazin bir başarısızlık örneği gösterdi. Bankaların kapanmasının özel bir eylem planı gerektirmediği düşünülmüş olacak ki, Sistem, bankacılık sistemine nakit sağlamakta neredeyse hiç faydalı olmadı. Bununla birlikte Sistem'in başarısızlığının güç yetersizliğinden değil, irade yetersizliğinden kaynaklandığı vurgulanmalıdır. Bunu izleyen öteki olaylarda olduğu gibi, bu olayda da Sistem'in bankalara, mevduat sahiplerinin talep ettikleri nakdi sağlama gücü fazlasıyla vardı. Bu güç kullanılsaydı, banka kapanmaları kısa sürede son bulacak ve parasal çöküş gerçekleşmeyecekti.

Banka iflaslarının ilk dalgası söndü ve 1931'de bankalara yeniden güven duyulmaya başladığına ilişkin belirtiler görüldü. Rezerv Sistemi bu fırsattan, kendi kapatılmamış kredilerini azaltma yönünde yararlandı, yani ılımlı deflasyonist eylemde bulunarak doğal yayılmacı güçleri dengeledi. Böyle olduğu halde, yine de yalnızca parasal kesimde değil, öteki ekonomik etkinliklerde de iyileşme belirtileri vardı. 1931'in ilk dört ya da beş ayının rakamlarının, -daha sonraki olaylar göz önüne alınmaksızın- incelenmesi halinde, bir döngünün sonunu ve yeniden canlanışın başlangıcını işaret ettikleri görülür.

Bununla birlikte geçici canlanma kısa dönemli oldu. Tekrarlanan banka iflasları yeniden bir dizi para çekme dalgası yarattı ve para stokundaki düşüş tekrarlandı. Rezerv Sistemi yine olaylara seyirci kaldı. Ticarî bankacılık sisteminin eşi görülmemiş tasfiyesine karşılık, "son çare olarak borç verme" kayıtları, üye bankalara verilen kredi miktarında gerileme olduğunu gösteriyordu.

1931 Eylülünde İngiltere altın standardını bıraktı. Bu karar öncesinde ve sonrasında Birleşik Devletler'den altın çekildi. Bundan önceki iki yıl altının Birleşik Devletler'e akmasına ve ABD altın stokuyla Federal Rezen'in altın rezerv oranının her zaman yüksek olmasına karşın, Rezen' Sistemi altının dışarıdan çekilmesine, daha önce içeriden çekildiğinde göstermediği kadar kısa zamanda ve şiddetli bir tepki gösterdi. Üstelik bunu, ülke içindeki malî güçlükleri yoğunlaştıracığı bilinen bir biçimde yaptı. İki yıllık ciddi ekonomik daralmadan sonra, Sistem, iskonto oranını (ticari bankalara uyguladığı faiz haddini) o güne kadar görülmemiş oranda ve çok kısa süre içinde yükseltti. Bu önlem altın çekilmesini durdurdu. Buna bankalardan para çekme dalgası ve banka iflaslarında görülmemiş bir artış eşlik etti. 1931'in Ağustosundan 1932'nin Ocağına kadar geçen altı aylık sürede kabaca, var olan her on bankadan biri faaliyetlerini geçici bir süre için durdurmak zorunda kaldı ve ticarî bankalardaki toplam mevduat yüzde onbeş oranında düştü.

1932'de bir milyar dolarlık devlet tahvillerinin satın alınmasına ilişkin politikadan kısa bir süre için vazgeçilmesi, gerilemenin hızını yavaşlattı. Bu önlem 1931'de alınsaydı kesinlikle söz konusu çöküntüyü önlemeye yeterli olabilirdi. 1932'deyse geçici bir önlem olmanın ötesine geçilmeyecek kadar geç kalınmıştı; Sistem etkinliğini yitirdiğinde, geçici iyileşmeyi, 1933'ün Bankalar tatilinde sona eren yeni bir çöküş izledi. Bankaların resmî olarak bir hafta kapalı kaldıkları bu sistem büyük ölçüde, mevduatın paraya çevrilmesinin geçici bir süre için durdurulmasına engel olmak amacıyla kurulmuştu. Daha önceleri banka iflaslarını önleyen bu önlem, bu kez öncelikle ülkede var olan bankaların üçte birinin ortadan kalkmasına yol açtı; daha sonra öncekilerle kıyaslanamayacak kadar ciddi ve geniş kapsamlı olarak mevduatın paraya çevrilmesini durdurmaya yeşil ışık yaktı. Yine de kendini haklı gösterme yeteneği çok büyük olacak ki, Federal Rezerv' Yönetim Kurulu 1933'ün yıllık raporunda şöyle yazıyordu: "Buhran sırasında Federal Rezerv Bankası'nın son derece büyük olan nakit talebini karşılamadaki yeteneği, Federal Rezerv Yasası doğrultusunda uygulanan para sisteminin

etkinliğini göstermiştir... Federal Rezerv Sistemi’nin liberal bir açık piyasa alım politikası gütmemiş olması durumunda, buhranın nasıl bir seyir izleyeceğini söylemek zordur.”

1929 Temmuzundan 1933 Martına kadar Birleşik Devletler’deki para stoku üçte bir oranında düştü ve bu düşüşün üçte ikisi İngiltere’nin altın standardını bırakmasının ardından gerçekleşti. Para miktarındaki gerileme önlenseydi, kı önlenebilirdi ve önlenmeliydi, daralma hem kısa süreli hem de daha hafif olabilirdi. Yine de tarihsel standartlara göre ciddi sayılabılırdı. Ancak eğer para miktarında azalma olmasaydı, dört yıllık sürede para gelirinin yandan fazla ve fiyatların da üçte birin üzerinde gerilemesi mümkün olmayacaktı. Bildiğim kadarıyla, hiçbir zaman hiçbir ülkede, ciddi bir buhranla birlikte para miktarında keskin bir düşüşün yaşanmadığı, aynı şekilde para miktarındaki bir düşüşe ciddi bir buhranın eşlik etmediği herhangi bir durum yoktur.

Birleşik Devletler’deki Büyük Buhran, özel girişim sisteminin doğasında var olan istikrarsızlığın bir belirtisi olmaktan çok uzaktır; tersine, birkaç kişinin bir ülkenin para sistemi üzerinde sınırsız güç sahibi olmasıyla birlikte yapılan hataların ne denli zarar verici olduğunu göstermektedir.

O zamanki bilgi düzeyi açısından ele alındığında bu hatalar mazur görülebilir belki... Ama ben öyle düşünmüyorum. Fakat mesele bu değil. Bu denli geniş kapsamlı etkileri olan hatalar mazur görülsün ya da görülmesin- yapabilecek birkaç kişiye böylesine güç ve özerklik veren her sistem kötü bir sistemdir. Özgürlüğe inananlar açısından kötü bir sistemdir, çünkü siyasi organ tarafından etkili bir kontrol olmaksızın böylesine büyük bir güç birkaç kişiye verilmiştir; bu da “bağımsız” merkez bankasına karşı yaratılan temel bir siyasi çatışmadır. Güvenliği özgürlükten üstün tutanlar için bile kötü bir sistemdir. Sorumluluğu yaymasına karşın, birkaç kişiye büyük güç veren ve böylece önemli siyasi faaliyetleri büyük ölçüde kişilik arızalarına bağımlı kılan bir sistemde, affedilebilir olsun ya da olmasın hata yapılması kaçınılmazdır. Clemenceau’nun deyişiyle, para merkez bankerlerine bırakılmayacak kadar ciddi bir konudur.

OTORİTELER YERİNE KURALLAR

Eğer hedeflerimizi ne tam anlamıyla otomatik olarak çalışan altın standardına dayanarak, ne de bağımsız otoritelere geniş özerklik vererek gerçekleştirebileceksek, o zaman hem istikrarlı olan hem de sorumsuz devlet müdahalesinden uzak bulunan başka bir parasal sitemi nasıl kurabiliriz? Bu böylesine bir sistem olmalıdır ki, bir yandan serbest girişim ekonomisine parasal çerçeveyi sağlarken, diğer yandan da ötekilerin siyasi ve iktisadi özgürlüklerini kullanmalarının önünde bir engel teşkil etmemelidir.

Umut verici görünen tek yol, para politikasını yönetmek için yasa gücünde kurallar koyan insanların yerine, hukuk devletini tesis etmeye çalışmaktır. Böylece halkın siyasi otoriteler aracılığıyla para politikasını kontrol etmesi sağlanmış olacak ve aynı zamanda para politikasının siyasi otoritelerin günlük kaprislerine bağımlı olması önlenecektir.

Para politikası için yasama kuralları koyma konusunun, kendisiyle hiç ilgisi yokmuş gibi görünen bir başka konuyla, ilk Anayasa değişikliği konusuyla, çok fazla ortak noktası bulunmaktadır. Herhangi biri, paranın kontrolü için yasalaştırılmış bir kuralın gerekliliğinden söz ettiğinde genellikle aldığı yanıt şu olun Para otoritesinin ellerini bu biçimde bağlamanın pek anlamı yoktur, çünkü otorite, eğer isterse, yasanın gerektirdiği neyse, o konuda her zaman kendi iradesini kullanabilir ve buna ek olarak başka seçeneklere de el atabilir, dolayısıyla “hiç kuşkusuz” mevcut yasadan daha iyisini yapabilir. Aynı savın bir alternatifi yasamaya uygulanır. Denilir ki, eğer yasama kuralını kabul etmek istiyorsa,

hiç kuşkusuz, her özel durumda “doğru” politikayı yasalaştırmak isteyecektir. Öyleyse kuralın kabul edilmesi sorumsuz siyasi faaliyetlere karşı nasıl bir korunma sağlamaktadır?

Aynı sav yalnızca ufak sözcük değişiklikleriyle, ilk Anayasa değişikliğine ve benzer biçimde tüm İnsan Hakları Bildirisi’ne uygulanabilir. “İfade özgürlüğüne müdahale yasağı standardı” diye bir şeyden söz etmek saçma değil mi, diye sorulabilir. Neden her durum ayrı ayrı ve kendi değerlerine göre ele alınmasın? Bu, para politikasındaki alışlagelmiş sava, yani parasal otoritenin ellerini önceden bağlamanın arzu edilir bir durum olmadığı düşüncesine paralel bir sav değil midir? Her durumun ortaya çıktığında kendi değerlerine göre ele alınması serbest olmalıdır, değil mi? Neden aynı durum konuşma özgürlüğü için de aynı derecede geçerli değildir? Adamın biri sokağın köşesinde durup doğum kontrolünü savunmak isteyebilir, bir başkası komünizmi, üçün-cüsü vejetaryenliği ve bu sonsuza dek gidebilir. O halde neden herkes için özel görüşlerini yayma hakkını onaylayan ya da yadsıyan bir yasa çıkarılmasın? Ya da alternatif olarak, neden sorunu halletmesi için karar alma yetkisini bir idari organa vermeyelim? Hemen açıkça görülür ki, her olayı ayrı ayrı ele alıyor olsaydık, her olayda ve belki de ayrı ayrı ele alınan her olayda çoğunluk konuşma özgürlüğü aleyhine oy kullanacaktı. Bay X’in doğum kontrol propagandasını yapıp yapmaması konusunda yapılacak bir oylama çoğunluğun “hayır” demesiyle sonuçlanacaktır, aynı durum komünizm ya da vejetaryenlik konusunda da tekrarlanacaktır.

Şimdi tüm bu olayların bir demet halinde toplandığını düşünün ve halk yığınlarının bunlar için bir bütün olarak oy kullanması istensin; başka bir ifadeyle, tüm olaylar ve durumlar için ifade özgürlüğünün yasaklanmasına ya da her durumda ifade özgürlüğüne izin verilmesine halkoyuyla karar verilsin... Çok büyük ihtimalle çoğunluk, ifade özgürlüğü lehinde oy kullanacaktır; yani bir bütün olarak ele alındığında, insanlar tek tek ele alınıp oylama yapıldığında verecekleri oyun tam tersini kullanacaklardır. Neden? Nedenlerden biri şudur: Herkes azınlıkta olduğu zaman kendisinin ifade özgürlüğünden mahrum edilmesine karşı, kendisi çoğunlukta olup başkalarının ifade özgürlüğünün kısıtlanmasına karşı olduğundan çok daha duyarlıdır. Sonuç olarak, bir bütün olarak oy verdiğinde, azınlıkta bulunduğu zaman kendi ifade özgürlüğünün ender olarak kısıtlanmasına, başkalarının özgürce konuşma hakkının sık sık kısıtlanmasından çok daha fazla ağırlık verdiği görülür.

Bir başka ve para politikasıyla daha doğrudan ilişkili neden, tüm durum ve olayların bir bütün olarak görülmesi durumunda, izlenen politikanın kümülatif etkileri bulunduğunun açığa çıkmasıdır. Her durumun ayrı ayrı oylanması durumunda böyle bir kümülatif etki görülmeyecek ya da hesaba katılmayacaktır. Bay Jones’un köşe başında konuşup konuşamayacağı konusunda bir oylama yapıldığında, bu durum genel ifade özgürlüğü politikasının olumlu etkilerine izin vermez, izin veremez, çünkü özel bir yasama olmaksızın insanların köşe başlarında konuşma özgürlüğünün bulunmadığı bir toplum, yeni fikirlerin, deneylerin, değişimin vb. gelişmesinin, herkesçe bilinen çok çeşitli yollardan engelleneceği bir toplum olacaktır. Şansımız var ki, her konuşma yapma durumunu ayrı ayrı düşünmemek gibi fedakârca bir kuralı benimsemiş bir toplumda yaşamaktayız.

İste tam olarak aynı varsayımlar parasal alana uygulanabilir. İlk her olay kendi değerine göre düşünülürse, karar verenler yalnızca sınırlı bir alanı inceliyor ve bir bütün olarak politikanın kümülatif etkilerini hesaba katmıyor olacaklarından, olayların büyük bölümünde büyük bir olasılıkla yanlış karar verilecektir. Öte yandan, eğer bir grup olgu bir bütün olarak ele alınıp genel bir kural benimsenirse, kuralın varlığı, insanların tutumları ve inançları ve beklentileri üzerinde olumlu etkiler yaratacaktır. Oysa ayrı ayrı davlara tam anlamıyla aynı politikanın ayrı ayrı uygulanması durumunda—bu politika isteğe bağlı olarak uygulanmış olsa dahi— bu durum ortaya çıkmayacaktır.

Diğer bir kural yasalaştırılacaksa, bu kural nasıl olmalıdır? Liberal eğilimli kişilerce en sık önerilen kural, fiyat düzeyi kuralıdır, yani para otoritelerinin istikrarlı bir fiyat düzeyi sağlamalarını öngören bir yasama direktifi. Ben bu tür bir kuralın yanlış olduğunu düşünüyorum. Yanlış bir kuraldır, çünkü para otoritelerinin kendi faaliyetleriyle uygulayabilecekleri doğrudan ve net yetkilerinin bulunmaması temel hedeflerden biridir. Dolayısıyla böyle bir kural sorumlulukların dağılmasına ve otoritelere çok geniş hareket alanı yaratılmasına yol açar. Hiç kuşkusuz, parasal faaliyetlerle fiyat düzeyi arasında yakın bir ilişki bulunmaktadır. Ancak bu ilişki, istikrarlı bir fiyat düzeyi sağlama hedefinin otoritelerin günlük faaliyetlerine uygun bir kılavuz olmasını sağlayacak kadar yakın, değişmez ve bu kadar doğrudan bir ilişki değildir.

Benimsenecek kural sorununu başka bir yazımda enine boyuna ele aldım. Bu nedenle burada, vardığım sonucu belirtmekle yetineceğim. Şimdiki bilgi düzeyimizde, bu kuralı para miktarının hareketi açısından ortaya koymak bana daha uygun görünüyor. Bugün benim tercihim, para otoritelerinin para miktarında belli bir büyüme hızı sağlamalarını öngören bir yasama kuralı koymaktan yana olacaktır. Bu amaçla para miktarını, ticarî bankalar dışında dolaşımda olan bütün para ile ticari bankaların tüm mevduatlarının toplamı olarak tanımlayacağım. Rezerv Sistemi'nin yapması gerekenin de bu şekilde tanımlanan toplam para miktarının, aydan aya, hattâ mümkünse günden güne, yıllık yüzde X oranında yükselmesini sağlamak olduğunu düşünüyorum. Burada X, 3 ile 5 arasında bir rakamdır. Kesin bir para tanımının kabul edilmesi ve kesin bir artış oranının tercih edilmesi, özel bir para tanımının ve özel bir artış oranının tercih edilmesinden çok daha az fark yaratır.

Durum böyle olduğunda, bu kural para otoritelerinin takdir yetkisini çok büyük ölçüde kısıtlarken, Federal Rezerv ve Mazine yetkililerine, yine de para miktarı artış oranı belirleme, borç yönetimi, bankacılığın denetimi vb. konularda arzu edilenden daha fazla takdir yetkisi bırakmaktadır. Başka yazılarımda ayrıntılı olarak işlediğim, bankacılık ve malî alanlarda daha ileri reformlar hem mümkündür hem de gereklidir. Bu reformlar, devletin bugünkü kredi ve yatırım faaliyetlerine müdahalesini ortadan kaldıracak ve devlet finansmanı işlemlerini sürekli bir istikrarsızlık ve belirsizlik kaynağı olmaktan çıkarıp mantığa uygun biçimde düzenli ve öngörülebilir faaliyetlere dönüştürecektir. Ancak, önemli olmalarına karşın bu ileri reformlar, para otoritelerinin para miktarı üzerindeki takdir yetkilerini kısıtlayacak bir kuralın benimsenmesi kadar temel nitelik taşımamaktadırlar.

Yine de vurgulamak isterim ki, özel önerilerimi, para yönetiminde her şeyi kapsayan, taş tabletlere yazılıp tüm gelecek zamanlar için saklanacak kurallar olarak görmüyorum. Sadece, mevcut bilgimiz ışığında, makul oranda bir parasal istikrar sağlamanın en umut verici kurak olduğunu düşünüyorum. Bu kuralı işlettikçe, parasal sorunlar hakkında daha çok şey öğrendikçe, daha iyi sonuçlar veren daha iyi kurallar geliştirebileceğimizi ümit ediyorum. 13ana kalırsa böyle bir kural, para politikasını, kurucuları için bir tehdit olmaktan çıkarıp özgür bir toplumun direği haline getirecek tek uygulanabilir araçtır.

Bölüm 4: Malî ve Ticarî Düzenlemeler

Uluslararası parasal düzenlemeler sorunu, farklı ulusal paralar arasındaki ilişkileri ifade etmektedir; başka bir deyişle, bireylerin Amerikan Dolarını Sterline, Kanada Dolarını Amerikan Dolarına vb. çevirebilme koşullarıdır. Bu sorun bir önceki bölümde ele alınan paranın kontrolüyle yakından ilgilidir. Ayrıca hükümetin uyguladığı uluslararası ticaret politikalarıyla da ilişkilidir, çünkü uluslararası ödemeleri etkileme tekniklerinden biri de uluslararası ticaretin kontrolüdür.

ULUSLARARASI PARASAL DÜZENLEMELERİN EKONOMİK ÖZGÜRLÜK AÇISINDAN ÖNEMİ

Teknik niteliğine ve korkunç karmaşıklığına karşın, uluslararası parasal düzenlemeler bir liberalin ihmal etmeyi göze alamayacağı bir konudur. Hiç kuşkusuz bugün Birleşik Devletler’de ekonomik özgürlüğe yönelen en ciddi kısa dönemli tehdit —tabii, eğer bir III. Dünya Savaşı çıkmazsa— ödemeler dengesi sorununu “çözmek” için çok geniş kapsamlı ekonomik kontrolleri benimsemek durumunda kalmamızdır. Uluslararası ticarete müdahaleler nedense zararsız görünür. Devletin ekonomik faaliyetlere müdahale etmesine karşı olanlar tarafından bile desteklenebildi bu müdahaleler, birçok işadama tarafından “Amerikan Yaşam Biçimi”nin bir parçası olarak da görülebilmektedir; oysa alabildiğine geniş bir alana yayılma gücü bulunan ve serbest girişim açısından da yine alabildiğine yıkıcı etkileri olan birkaç müdahale vardır. Birçok deneyime dayanılarak denilebilir ki, bir piyasa ekonomisini otoriter bir ekonomik topluma dönüştürmenin en etkili yolu, döviz üzerine doğrudan kontroller koymaktır. Bu bir tek adım, kaçınılmaz olarak ithalat kotalarına, ithal ürünlerini kullanan ya da ithal ikamesi yapan ülkede yerel üretimin kontrol edilmesine yol açar ve böylece sonu gelmeyen bir döngü biçiminde sürüp gider. Senatör Barry Goldwater gibi sadık bir serbest teşebbüs savunucusu bile zaman zaman “altın akışı” denen konuyu tartışırken, döviz işlemlerinde kısıtlamaların bir “tedavi” olarak gerçekleşebileceğini belirtmek durumunda kalmıştır. Ne var ki, bu “tedavi” hastalıktan çok ama çok daha kötü bir sonuç verecektir.

Yeni olduğu ileri sürülenin, genellikle bir önceki yüzyılın biraz kılık değiştirmiş bir artığı biçiminde ortaya çıktığı ekonomi politikasında, gerçekten yeni bir şeyin varlığına çok ender rastlanır. Bununla birlikte, yanılmıyorsam, tam gelişmiş döviz kontrolleri ve “paranın çevrilemezliği” konulan birer istisnadır ve kökenleri, otoriter taraflarını gözler önüne sermektedir. Bildiğim kadarıyla, bunlar Nazi rejiminin ilk yıllarında Hjalmar Schacht tarafından icat edilmişti. Geçmişte para birçok kez “çevrilemez” olarak tanımlanmıştır. Ancak o dönemlerde bu sözcük, o günkü hükümetin kâğıt parayı yasal olarak belirlenmiş oran üzerinden altına ya da gümüşe veya parasal mal karşılığı neyse ona çevirmek istemediği ya da çeviremediği anlamını taşıyordu. Çok ender olarak, bir ülkenin yurttaşlarına ya da orada oturanlara belli kâğıt parçalarının ticaretini yapmayı yasakladığı anlamına gelirdi. Örneğin, Birleşik Devletler’de İç Savaş sırasında ve sonraki beş yıl süresince, Amerikan parası çevrilemezdi, yani yeşil banknot sahibi bunu Hazine’ye götürüp karşılığında belirli bir miktar altın alamazdı. Ancak söz konusu dönem boyunca piyasa fiyatından altın satın alabilir ya da iki tarafın karşılıklı anlaşmaları fiyattan, Amerikan parası karşılığı İngiliz sterlini alım satımı yapabilirdi.

Birleşik Devletler’de dolar, 1933’ten beri, eski anlamıyla, çevrilemezdir. Amerikalı yurttaşların altın tutmaları ya da altın alım satımı yapmaları yasaktır. Dolar yeni anlamda çevrilemez değildir. Ama ne yazık ki, bizi büyük bir olasılıkla er geç bu yöne, yani çevrilemezliğe sürükleyecek politikalar benimsediğimiz görülmektedir.

ABD PARA SİSTEMİNDE ALTININ ROLÜ

Yalnızca kültürel bir gerileme para sistemimizde altının hâlâ temel öge olduğunu düşünmemize yol açabilir. ABD politikasında altının rolü daha net olarak şöyle tanımlanabilir: Altın öncelikle, buğday ya da diğer tarımsal ürünler gibi fiyatının desteklendiği bir maldır. Altın destek-fiyat programımız, buğday destek-fiyat programımızdan üç önemli noktada ayrılır. Birincisi, destek fiyatı ülke içi üreticilere olduğu kadar yabancı üreticilere de öderiz; İkincisi, destek fiyattan yalnızca yabancı alıcılara özgürce satış yaparız, yerlilere değil; altının parasal rolünün önemli bir kutsal kalıntısı olan üçüncüsü de, Hazine'nin satın alacağı altına ödeme yapmak üzere para yaratma, yani para basma yetkisi olmasıdır. Böyle olduğu için de altın alımı için yapılan harcamalar bütçede görünmez ve gerekli harcama miktarlarının Kongre tarafından onaylanması zorunluluğu yoktur; benzer biçimde Hazine altın sattığında, defter kayıtlarında yalnızca altın sertifikalarında bir azalış gösterilir ve karşılığında alınanlardan bütçeye bir girdi gösterilmez.

Altının fiyatı 1943'te ilk kez bir onsu 35 dolar olarak saptandığında, bu fiyat serbest piyasa fiyatının çok üstündeydi. Bunun sonucunda Birleşik Devletler'e altın aktı, altın stoku altı yılda üç katına çıktı ve dünya altın stokunun yarısından çoğu ABD'nin eline geçti. Buğday "fazlası"uda olduğu gibi, hükümet piyasa fiyatından daha yüksek fiyat verdiği için altın "fazlası" birikmiş oldu. Son zamanlarda bu durum değişti. Altının yasal sabit fiyatı 35 dolarda kalırken, diğer mallarınki iki ya da üç katına çıktı. Böylece 35 dolar, serbest piyasada oluşabilecek fiyat düzeyinin altında kaldı.³ Sonuç olarak da karşı karşıya olduğumuz sorun, tıpkı kiralarda tavan fiyat belirlemenin konutlaşmada kaçınılmaz olarak "açık" yaratması gibi, hükümetin altın fiyatını serbest piyasa fiyatının altında tutma çabası nedeniyle, "fazlalık" yerine "açık"tır.

Altının yasal fiyatı tıpkı buğday fiyatının zaman zaman yükseltilmesi gibi, çok önceden yükseltilebilirdi. Ne var ki, altının başlıca iki büyük üreticisi, dolayısıyla fiyatların yükselmesinden en çok yarar sağlayacak olan ülkeler, Birleşik Devletlerim en az siyasi yakınlık duyduğu Sovyetler Birliği ve Güney Afrika'dır.

Devletin altın fiyatını kontrolü, başka herhangi bir fiyatt kontrolü gibi, serbest ekonomiyle bağdaşmaz. Böyle bir sahte altın standardı, uygulanabilir olmasa da, altının para olarak kullanılabilirdiği, serbest ekonomiyle bağdaşan gerçek bir altın standardından net bir biçimde ayrılmalıdır. 1933 ve 1934 yıllarında Roosevelt yönetimi altın fiyatlarını yükselttiğinde bununla ilişkili olarak alınan önlemler, altın fiyatının saptanmasından çok, liberal ilkelerden temel ayrılışı göstermekte ve özgür dünyanın başına bela olan uygulamaların ilk örneklerini vermekteydi. Sözünü ettiklerim, altın stokunun kamulaştırılması, parasal amaçlarla özel ellerde altın tutulması yasağı, özel ve kamusal anlaşmalarda altına ilişkin maddelerin geçersiz sayılması gibi önlemlerdir.

1933 ve 1934'te çıkarılan bir yasayla, elinde altın olanlar, altınlarını federal hükümete devretmek zorunda bırakıldı. Tazminat olarak, o zamanki piyasa fiyatının oldukça altında olan yasal fiyata eşit bir meblağ ödendi. Yasanın etkili olabilmesi için, Birleşik Devletler'de, sanatsal amaçlarla kullananlar dışında altın bulundurmamak yasadışı ilan edildi. Serbest girişim toplumunun dayanağı olan özel mülkiyet ilkeleri açısından bundan daha yıkıcı bir önlem düşünülemezdi. Altının suni bir düşük fiyattan kamulaştırılmasıyla Fidel Castro'nun suni bir düşük fiyattan arazi ve fabrikaları kamulaştırması arasında ilke açısından hiçbir fark yoktur. Böyle bir işe kalkışan ABD, hangi ilkeyi gerekçe göstererek bir başkasına karşı çıkabilir? Ne var ki, söz konusu altın olunca serbest girişim yandaşlarının bazıları öylesine büyük bir körlük gösterebiliyorlar ki, 1960'da, J. P. Morgan

Şirketi'nin ardılı Morgan Guaranty Trust Şirketi'nin başkanı Henry Alexander, Amerikan yurttaşlarının altın sahibi olma yasağının yurt dışında altın tutmayı da kapsamasını önerebildi. Ve bu önerisi, bankacılık topluluğu tarafından itiraz görmediği gibi Başkan Eisenhower tarafından da benimsendi.

Her ne kadar altının “parasal kullanım için elde tutulması” gibi mantıksal bir gerekçe gösterildiyse de, altın sahibi olma yasağı, işler iyi ister kötü, böyle bir parasal kullanım için konmamıştı. Altının kamulaştırılması, hükümetin altın fiyatlarındaki artışlardan elde edebilecek tüm “nakit” kârını toplamasını mümkün kılmak ya da belki özel bireylerin bundan yararlanmalarını önlemek amacıyla gerçekleştirilmişti.

Altına ilişkin maddelerin geçersiz sayılması da aynı amaca yönelikti. Ve bu da serbest girişimin temel ilkesini yıkıcı bir önlemdi. Çünkü iki tarafın da iyi niyetle ve tam bilinçle girdiği anlaşmalar, taraflardan birinin yararına geçersiz ilan ediliyordu!

CARİ ÖDEMELER VE SERMAYE KAÇIŞI

Uluslararası parasal ilişkileri daha genel bir düzeyde ele alırken, iki farklı sorunu ayırt etmek gerekir: Ödemeler dengesi ve altına yönelme tehlikesi. Sorunlar arasındaki fark, en yalın biçimde, sıradan bir ticarî banka benzetmesiyle ortaya konabilir. Banka, faaliyetlerini, çalışanların ücretlerini, aldığı kredilerin faizlerini, malzeme maliyetlerini, hisse sahiplerinin kâr paylarını vb. gibi harcamalarını, aldığı hizmet bedelleri, verdiği kredilerin faizleri ve benzeri gelirlerle delikleştirebilecek şekilde düzenlemek zorundadır. Kısacası, sağlıklı bir gelir hesabı için çaba harcamalıdır. Ne var ki, gelir hesabı açısından iyi durumda olan bir banka, mudilerinin herhangi bir nedenle bankaya olan güvenlerini yitirmeleri ve birdenbire mevduatlarını topluca çekmeye kalkışmaları durumunda, ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalabilir. Birçok sağlam banka, geçen bölümde açıklanan likidite krizi sırasında böyle bir para çekme hücumu nedeniyle kepenkle-rini kapatmak zorunda kalmıştır.

Bu iki sorun elbette ki birbiriyle ilişkisiz değildir. Mudilerin bankaya olan güvenlerini yitirmelerinin önemli bir nedeni, bankanın gelir hesabında kayıplar veriyor olması olabilir. Yine de iki sorun çok farklıdır. Çünkü gelir hesabı sorunları genellikle yavaş yavaş ortaya çıkar ve bunları çözmek için yeterli zaman bulunur. Birdenbire ortaya çıktıklarına çok ender rastlanır. Öte yandan, para çekmeye hücum, bazen ansızın ortaya çıkar ve önceden kestirilmesine olanak yoktur.

İşte Birleşik Devletler de buna paralel bir durum sergilemektedir. Ülkede ikamet edenler ve ABD hükümetinin kendisi, özel ya da kamusal olarak, öteki ülkelerden mal veya hizmet satın almak, yabancı girişimlere yatırım yapmak, borç faizlerini ve aldığı kredileri ödemek, başkalarına yardım etmek için dolar karşılığında döviz almaya çalışmaktadır. Aynı zamanda yabancılar da benzer amaçlarla döviz karşılığında dolar alırlar. Bu noktada döviz alımı için harcanan dolar miktarı, dövizle satın alınan dolar miktarına eşit olmalıdır; tıpkı satılan ayakkabı sayısının alınan ayakkabı sayısına eşit olması gibi. Aritmetik aritmetiktir ve birinin satın aldığı ötekinin sattığıdır. Ancak herhangi bir dövizin dolar cinsinden fiyatından, bazılarının harcamak istediği dolar miktarının ötekilerin satın almak istedikleri miktara eşit olacağı konusunda hiçbir garanti yoktur; tıpkı belirlenen herhangi bir ayakkabı fiyatından, insanların satın almak istedikleri ayakkabı sayısının başkalarının satmak istedikleri sayıya eşit olacağının garantisi olmaması gibi. Deneysel (ex post) eşitlik, varsayımsal (ex ante) tutarsızlıkları ortadan kaldıran bir mekanizmayı yansıtır. Bu amaç için uygun bir mekanizma bulma sorunu, bankanın gelir hesabı sorununun aynısıdır.

Buna ek olarak Birleşik Devletlerim, bankaların hücumu önleme sorununa benzer bir sorunu vardır. ABD yabancı merkez bankalarına ve hükümetlere altını ons başına 35 dolardan satmayı taahhüt etmiştir. Yabancı merkez bankaları, hükümetler ve bu ülkelerde oturanlar Birleşik Devletler’de mevduat ya da anında dolara çevrilebilecek ABD tahvilleri şeklinde büyük fonlara sahiptirler. Herhangi bir zamanda bu değerli evrak sahipleri ellerindeki dolar karşılıklarını altına çevirmek için ABD Hazinesi’ne hücum etmeye başlayabilir. İşte 1960 sonbaharında meydana gelen tam olarak budur ve gelecekte, öngörülenleydi bir tarihte yeniden yaşanması da büyük bir olasılıktır.

İki sorun iki şekilde birbiriyle ilişkilidir. Birincisi, bir banka için gelir hesabı güçlükleri, nasıl güvenin yitirilmesinin baş nedeniyse, aynı şey ABD’nin altını ons başına 35 dolardan satma taahhüdü için de geçerlidir. Elleri dolar bulunduranların bunları altına va da başka paralara çevirmek istemelerinin temel sebebi, ABD’nin döviz hesabını dengeleyebilmek için dışardan borç almak zorunda kalmasıdır. İkincisi, altının sabit fiyatı, bir başka fiyat dizisinde, alını satım yaparak istikrar sağlamak için kullanılan bir araç olarak benimsenmiştir. Bu fiyat dizisi, doların diğer para birimleri karşısındaki fiyatıdır. Altının akışıysa, ödemeler dengesinde varsayımsal (ex-ante) sapmaların çözümünde kullanmak üzere benimsediğimiz bir araçtır.

DIŞ ÖDEMELER DENGESİNİ SAĞLAMAK İÇİN ALTERNATİF MEKANİZMALAR

Bu ilişkilerin her ikisine de ışık tutabilmek amacıyla, ödemelerde denge sağlamak için ne gibi alternatif mekanizmaların mümkün olduğunu ele almak gerekmektedir. Çünkü ödemeler dengesi her iki soruna da birçok açıdan temel teşkil etmektedir.

Birleşik Devletler’in uluslararası ödemelerinde genel olarak denge sağladığını, ama ortaya çıkan bir olayın bu durumu değiştirdiğini varsayalım. Sözgelimi, yabancıların almak istedikleri dolar miktarının, ABD’de ikamet edenlerin satmak istedikleri miktara oranla azaldığını ya da olaya öbür yandan bakarsak, ellerinde dolar bulunanların almak istedikleri döviz miktarının, ellerindeki döviz dolar karşılığı satmak isteyenlerin miktarına göre arttığını düşünelim, işte bu, ABD ödemeler dengesinde “açık” yaratacak bir tehlikedir. Böyle bir durum, yurt-dışındaki üretim verimliliğinin artması ya da ülke içinde azalması sonucu ortaya çıkabilir; ABD’nin dış yardım harcamalarının artması ya da öteki ülkelerininkinin azalması gibi durumlarda ya da milyonlarca başka değişikliklerde her zaman görülebilir.

Bu tür bir bozukluğa bir ülkenin uyum sağlayabilmesi için dört yol, sadece dört yol vardır ve bu yolların bazı bileşimlerinin kullanılması gerekir.

1. ABD’nin elindeki döviz rezervleri aşağı çekilebilir ya da yabancıların ABD doları rezervden yükseltilebilir. Uygulamada bunun anlamı, ABD hükümetinin altın stokunun azalmasına izin verebileceğidir. Çünkü altın dövizle değiştirebileceği ya da altınla döviz borç alınabileceği için bunların resmî değişim oranlarından dolara çevrilmesi mümkün kılınabilir; ya da yabancı hükümetler ABD’de ikamet edenlere resmî oranlardan döviz satarak dolar birikimi yapabilirler. Rezervlere dayanmak, hiç kuşkusuz, geçici bir çare olarak en iyisidir. Aslında ödemeler dengesi konusundaki büyük kaygı nedeniyle ABD’nin geniş çapta kullandığı çözüm yolu tam da budur.

2. Birleşik Devletler’deki fiyatlar, yabancı ülkelerdeki fiyatlara göre aşağı çekilmeye zorlanabilir. Bu, tam gelişmiş altın standardı uygulaması çerçevesinde temel uyum mekanizmasıdır. Başlangıçtaki açık dışarıya altın akışı yaratacaktır (yukarıda 1. mekanizma); altının dışarıya akışı da para stokunda

düşüşe neden olacaktır; para stokundaki gerilemeyse ülke içinde fiyatların ve gelirlerin düşmesine yol açacaktır. Aynı zamanda yurt dışında bunun tersi etkiler meydana gelecektir: içeriye altın akışı para stokunu şişirecek, dolayısıyla fiyatları ve gelirleri yükseltecektir. Düşük ABD fiyatları ve yüksek yabancı fiyatlar, Amerikan mallarını yabancılar açısından çekici kılacak, böylece satın almak istedikleri dolar miktarı artacaktır; öte yandan, fiyat değişimleri yabancı malları Amerikalılar için daha az çekici kılacak, bu nedenle de satmak istedikleri dolar miktarı azalacaktır. Bu iki yönlü etki açığı azaltacak ve daha çok altın akışına gerek kalmadan dengeyi yeniden kuracaktır.

Modern standart yönetiminde bu etkiler otomatik değildir, ilk adımda altın akışı gerçekleşebilir, ama ülkelerdeki para otoriteleri aksine karar vermedikleri sürece ne altın kaybeden ülkede, ne de altını kazanan ülkede bu olay para miktarını etkileyecektir. Günümüzde her ülkede merkez bankası ya da hazine, altın akışlarının etkisini güçlendirme ya da aluu akışları olmadan para stokunu değiştirme yetkisine sahiptir. Bu yüzden bu mekanizma, ancak para otoritelerinin ödemeler dengesi açık veren ülkede deflasyon, dolayısıyla işsizlik yaratmak istemeleri durumunda ya da ödemeler dengesi fazlalık veren ülkelerdeki otoritelerin enflasyon yaratmak istemeleri durumunda kullanılabilir.

3. Aynı etkiler, ülke içi fiyatların değişiminde olduğu gibi, döviz kurlarında da bir değişiklik yaratabilir. Sözgelimi, 2. mekanizmada belli bir arabanın fiyatı Birleşik Amerika’da yüzde 10 oranında düşerek 2800 dolardan 2520 dolara inmiş olsun. Eğer her yerde sterlinin fiyatı 2,80 dolarsa, İngiltere’de arabanın fiyatı (navlun ve öteki masraflar dışında) 1000 sterlinden 900 sterline düşecektir. Eğer sterlinin fiyatı 2,80’den 3,11 dolara yükselirse, bu kez arabanın ABD fiyatında bir değişiklik olmadan, İngiltere’deki fiyatında aynı düşüş gerçekleşecektir. Daha önce 2800 dolar elde etmek için 1000 sterlin harcaması gereken bir İngiliz şimdi 2800 doları 900 sterline alabilecektir. Ama kendisi, döviz kurlarındaki değişikliği bilmediği sürece, bu maliyet düşüşü ile ABD fiyatındaki bu düşüş nedeniyle meydana gelen azalma arasındaki farkı anlamayacaktır.

Uygulamada döviz kurlarındaki değişiklikler birçok şekilde meydana gelebilir. Bu değişiklik, günümüzde pek çok ülkede olduğu gibi kesin döviz kuru türlerinden birisinin sonucu olarak devalüasyon ya da değer kazandırma yoluyla da gerçekleştirilebilir. Bu aslında, kendi para birimini sabitleyebilmek için fiyatını değiştiren bir hükümet bildirisi. Alternatif olarak, döviz kurunun saptanması için sabitlenmesi hiç de gerekli olmayabilir. Tıpkı 1950’den 1962’ye kadar Kanada dolarında olduğu gibi, serbest piyasa kuru olabilir, liğir piyasa kuru olaksa yine Kanada’da 1952’den 1962’ye kadar olduğu gibi, öncelikle özel girişimler tarafından belirlenen gerçek bir piyasa kuru olmalıdır; ya da 1931’den 1939’a kadar İngiltere’de ve 1950’den 1952’ye, sonra yine 1961’den 1962’ye kadar Kanada’da yapıldığı gibi hükümetin spekülasyonlarıyla ayarlanmış kurlar olabilir.

4. İkinci ve üçüncü mekanizmalarla yapılan ayarlamalar, yurtiçi fiyatlardaki ya da döviz kurlarındaki değişimin harekete geçirdiği mal ve hizmet akışı değişiklikleriyle uyumludur. Ticarete uygulanan doğrudan hükümet kontrolleri ya da müdahaleleri yerine, ABD’nin dolar harcamalarını azaltmak ve gelirlerini çoğaltmak yoluna gidilebilir. İthalatı kısmak için gümrük tarifeleri konabilir, ihracatı desteklemek için teşvikler verilebilir, çeşitli mallara ithalat kotaları uygulanabilir, ABD yurttaşlarının ya da şirketlerinin yurtdışındaki sermaye yatırımları kontrol edilebilir ve döviz kontrolüne ilişkin daha nice araç kullanılabilir. Bu kategoriye, yalnızca özel etkinlikler üzerindeki kontroller değil, ödemeler dengesini sağlamak için hükümet programlarında değişiklikler yapılması da dâhil edilmelidir. Dış yardım alanların bunu Birleşik Devletler’de harcamaları istenebilir; Silahlı Kuvvetler —kendi kendileriyle çelişkili bir terminolojiyle- “dolar” tasarruf etmek için, yurt dışında aldığı daha ucuza sağlanabilecek malları, Birleşik Devletler’de daha pahalıya elde edebilir vs...

Bütün bu hayret uyandırıcı düzenlemeler hemen hemen aynı kategoridedir.

Belirtilmesi gereken önemli nokta, bu dört yoldan biri ya da ötekinin kullanılması ve kullanılmak zorunda olmasıdır. Çift kayıtlı muhasebe defterlerinde borç-alacak toplamları tutmalıdır. Ödemeler tahsilatlarla eşitlen-melidir. Tek soru “nasıl”dır.

Süregelen ulusal politikamız öyle gösteriyor ki, bunların hiçbirini yapmadık ve yapmayacağız. Başkan Kennedy 1961 Aralığında Ulusal İmalatçılar Derneği’nde yaptığı bir konuşmada şöyle dedi: “Bu yönetim iş başında olduğu sürece —bunu açık bir bildiri olarak tekrarlıyorum- döviz kontrolleri koymak, ticaret engelleri yaratmak, doları devalüe etmek ya da ekonomik iyileşmemizi boğmak gibi amaçlar gütmeyecektir.” Mantıksal olarak bu ifade iki olasılık yaratmaktadır: Biri, öteki ülkelerin söz konusu önlemleri almalarını sağlamaktır ki, bu hiç de emin olamayacağımız bir yoldur; diğeri de rezervleri aşağı çekmektir ki. Başkan ve yetkililer bunun sürmesine izin verilmemesi gerektiğini ısrarla yinelemişlerdir. Bununla birlikte, Time dergisinin bildirdiğine göre, Başkan’ın “vaadi” hazır bulunan işadamlarınca “bir alkış patlamasına” yol açmıştır. Bugüne kadar açıklanmış politikamız göz önüne alındığında, durumumuz, gelirini aşan bir biçimde yaşayan, ama daha fazla kazanmasının ya da daha az harcamasının ya da borç almasının veya bu açığı varlıklarından finanse etmesinin mümkün olmadığına ısrar eden birine benzemektedir!

Bir tek tutarlı politika benimsemeye istekli olmadığımız için biz ve bizim gibi deve kuşu misali demeçler veren ticarî ortaklarımız, dört mekanizmanın tümüne birden başvurmak zorunda kalmaktayız. Savaş sonrası yılların başında ABD rezenden yükseldi, şimdilerdeyse düşmekte. Rezervlerimiz yükseliyor olsaydı hiç yapamadığımız kadar kolaylıkla enflasyona yeşil ışık yakardık; oysa altının azalması yüzünden 1958’den beri daha deflasyonist bir politika izliyorduk. Altının resmî fiyatını değiştirmemize karşın, ticari ortaklarımız kendi fiyatlarını değiştirdiler, dolayısıyla onların paralarıyla dolar arasındaki kambiyo kuru değişti ve bu ayarların ortaya çıkışında ABD baskısı da yok değildi. Sonunda ticarî ortaklarımız geniş kapsamlı doğrudan kontroller kullandılar ve onların yerine biz ödemeler dengesi açığıyla karşı karşıya kaldığımız için ödemelerde doğrudan müdahalelere başvurduk. Bunlar, ufak ama çok belirtisel bir adım olarak turistlerin gümrüksüz getirebilecekleri yabancı malların miktarını kısıtlamaktan, dış yardım harcamalarının ABD’de yapılmasını zorunlu kılmaya, aileleri deniz aşırı hizmetlere katılmaktan alıkoymaya, petrole daha eli sıkı ithal kotaları uygulamaya kadar varan çok geniş kapsamlı önlemlerdir. Dahası, yabancı hükümetlerden, ABD ödemeler dengesini güçlendirici özel önlemler almalarını istemek gibi küçültücü bir adım atmak durumunda bile kaldık.

Söz konusu dört mekanizmadan “doğrudan kontroller”in kullanılması açıkça her açıdan en kötüsüdür ve İliç kuşkusuz, özgür bir toplum için en yıkıcı olanıdır. Açık seçik bir politika yerine, şu ya da bu biçimde bu tür kontrollere giderek daha çok dayanır olduk. Bir yandan halkın önünde serbest ticaretin erdemleri konusunda vaaz verirken, öte yandan ödemeler dengesinin inanılmaz baskısıyla ters yönde hareket etmek zorunda kalmış bulunuyoruz ve bu yolda daha da ileri gitmek gibi büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Tarifeleri (gümrük engellerini) azaltmak için akla gelebilecek tüm yasaları geçirebiliriz; hükümet azaltılacak gümrük oranları konusunda görüşmeler yapabilir; yine de ödemeler dengesi açığını çözmek için bir alternatif mekanizma benimsemezsek, bir dizi ticaret engelinin yerine başkalarını koymak zorunda kalırız, bunlar da gerçekten daha iyilerinin yerine daha kötülerinin uygulanması olur. Tarifeler kötüyse, kotalar ve diğer doğrudan müdahaleler daha da kötüdür. Tarife de tıpkı piyasa fiyatı gibi, kişisel değildir ve devletin iş etkinliklerine doğrudan müdahalesini gerektirmez; kota ise diğer idari müdahaleler gibidir, yöneticilere özel çıkarları

bitirmek için “iyi fırsat”lar verir. Belki tarifelerden de, kotalardan da daha kötüsü ekstra yasal düzenlemelerdir, Japonya’nın dokuma ihracatını kısıtlamak için “gönüllü” antlaşma yapması gibi.

SERBEST PİYASA ÇÖZÜMÜ OLARAK DALGALI KURLAR

Serbest piyasa ve serbest ticaretle tutarlı olan yalnızca iki mekanizma vardır. Biri tam otomatik uluslararası altın standardıdır. Önceki bölümde gördüğümüz gibi, bu ne mümkündür ne de arzu edilen bir durumdur. Her koşulda bunu yalnız başımıza benimsememiz olanaksızdır. Öteki ise, hükümet müdahalesi olmaksızın piyasadaki özel işlemlerle belirlenen ve serbestçe dalgalanan kur sistemidir. Bu da bir önceki bölümde savunduğumuz parasal kuralın en büyük serbest piyasa karşılığıdır. Eğer bunu benimsemezsek, serbest ticaret alanını genişletmeyi kaçınılmaz olarak başaramayacağız ve eninde sonunda ticarete geniş kapsamlı doğrudan kontroller koymak zorunda kalacağız. Ötekilerde olduğu gibi, bu alanda da koşullar beklenmedik biçimde değişebilir ve değişmektedir de. Şimdi (Nisan 1962) karşı karşıya olduğumuz bu güçlükleri atlatabilir ve açık yerine fazla vermek, rezervleri eritmek yerine biriktirmek gibi bir duruma gelebiliriz. Eğer böyle olursa, bunun anlamı yalnızca, diğer ülkelerin kontroller uygulama gereğiyle karşı karşıya kalacak olmalarıdır. 1950’de yazmış olduğum bir makalede dalgalı kur sistemini önerirken, konu, o zamanki “dolar darlığı”na eşlik eden Avrupa’nın ödeme zorluklarına ilişkindi. Böyle bir tersyüz oluş her zaman mümkündür. Gerçekte bu tür değişikliklerin nasıl ve ne zaman meydana geleceğini kestirmekteki güçlük de tam olarak bu-dur ve serbest piyasa için ileri sürülen temel savı oluşturmaktadır. Bizim sorunumuz bir ödemeler dengesi sorununu “çözmek” değildir; bizim sorunumuz uluslararası ticareti, koşullardaki değişikliklere serbest piyasa güçlerinin çabucak, etkili ve otomatik tepki göstermesini sağlayacak işleyen bir mekanizmanın benimsenmesiyle ödemeler dengesi sorununu çözmektir.

Böylesine serbest piyasa mekanizmasına uygun bir sistem olduğu açıkça görülmesine karşın serbest dalgalı kur sistemi yalnızca çoğunlukla profesyonel iktisatçıların oluşturduğu oldukça az sayıda liberal tarafından desteklenmiştir ve diğer tüm alanlarda devlet müdahalesini ve fiyat saptamasını reddeden birçok liberal buna karşı çıkmıştır. Neden böyledir? Bunun bir nedeni sadece statükonun Uranlığıdır, ikinci bir nedeni ise, gerçek altın standardıyla sahte altın standardının birbirine karıştırılmasıdır. Gerçek altın standardı uygulamasında, ülkelerin farklı miktarlardaki altını ifade eden farklı para birimleri farklı isimler taşıyacağından, farklı ulusal paraların birbirlerine karşılık fiyatları hemen hemen değişmez olacaktır. Yalnızca isimsel olarak altına uyma biçimini benimsemekle gerçek altın standardının esasını elde edebileceğimizi sanma yanılgısına kolayca düşebiliriz; oysa bu, değişik ulusal paraların fiyatlarının birbirine karşı, yalnızca tedirgin piyasalarda birtakım oyunlarla saptanmış fiyatlar nedeniyle değişmez olduğu düzmece bir altın standardını benimsemektir. Üçüncü neden, herkesin kendisini özel muameleye layık görürken, başkaları için serbest piyasanın kaçınılmaz olduğuna inanmasıdır. İnsan doğası böyledir ve bu özellikle bankacıları döviz kurları açısından etkiler. Garantili bir fiyat olsun isterler. Dahası, döviz kurlarındaki dalgalanmalarla başa çıkacak piyasa araçlarına sahip değildirler. Serbest döviz piyasasında spekülasyon ve arbitrajda uzmanlaşmış şirketler yoktur. Bu, statükonun tiranlık biçimlerinden biridir. Örneğin, Kanada’da bazı bankacılar, onlara farklı bir statüko kazandıran on yıllık serbest kur uygulamasından sonra, bunun sürmesini isteyenlerin ve hem sabit kura hem hükümetin kur ayarlamalarına karşı çıkanların başında gelmekteydiler.

Bütün sebeplerden daha önemlisi, öyle zannediyorum ki, dalgalı kur deneyimi konusundaki istatistiksel yanılgının neden olduğu bir yanlış yorumdur ki bunun gerçekliği standart bir örnekle kolayca görülebilir: Arizona’da veremden ölüm oranı diğer eyaletlerden daha yüksek olduğu için

ABD’de veremli birinin gidebileceği en kötü yer Arizona’dır. Bu örnekteki hata apaçık ortadadır. Döviz kurları söz konusu olduğunda ise durum biraz daha karmaşıktır. Ülkeler içerdeki yanlış parasal yönetim ya da başka bir nedenle ciddi malî zorluklara düştüklerinde, son çare olarak esnek döviz kurlarına başvurmak durumunda kalırlar. Hiçbir döviz kontrolü ya da ticarete konan doğrudan kısıtlama, ekonomik çizgilerden çok uzak çizgide bir kur oranı saptanmasını sağlayamaz. Sonuçta dalgalı döviz kurlarının çoğunlukla malî ve ekonomik istikrarsızlıkla ilişkili olduğu tartışma götürmez bir gerçektir; buna örnek olarak hiperenflasyon ya da birçok Güney Amerika ülkesinde görülen ciddi ama hiperenflasyon olmayan durumlar gösterilebilir. Birçoğunun yaptığı gibi, dalgalı döviz kurlarının bu tür bir istikrarsızlık yarattığı sonucuna varmak kolaydır.

Dalgalı döviz kurlarından yana olmak, istikrarsız döviz kurlarından yana olmak anlamına gelmez. Ülke içinde serbest fiyat sistemini desteklememiz, fiyatların şiddetli iniş çıkış gösterdiği bir sistemi desteklediğimizi göstermez. Amacımız, fiyatların serbestçe dalgalanabileceği, ama bunları belirleyen güçlerin yeterince istikrarlı olduğu, dolayısıyla fiyatların ılımlı ölçüler içinde hareket ettiği bir sistemdir. Aynı şey dalgalı döviz kurları sistemi için de geçerlidir. Asıl hedef, temel ekonomik politikalar ve koşulların istikrarlı olması nedeniyle, döviz kurlarının serbestçe değişebildiği ama aslında çok istikrarlı olduğu bir dünyadır. Döviz kurlarının istikrarsızlığı, bunun altındaki ekonomik yapının istikrarsızlığının bir belirtisidir. Döviz kurlarını idari bir kararla sabitlemek suretiyle bu belirtiyi ortadan kaldırmak, bunun altında yatan hiçbir zorluğu çözmez, hattâ bunlara uyum sağlamayı daha zor hale getirir.

ALTIN VE DÖVİZDE SERBEST PİYASA İÇİN GEREKLİ POLİTİKA ÖNLEMLERİ

Birleşik Devletler’in hem altında hem de dövizde gerçek bir serbest piyasa geliştirmesi için alınması gerektiğine inandığım önlemleri ayrıntılı olarak belirlememin, tartışmanın somut terimlerle ortaya çıkmasına yardımcı olabileceğini düşünüyorum.

1. ABD herhangi bir sabit fiyattan altın alım satımı yapma taahhüdünde olmadığını ilan etmelidir.
2. Bireylere altın bulundurmaya ya da alıp satmaya yasaklayan yasa kaldırılmalıdır; böylece altının ulusal paralar da dâhil, diğer mallar ya da malî araçlar karşılığında alınabildiği ya da satılabildiği fiyat üzerinde kısıtlama olmaması sağlanmalıdır.
3. Rezerv Sistemi’nin borçlar toplamının yüzde 25’ine eşit altın sertifikalan tutma zorunluluğuna ilişkin yasa kaldırılmalıdır.
4. Buğday fiyatı destekleme programı gibi, altın fiyatı destekleme programından tümüyle kurtulmaktaki temel problem birikmiş devlet stoklarının ne yapılacağıdır ve bu geçici bir sorundur. İki durumda da benim görüşüm, hükümetin vakit geçirmeden 1. ve 2. maddelerdeki adımları atarak yeniden serbest piyasa tesis etmesi ve tüm stoklarını hemen elden çıkarması gerektiği yönündedir. Bununla birlikte, hükümet muhtemelen bu stokların aşamalı olarak elden çıkarılmasını tercih edecektir. Bana kalırsa buğday için beş yıl yeterince uzun bir süredir, bu nedenle hükümetin her yıl stokun beşte birini elden çıkarmasından vanayım. Bu süre altın için de uygundur. Dolayısıyla beş yıllık sürede hükümet altın stoklarını serbest piyasada açık artırmayla eritmelidir. Serbest altın piyasasında bireyler altın için depo sertifikasını altının kendisinden daha yararlı bulabilirler. Böyle olduğunda, özel girişim, hiç kuşkusuz, altının saklanması ve sertifika çıkarılması hizmetini sağlayabilir. Neden altının depolanması ve depo sertifikalarının çıkarılması, kamulaştırılmış bir

endüstri olmak zorunda olsun ki?

5. ABD, dolarla diğer paralar arasında resmî döviz kurları belirlemeyeceğini ve buna ek olarak, döviz kurlarını etkilemeyi hedefleyen spekülâtif ya da benzeri etkinliklerde bulunmayacağını da ilan etmelidir. böylece döviz kurları serbest piyasalarca belirlenecektir.

6. Bu önlemler, Uluslararası Para Fonu'nun (IMF') bir üyesi olarak, dolar için resmî bir parite belirlemedeki şekil yükümlülüğümüzle çelişebilir. Bununla birlikte, IMF, Kanada'nın yasa maddeleriyle bir parite belirlemede başarısız olmasını uzlaştırılabilir bulmuş ve Kanada için dalgalı kur uygulamasını onaylamıştır. aynı şeyin ABD için de uygulanmasına bir engel yoktur.

7. Öteki uluslar dolar karşısında kendi paralarını sabitlemeyi yeğleyebilirler. Bu onları ilgilendirir ve onların paralarını sabit bir fiyattan alıp satma taahhüdünde bulunmadığımız sürece buna karşı çıkmamız için bir neden yoktur. Bu ülkeler ancak daha önce sıraladığımız önlemlerden birini veya birkaçını kullanarak, yani rezervleri eriterek ya da arttırarak, ülke içi politikalarını ABD'nin politikalarıyla eşgüdümlü yürüterek, ticarete doğrudan uyguladıkları kontrolleri sıkılaştırarak ya da gevşeterek dolara karşı paralarını sabitlemeyi başarabileceklerdir.

TİCARETTEKİ ABD KISITLAMALARINI KALDIRMAK

Ana hatlarını verdiğimiz bu tür bir sistem, ödemeler dengesi sorununu kökünden çözecektir. Böylece üst düzey hükümet yetkililerinin yabancı ülkelere ve merkez bankalarından yardım istemelerine sebep olan ödemeler dengesi açığının ortaya çıkması mümkün olmayacaktır. Amerika Başkanı'nın, bankasına yeniden güven sağlama çabasındaki taşra bankacısı gibi davranmasına ya da ithal kısıtlamaları uygulamak için yönetimi serbest ticaret vaazları vermeye zorlamasına veya ödemelerin yapıldığı paranın adı gibi önemsiz bir sorun uğruna ulusal ve kişisel çıkarları feda etmesine de gerek kalmayacaktır. Ödemeler her zaman dengelenecek, çünkü fiyat, yani döviz kuru, bu dengeyi yaratmakta serbest olacaktır. Alıcı bulamayan hiç kimse dolar satmayacak ya da satıcı bulamazsa almayacaktır.

Böylelikle dalgalı döviz kurları, mal ve hizmetlerde tam bir serbest ticarete doğru etkili bir biçimde ilerlememizi mümkün kılacaktır. Yalnızca bazı kaşdı müdahaleler gibi engeller siyasi ve askerî gerekçelerle haklı gösterilebilir; örneğin, stratejik malların komünist ülkelere satışının yasaklanması gibi. Oysa sabit döviz kurları cenderesine bağlı kalındığı müddetçe serbest ticarete doğru ilerlememiz kesinlikle söz konusu olamaz. Tarifeler ya da doğrudan kontroller olasılığı gerekirse emniyet siiba-bı olarak elde tutulmalıdır.

Dalgalı döviz kuru sistemi, serbest ticarete karşı ileri sürülen en gözde savın yanılığını apaçık ortaya koyacak bir yan avantaja sahiptir. Bu sav, başka yerlerdeki “düşük” ücretlerin ABD'deki “yüksek” ücretleri korumak için gerekli olduğudur. Amerikalı işçinin saat başına aldığı 4 dolarla karşılaştırıldığında, Japon işçinin saat başına aldığı 100 yen düşük ya da yüksek midir? Bu tümüyle döviz kuruna bağlıdır. Döviz kurunu ne belirler? Ödemeleri dengeleme gerekliliği; mesela Japonlara satabileceklerimizin miktarını onların bize satabileceklerinin miktarına kabaca eşitlemek döviz kurunu belirleyecektir.

Daha basit anlatırsak; Japonya ile ABD'nin yalnızca birbirleriyle ticaret yapan iki ülke olduğunu ve döviz kuru olarak da 1000 yenin bir dolar olduğunu varsayalım. Japonlar yabancı ticarete girecek her kalemi ABD'den daha ucuza üretebiliyorlar. Bu döviz kurunda Japonlar bize daha çok satış yapabilirler. Bizse onlara hiçbir şey satamayız. Onlara banknot dolarla ödeme yaptığımızı

varsayalım. Japon ihracatçıları bu dolarları ne yapacaklar? Yiyemezler, giyemezler, içinde yaşayamazlar. Eğer yalnızca elde tutmak isteselerdi, dolar basmak harika bir ihracat endüstrisi olurdu. Bundan elde edilen gelir, Japonlar tarafından neredeyse bedavaya satılan hayatın nimetlerine hepimizin sahip olmasını mümkün kılardı.

Ne var ki, Japon ihracatçıları dolarları ellerinde tutmak istemeyeceklerdir. Bunları yen karşılığında satmak isteyeceklerdir. Diyelim ki, bir dolara satın alacakları bir şey yoktur, bir dolarla bunun karşılığı olan 1000 yenden daha ucuz bir şeyi satın alamazlar. Elinde yen olan biri, niçin 1000 yenle satın alabileceğinden daha az mal elde etmesine neden olan bir dolara 1000 yen versin ki? Hiç kimse vermez. Japon ihracatçısının dolarlarını yenle değiştirebilmesi için daha az yen almayı önermesi gerekmektedir; yani yen karşısında doların fiyatı 1000'den daha düşük ya da dolar karşısında yen doların binde birinden daha yüksek olmak durumundadır. Ancak 500 yen bir dolar olursa, Japon malları Amerikalılar için öncekinden iki kat daha pahalı, Amerikan malları Japon-lar için yarı yarıya daha ucuz olacaktır. Bu durumda Ja-ponlar artık tüm üretimlerini Amerikalı üreticilere satamayacaklardır.

O zaman dolar karşısında yenin fiyatı hangi düzeyde belirlenecektir? Bu düzey, isteyen her ihracatçının Amerika'ya yaptığı ihracat karşılığında aldığı dolarları, Amerika'dan mal ithal etmekte kullanacak olan ithalatçılara satabilmesini mümkün kılmalıdır. Bir başka deyişle, dolar bazında ABD'nin ihracat değerinin ABD'nin yine dolar bazında ithalat değerine eşit olmasını garanti edecek bir düzey olmalıdır. Daha kesin bir ifade kullanmak gerekirse, sermaye hareketleri, yardımlar ve benzerlerinin de hesaba katılması gerekir. Fakat bunlar temel ilkeyi değiştirmez.

Dikkat ederseniz bu açıklama, Japon ya da Amerikan işçisinin yaşam düzeyi konusunda hiçbir şey söylememektedir. Bunların konuyla ilgisi yoktur. Eğer Japon işçisinin yaşam düzeyi Amerikan işçisinden daha düşükse, bunun nedeni, aldığı eğitim, elindeki sermaye ve toprak miktarı vb. nedenlerle Amerikan işçisinden daha az üretken olmasıdır. Eğer Amerikan işçisi, diyelim ki, Japon işçisinden ortalama dört kat daha üretkense, onu dört kattan daha az üretken olacağı malların üretiminde çalıştırmak, emeği ziyan etmek demektir. En iyisi, daha üretken olduğu malları üretmek ve bunları daha az üretken olduğu malları satın almak üzere ticarete kullanmak olacaktır. Tarifeler Japon işçisinin hayat standardının yükselmesini ya da Amerikan işçisinin yüksek standardının korunmasını sağlamaz. Tersine, Japon standardını düşürür ve Amerikan standardını da olabildiğince yüksek tutar.

Serbest ticarete doğru ilerlememiz gerekir dedik, peki bunu nasıl yapacağız? Bugüne kadar uygulamaya çalıştığımız yöntem, tarifelerin düşürülmesi konusunda diğer ülkelerle karşılıklı görüşmeler yapmaktır. Bana kalırsa bu yöntem yanlıştır. Her şeyden önce çok ağır bir ilerleme gösterir. En hızlı ilerleyen, tek başına hareket edendir, ikinci olarak, bu yöntem temel soruna ilişkin yanlış bir görüşü beslemektedir. Bu yöntemle tarife, uygulayan ülkenin yararına, diğer ülkelerinse zararınaymış gibi görünmektedir; sanki bir tarifeyi kaldırdığımız zaman iyi bir şeyi feda ediyormuşuz ve bunun karşılığında öteki ülkelerin uyguladıkları tarifelerin azaltılmasını hak ediyormuşuz gibi. Aslında durum oldukça farklıdır. Tarifelerimiz diğer ülkelere olduğu kadar bize de zarar vermektedir. Başka ülkeler yararlanmasalar bile, tarifelerimizden vazgeçmek bizim yararımıza olacaktır.⁴ Elbette o ülkeler kendi tarifelerini azaltırlarsa, bu daha da yararımıza olacaktır, ama bizim yarar elde etmemiz onların tarifelerini azaltmalarını gerektirmez. Kişisel çıkarlar bir-biriyle çelişki içinde değil, uyum halindedir.

Bana kalırsa, İngiltere'nin ondokuzuncu yüzyılda tahıl yasasını kaldırdığı zaman yaptığı gibi, serbest ticarete tek yanlı olarak ilerlemek bizim için çok daha iyi olacaktır. Onlar gibi biz de çok büyük çapta siyasi ve ekonomik güç kazanacağız. Biz büyük bir ulusuz ve Lüksemburg malları üzerindeki tarifeyi kaldırmadan önce Lüksemburg'dan karşılık olarak yarar talep etmek ya da Hong Kong dokuma mallarına ithal kotaları koyarak binlerce Çinli göçmeni birdenbire işten atmak bize yakışmaz. Alinyazımıza uygun yaşayalım ve isteksiz takipçiler olmaktan vazgeçip hızı biz belirleyelim.

Daha kolay anlaşılması için konuyu tarifeler açısından ele aldım, ancak görüldüğü gibi, tarife-dışı kısıtlamalar ticaret için tarifelerden daha ciddi engeller oluşturabiliyor. İkisini de kaldırmalıyız. Hemen başlatılacak ama aşamalı olarak yürütülecek bir program çerçevesinde, gerek bizim, gerekse diğer ülkelerin “gönüllü” olarak kabul ettiği tüm ithalat kotaları ya da diğer miktar kısıtlamaları her yıl yüzde yirmi oranında arttırılmalı; öyle ki, tümüyle vazgeçilebilecek kadar yüksek, işe yaramaz ve işlemez olsun. Ayrıca önümüzdeki on yıl içinde tüm tarifeler her yıl mevcut düzeyinin onda biri kadar azaltılmalıdır.

Yurt içinde ve yurt dışında özgürlük konusunu geliştirebilecek birkaç önlem daha var. Bir yandan ekonomik yardım adı altında yabancı devletlere bağışlarda bulunurken —dolayısıyla sosyalizmi geliştirirken- öte yandan üretmeyi başardıkları ürünlere kısıtlamalar uygulamak -dolayısıyla serbest girişimi engellemek- yerine, daha tutarlı ve ilkeli bir konum alabiliriz. Dünyaya şöyle diyebiliriz: “Biz özgürlüğe inanıyoruz ve bunu uygulamayı amaçlıyoruz. Hiç kimse sizi özgür olmaya zorlayamaz. Bu sizi ilgilendirir. Ama size herkes için eşit koşullarla tam bir işbirliği sunabiliriz. Paramız size açıktır. Ne isterseniz, elinizde ne varsa burada satın. Bundan kazandığınızla ne isterseniz alın.” Ancak bu yolla bireyler arasındaki işbirliği dünya çapında ve özgürce gelişebilir.

3 Özellikle altının parasal rolüne ilişkin olarak, serbest piyasa fiyatını hesaplamada neyin sabit alındığı noktasına dikkat edilmelidir.

4 Bu açıklamaların makul istisnaları bulunmaktadır, ama bunlar çok fazla teorik olup, pratik olasılıklarla ilgisi yoktur.

Bölüm 5: Malî Politika

Yeni Düzen'den bu yana, işsizliğin ortadan kaldırılması için kamu harcaması yapma ihtiyacı, federal düzeyde devletin etkinliğinin genişletilmesine bahane olarak öne sürülmüştür. Bu bahane birçok aşamadan geçmiştir. ilkinde, kamu harcamaları “pompayı doldurmak”, yani ekonominin canlanmasını sağlamak için gerekliydi. Buna göre, geçici harcamalar ekonomiyi harekete geçirecek ve hükümet bundan sonra sahneden çekilebilecekti.

Başlangıçta yapılan harcamalar işsizliğin ortadan kaldırılmasını sağlamakta başarısız olup bunu 1937-38'deki keskin ekonomik daralma izleyince, yüksek tutardaki kamu harcamalarının sürekliliğini haklı çıkarmak amacıyla “uzun süreli durgunluk” kuramı geliştirildi. Bu kuramla, ekonominin olgunluğa eriştiği savunuluyordu. Yatırımlar için elverişli fırsatlar fazlasıyla sömürülmüştü ve önemli yeni fırsatlar da pek çıkacak gibi görünmüyordu. Yine de bireyler hâlâ birikim yapmak istiyorlardı. Bu nedenle hükümetin harcamalarda bulunması ve sürekli bir açığı devam ettirmesi son derece önemliydi. Açığın karşılanması için çıkarılan tahvillerle bireylere tasarruflarını biriktirme yolu açılırken, kamu harcamalarıyla da istihdam yolu sağlanacaktı. Bu görüş, kurumsal analiz ve bunun da ötesinde güncel deneyimlerle bütünüyle gözden düştü. Bu deneyimler arasında, uzun süreli durgunluk kuramcılarının hayal bile edemedikleri, tümüyle yeni özel yatırım yollarının ortaya çıkması da bulunuyordu. Söz konusu görüş yine de arkasında bir miras bıraktı. bikir olarak hiç kimse tarafından benimsenmemiş olabilir; ama tıpkı pompayı doldurmaya yönelik olanlar gibi, bu isimle başlatılan hükümet programları hâlâ yürürlükte ve sürekli büyüyen kamu harcamalarında büyük rol oynamaya devam ediyor.

Son zamanlardaysa kamu harcamalarında önemle üzerinde durulan, pompanın doldurulması ya da uzun süreli durgunluğun yeniden hortlaması değil, harcamaların denge çarkı olma özelliğidir. Kişisel harcamaların herhangi bir nedenle azalma eğilimi göstermesi durumunda toplam harcamaları dengede tutabilmek için, kamu harcamalarının arttırılması gerektiği söylenir. Tam tersine, kişisel harcamalar artmaya başlarsa, bu kez kamu harcamaları azaltılmalıdır. Gelgeldim denge çarkı, ne yazık ki, dengesizdir. Küçük bile olsa her gerileme, siyasi duyarlılığı olan yasa koyucu ve yöneticilerin, her zaman var olan, acaba yeni bir 1929—33 habercisi olabilir mi korkusuyla ürpermelerine neden olur. Hemen, şu veya bu şekildeki federal harcama programlarının yasalaştırılmasını hızlandırmaya karar verirler. Ancak bu programlardan pek çoğu, gerileme geçinceye kadar yürürlüğe girememiştir. Dolayısıyla toplam harcamaya etkileri, daha ilerde ele alacağım gibi, gerilemeyi yatıştırmaktan çok, izleyen genişlemeyi kızıştırma eğiliminde olmuştur. Harcama programlarının onaylanmasında gösterilen tez canlılıkla, gerileme geçtikten ve genişleme başladıktan sonra bu programların ya da daha öncekilerin kaldırılmasında gösterilen tez canlılığın eşit düzeyde olduğunu söylemek olanaksızdır. Tam tersine o zaman, “sağlıklı” bir genişlemenin kamu harcamalarında kısıtlamalar yapılarak “tehlikeye düşürülmemesi” gerektiği savunulmaya başlanır. Bu nedenle denge çarkı kuramının başlıca zararı, gerilemelerde denge kuramamış olması — ki gerçekten de dengeyi sağlayamamıştır- ya da hükümet politikasına enflasyonist bir eğilim getirmiş olması da değildir — kaldı ki bunu da yapmıştır- asıl zararı, hükümet etkinliklerinin federal düzeyde genişlemesini sürekli teşvik etmiş ve federal vergi yükünde azalmayı önlemiş olmasıdır.

Federal bütçenin bir denge çarkı olarak kullanılmasının önemi göz önüne alındığında, savaş sonrası dönemdeki ulusal gelirin en istikrarsız ögesinin kamu harcamaları olması son derece ironiktir. Ve bu istikrarsızlık hiç de diğer harcama öğelerini dengeleyici hareketler yönünde değildir. Federal bütçenin diğer etkenlerin oluşturduğu dalgalanmalara karşı bir denge çarkı olmaktan çok uzak kalması

bir yana, kendisi bir ana zarar ve istikrarsızlık kaynağı olmuştur.

Günümüzde ekonominin bütünü içinde bu harcamalar öylesine büyük bir yer almaktadır ki, federal hükümet ekonomiye önemli etkilerde bulunmaktan kaçınılmaz. Bu nedenle ilk yapılması gereken, devletin kendi çitlerini onarması, harcamaların akışında mantıklı bir istikrar sağlayacak işlemleri benimsemesidir. Eğer bunu yaparsa, ekonominin geri kalanında gerekli olan düzenlemelerin azaltılmasına açıkça katkıda bulunmuş olacaktır. Bunu yapmadığı sürece de, hükümet yetkililerin maskaralıkları, azılı öğrencilerini bir düzene getirmeye çabalayan bir okul yöneticisinin kendini beğenmiş ses tonundan öteye gidemeyecektir. Tabii onların bu davranışları pek şaşırtıcı değildir. Sorumluluğu başkalarına yüklemek ve kendi yetersizliklerinden dolayı başkalarını suçlamak, yalnızca hükümet yetkililerin tekelinde olan kötü bir huy değildir.

Aşağıda daha ayrıntılı olarak dikkate alacağım gibi, federal bütçenin bir denge çarkı olarak kullanılabileceği ve kullanılması gerektiği görüşü benimsense bile, bütçenin harcamalar yanının bu yolda kullanılma zorunluluğu yoktur. Vergi yanı da aynı amaçla kullanılmaya hazırdır. Ulusal gelirdeki bir düşme, otomatik olarak federal hükümetin vergi gelirlerinin daha büyük oranda düşmesine neden olur; böylece bütçeyi açığa doğru iter. Bir tırmanışta ise bunun tam tersi olur. Eğer daha fazla bir şey yapmak isteniyorsa, gerileme sürecinde vergiler indirilebilir, genişleme sürecinde yükseltilebilir. Hiç kuşkusuz, politika burada da, gerilemeleri yükselmelerden daha memnuniyet verici hale getirerek, bir asimetrinin ortaya çıkmasına neden olabilir.

Denge çarkı kuramı pratikte harcamalar yönüne uygulanmışsa, bunun nedeni arttırılmış kamu harcamalarını destekleyen başka güçlerin varlığıdır. Özellikle entelektüeller arasında, devletin ekonomik ve özel işlerde daha büyük bir rol oynaması gerektiğine olan yaygın inancın benimsenmesi bu etkenlerdendir. Ayrıca söz konusu uygulama, refah devlen felsefesinin bir zaferi olarak görülmektedir. Denge çarkı kuramı bu felsefeye yararlı bir yandaş olmuş, devlet müdahaleciliğinin olabildiğinden daha hızlı adımlarla ilerlemesini mümkün kılmıştır.

Denge çarkı kuramı, harcamalar yerine vergilere uygulanmış olsaydı, şimdi her şey çok daha farklı olabilirdi... Her gerilemenin bir vergi indirimini öngördüğünü düşünün; bunu izleyen genişlemedeyse vergilerin yükseltildiğini; ancak bu yükseltme siyasi açıdan hoş gitmediğinden, bunun yeni önerilen kamu harcamaları programlarına karşı direnişe ve mevcut kamu harcamalarında da kısıntıya gidilmesine yol açtığını düşünelim. Bu takdirde, federal harcamaların ulusal gelirden çok daha az bir payı yutacağı bir duruma gelebiliriz. Çünkü bu pay, vergilerin engelleyici ve sindirici etkilerindeki azalmalar nedeniyle daha büyük olabilir.

Burada hemen, bu hayali varsayımın denge çıkan kuramını desteklemek gibi bir amacı olmadığını eklemeliyim. Uygulamada bunun etkileri, denge çarkı kuramından beklenen yönde bile olsa, zaman içinde gecikecek ve yayılacaktır. Bu etkileri diğer etkenlerin oluşturduğu dalgalanmalara karşı dengeleyiciler haline getirebilmek için, bu dalgalanmaları çok önceden kestirebilmemiz gereklidir. Bütün siyasi görüşler bir yana, gerek malı politikada, gerekse para politikalarında, vergilerde ve harcamalarda ölçülü planlı değişiklikleri duyarlı bir istikrar sağlama mekanizması olarak kullanmayı, çok açık bir ifadeyle, yeterince bilmiyoruz. Hattâ bunu yapmaya çalışırken bütün işleri neredeyse daha da berbat ediyoruz. İşleri berbat etmemiz, sürekli olarak ters davranmamızdan ileri gelmiyor; eğer öyle olsaydı, her seferinde ilk yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyin tam tersini yaparak durumu kolaylıkla iyileştirebilirdik. Aslında işleri zaten berbat olan diğer durumların üzerine biraz daha bozukluk ekleyerek daha da kötü hale getiriyoruz. Sanırım geçmişte yaptığımız da bu - tabi ciddi biçimde ters olan büyük hatalar da buna eklemeliyiz. Başka bir yerde para politikasına ilişkin

yazdıklarım, aynı şekilde malî politikaya uygulanabilir: “İhtiyacımız olan şey, ekonomi taşıtının direksiyonunu, yol üstündeki beklenmedik düzensizliklerden kurtarmak için durmadan sağa sola çeviren para ustası bir sürücü değil; bunun yanında, arka koltukta denge ağırlığı gibi oturan para yolcusunun arada sırada öne uzanıp taşıtı yoldan çıkaracak biçimde direksiyona ani müdahaleler yapmasını engelleyecek bazı önlemlerdir de.”⁵

Parasal kuralın malî politikaya uygulanabilir olması için yapılması gereken şudur: Harcama programları bütünüyle toplumun özel teşebbüs eliyle değil, devlet aracılığıyla yapmak istedikleri şeylere göre planlanmalı ve yıldan yıla ekonomik istikrarla ilgili sorunlar dikkate alınmamalıdır. Yine yıldan yıla ekonomik istikrarda olacak değişimler dikkate alınmadan, vergi oranları birer yıllık ortalama planlı harcamaları yeterince karşılayacak düzeyde ayarlanmalıdır. Ayrıca bu planlamada hem kamu harcamalarında hem de vergilerde düzensiz değişikliklerden kaçınılmalıdır. Hiç kuşkusuz, bazı değişiklikler kaçınılmaz olabilir. Uluslararası ilişkilerdeki ani bir değişim askerî harcamalarda yüksek artışlara sebep olabilir ya da tam tersine bu tür harcamaların azaltılmasına olanak tanıyabilir. Savaş sonrası dönemde bu tür değişimler federal harcamalarda değişikliklerin olmasına neden olmuştur. Ama bunlar hiçbir şekilde tüm harcamalar için geçerli olmamıştır.

Malî politika konusunu bitirmeden önce yaygın olarak desteklenen şu görüşü de tartışmak istiyorum: Vergi gelirleriyle ilişkili olarak kamu harcamalarındaki bir artış, ister istemez genişletici etki, azalma ise daraltıcı etki yapar denir. Malî politikanın denge çarkı olarak hizmet edebileceğine olan inancın özünü oluşturan bu görüş, şimdilerde iş adamları, profesyonel iktisatçılar ve sıradan kişiler arasında fark gözetilmeksizin hepsi tarafından kabul edilmiş bir gerçektir. Ama yalnızca kabul edilmiş olması mantıksal açıdan doğru olduğu anlamına gelmez; bu şimdiye kadar hiçbir deneysel kanıtla belgelenememiştir ve benim bildiğim, aşağıda da açıklayacağım deneysel kanıta da aykırı düşmektedir.

Bu inancın kaynağı yüzeysel bir Keynesyen analize dayanır. Kamu harcamalarının 100 dolar arttığını ve vergilerin değişmediğini varsayalım. İşte bu noktadan itibaren basit analiz başlar. İlk adımda, ek olarak gelen bu 100 dolar alan insanlar bu miktarda fazladan bir gelir elde etmiş olacaklardır. Bu gelirin bir bölümünü, diyelim ki, üçte birini biriktireceklerdir, geri kalan üçte ikisini tüketeceklerdir. Ama bu, ikinci adımda bir başka kişinin ekstra 66 dolar, yani ilk değerinin üçte ikisi kadar fazladan gelir elde etmesi anlamına gelir. Söz konusu kişi de bunun bir bölümünü biriktirip geri kalanını tüketecek ve bu olay sonsuz defa tekrarlanacaktır. Bu analize göre, eğer her adımda gelirin üçte biri biriktirilip üçte ikisi tüketilirse, 100 dolarlık bir ek kamu harcaması, nihai olarak geliri 300 dolar artırmış olacaktır. Bu, katsayısı 3 olan basit Keynesyen çarpan analizidir. Tabii eğer tek bir harcama enjeksiyonu varsa etkiler ortadan kalkacak, başlangıçtaki 100 dolarlık gelir sıçramasını, her seferinde bir öncekine göre aşamalı olarak azalan düzeyler izleyecektir. Ama eğer kamu harcamaları belirli bir zaman birimi içinde 100 dolardan daha fazla tutulursa, örneğin bir yıl içinde 100 dolar daha fazla, bu analize göre gelirler her yıl 300 dolar daha yüksek olacaktır.

Bu basit analiz son derece çekicidir. Ama bu çekicilik sahtedir ve söz konusu değişimle ilgili diğer etkenlerin göz önüne alınmayışından kaynaklanmaktadır. Bunlar da hesaba katılırsa nihai sonuç çok daha şüphelidir: Gelirde hiçbir değişiklik olmayabilir. Bu durumda kişisel harcamalar 100 dolar azalırken, kamu harcamaları bu tutarın tamamı kadar artacaktır. Bunun yanında para geliri artsa bile, fiyatlar yükselebilir, dolayısıyla reel gelir daha az artar ya da hiç artmaz. Şimdi kaşla göz arasında dikkatten kaçabilecek olasılıklardan bazılarını birlikte inceleyelim.

İlk olarak, bu basit hesapta, hükümetin 100 dolar nereye kullandığı konusunda hiçbir şey söylenmemiştir. Diyelim ki, devletin sağlamaması durumunda bireylerin kendi olanaklarıyla edinecekleri bir şeye harcanmıştır. Örneğin, kişiler bir parkı bakımlı tutmak için park bakıcılarına 100 dolar harcıyor olsunlar. Şimdi bu masraf-ıan hükümetin ödediğini ve o parkın “ücretsiz” kullanımına izin verdiğini varsayalım. Bakıcıların gelirleri hâlâ 100 dolardır. Ama daha önceden bu masraftan ödeyen kişilerin fazladan 100 dolarları olmuştur. Kamu harcaması, daha başlangıç evresinde bile hiç kimsenin gelirine 100 dolar ek sağlamamaktadır. Sadece bireylere park bakımı dışında başka amaçlar için kullanabilecekleri 100 dolarlık ek bir olanak sağlamaktadır. Bu amaçlar büyük olasılıkla daha düşük değerdeki amaçlar olacaktır. Artık bazı kişiler park hizmetlerini ücretsiz elde edebildiklerine göre, toplam gelirlerinin eskisinden daha az bir bölümünü tüketim mallarına kullanmaları beklenebilir. Bunun ne kadar daha az olacağını söylemek pek kolay değildir. Basit analizde olduğu gibi, kişilerin ek gelirlerinin üçte birini biriktirdiklerini varsaysak bile, bundan bir dizi tüketim malını “ücretsiz” elde edebildikleri anlamını çıkaramayız. Çünkü burada serbest kalan paranın üçte ikisi diğer tüketim mallarının edinilmesinde kullanılacaktır. Elbette daha önce satın aldıkları tüketim mallarını almayı sürdürmeleri ve boşta kalan 100 dolar birikimlerine eklemeleri gibi bir olasılık da bulunmaktadır ama bu pek muhtemel değildir. Bu durumda, basit Keynesyen analizde bile kamu harcamaları tümüyle dengelenmiştir. Kamu harcamaları 100 dolar yükselmiş, özel harcamalar ise 100 dolar azalmıştır. Ya da bir diğer örnek olarak bu 100 doların bir yolun yapımında kullanıldığını düşünelim. Devlet yapmasaydı özel girişim bu yolun yapımını üstlenecekti. Bu durumda şirket serbest kalan fonlarının hepsini büyük bir olasılıkla daha az çekici yatırımlarda tüketmeyecektir. Bu olaylarda kamu harcamaları yalnızca kişisel harcamaların yönünü saptırır. Çarpanın çalışmaya başlaması için gereken kamu harcamalarının net fazlalığı daha başlangıçta vardır. Bu açıdan bakıldığında, sapma olmamasını sağlama almanın yolunun, hükümetin parayı tümüyle yararsız yerlerde kullanması olduğu gibi paradoksal bir durum ortaya çıkmaktadır. Bu davranış, “boşlukları doldurma” türünden iş yapmanın sınırlı entelektüel içeriğidir. Ama tabii, tek başına bu bile analizde bir şeylerin yanlış olduğunu göstermeye yeter.

İkinci olarak, basit hesapta devletin harcanacak 100 doları nereden bulacağı hakkında hiçbir şey belirtilmemiştir. Analizin gösterdiği kadarıyla, devletin bu parayı yeni para basarak ya da halktan borç para alarak sağlamasının sonuçları aynıdır. Ancak hangi yolu seçerse seçsin, mutlaka bir fark olacaktır. Malî politikayla para politikasını birbirinden ayırt edebilmek için bu 100 doların devletçe borçlanarak sağlandığını varsayalım. Bu durumda para miktarı, kamu harcaması yapılmaması durumunda olacağı düzeyde kalacaktı. Bu yerinde bir tahmindir, çünkü ek kamu harcaması olmadan da para miktarı arttırılabilir. Eğer istenen buysa, yeni para basılması ve bunlarla henüz satılmamış olan önemli devlet tahvillerinin satın alınması yeterlidir. Ancak burada borçlanmanın etkilerinin neler olabileceğini sormamız gerekir. Bu problemi analiz edebilmek için sapmanın olmayacağını varsayalım; bu durumda ilk adımda kişisel harcamalardaki azalmanın karşılanması şeklindeki 100 dolarlık doğrudan dengeleme olmayacaktır. Devletin harcamalar için borçlanmasının kişilerin elindeki para miktarını değiştirmediğine dikkatinizi çekerim. Bir başka deyişle, devlet bazı kişilerden sağ eliyle 100 dolar borç alırken, sol eliyle de bu aldığı parayı harcamaların yöneldiği kişilere vermektedir. Para değişik kişilerde bulunmakla birlikte toplam para miktarı aynı kalmaktadır.

Basit Keynesyen analiz üstü kapalı bir şekilde, borçlanmanın diğer harcamalara hiçbir etkisinin olmadığını varsayar. Bunun olabileceği iki uç durum söz konusudur. İlk olarak, ellerinde para ya da tahvil tutmaları açısından insanlar arasında bir fark olmadığını varsayalım. Bu durumda, 100 dolar elde etmek için satılacak tahviller, alıcıya daha önceki tahvillerden daha fazla kazanç teklif etmeye

gerek kalmaksızın satılabilir. (Elbette 100 dolar, uygulamada istenilen kazanç oranına etkisi yok sayılacak kadar küçük bir değerdir. Gerçekte burada anılan 100 dolarlık örneğin 100 milyon dolar, hattâ 100 milyar olduğunu düşünürsek, asıl etkinin ne derece önemli olduğu anlaşılabilir.) Keynesyenlerin deyişiyle, bir “likidite tuzağı” söz konusu olduğundan kişiler bu tahvilleri “atıl para”yla almaktadırlar. Eğer durum böyle değilse o zaman devlet tahvilleri ancak daha yüksek bir kazanç oranı önerilerek satılabilir. Böylece başka borçlanıcılar da daha yüksek meblağlar ödemek zorunda kalırlar. Buradaki daha yüksek oran genel olarak borçlanıcıların kişisel harcama hevesini kırar. Şimdi de, basit Keynesyen analizin dayandığı ikinci uç durumu ele alalım: Eğer olası borçlanıcılar, harcamalarında kararlıysalar, faiz oranlarındaki artış ne kadar yüksek olursa olsun, kişisel harcamalarını kısmazlar; Keynesyenlerin deyişiyle, eğer yatırımların marjinal verimlilik oram belli faiz oranlarına tam anlamıyla aykırı değilse harcamalarını kısmazlar.

Kendini ne kadar Keynesyen sayarsa saysın, sözü edilen bu iki uç varsayıma halen inanmakta olan hiçbir tanınmış iktisatçı bilmiyorum. Bu varsayımların herhangi bir dikkate değer borçlanma miktarı veya faiz oranı artışı durumunda geçerli olabileceğine ya da son derecede özel koşullar dışında, geçmişte geçerli olduğuna inanan bir iktisatçı da tanımıyorum. İktisatçı olmayanları bir yana bırakırsak, şimdiye kadar, kendini Keynesyen saysın ya da saymasın, pek çok iktisatçı, kamu harcamalarında vergi gelirleriyle bağlantılı olarak gerçekleşen bir artışın, borçlanmayla finanse edilse dahi, kesinlikle genişletici olduğunu kabul eder. Nitekim bu inanın sözü edilen iki uç durumdan birine dayanması gerektiğini de görür...

Eğer bu varsayımların hiçbirisi geçerli olmasaydı kamu harcamalarındaki artış, hem bu fonları devlete borç verenlerin hem de aksi durumda bu fonları borç alacak olanların özel harcamalarındaki azalışla dengelenmiş olacaktı. Harcamalardaki artışın ne kadarı dengelenecektir? Bunun yanıtı paranın kimin elinde olduğuna bağlıdır. Paranın değişmez miktarı kuramından anlaşılabilen uç noktadaki varsayıma göre, kişilerin ellerinde bulundurmak istedikleri para miktarı, ortalama olarak yalnızca o kişilerin gelirlerine bağlıdır; ellerindeki tahvil veya benzerlerinden sağlayacakları verim oranına bağlı değildir. Bu durumda, toplam para önce ve sonra aynı miktarda olacağından, toplam parasal gelir de aynı olmalıdır, çünkü ancak bu halde kişiler o para miktarını ellerinde bulundurmaktan tatmin olacaklardır. Bunun anlamı, faiz oranlarını belirli tutardaki kişisel harcamaları kısıtlamaya yetecek düzeyde yükseltme gereğidir. Kısıllacak tutarsa, tam tamına arttırılacak kamu harcamalarına eşit olmalıdır. Kamu harcamalarının genişletici olması bu aşırı uç durumda hiçbir anlam taşımaz. Gerçek gelir bir yana, parasal gelir bile yükselmemektedir. Bütün olan, kamu harcamalarının yükselmesi ve kişisel harcamaların düşmesidir.

Okuyucuyu bu analizin son derece basitleştirilmiş olduğu konusunda uyarırım. Tam bir analiz yapabilmek için fazlasıyla uzun bir ders kitabı gerekiyor. Ama bu basit analiz bile, sonucun 300 dolarla 0 dolar arasındaki herhangi bir gelir artışı olabileceğini göstermek için yeterlidir. Kararlı tüketiciler belirli bir gelirin ne kadarını harcayacaklarıyla ilgilenirler. Kararlı sermaye malı alıcılarıysa, maliyetine bakmaksızın bu gelirden ne kadarını bu tür mallara harcayacaklarıyla ilgilenirler. Sonuç, 300 dolarlık Keynesyen artışa daha yakın olacaktır. Öte yandan kararlı para tutucular, gelirleri ile nakit dengeleri arasında sağlamak istedikleri orana bakarlar. Halkın bunlardan hangisinde daha karalı olacağı mantıkla anlaşılabilir bir durum değil, olaylara dayanan kanıtlar sonucunda yanıtlanabilecek deneysel bir sorudur.

1930’ların Büyük Buhran’ından önce iktisatçıların büyük bir bölümü, hiç kuşkusuz, gelirden 300 dolarlık bir artışa değil de, sıfır artışa daha yakın bir sonuç olacağını düşünürlerdi. Buhran sonrası

iktisatçıların çoğu ise elbette ki tam aksi bir sonuca varacaklardır. Daha yakın zamanlarda, eski konuma doğru bir eğilim gelişmiştir. Bu değişmelerden hiçbirinin doyurucu kanıtlara dayanmadığını üzülererek belirtiyorum. Bu son eğilimler, daha çok ham deneyimlerden kaynaklanan sezgisel yargılara dayanmaktadır.

Bazı öğrencilerimle işbirliği yaparak, daha tatmin edici sonuçlar elde etmek amacıyla, ABD ve diğer ülkelere yönelik, oldukça yoğun deneysel çalışmalar yaptım. Oldukça çarpıcı sonuçlar elde ettik. Sonuçlar esas çıktının, Keynesyen uçtan çok, miktar kuramı uçlarına daha yakın olacağını göstermekteydi. Bu kanıtlara dayanarak doğrulanan yargıya göre, kamu harcamalarındaki 100 dolarlık artışın, ortalamada, geliri yalnızca 100 dolar civarında artırması beklenmelidir. Bunun anlamı, gelirle ilişkili olarak kamu harcamalarındaki bir artışın hiçbir şekilde genişletici olmadığıdır. Bu artış parasal gelire ilave yapabilir, ama bütün bu ilave kamu harcamaları tarafından emilir. Kişisel harcamalar değişmez. Süreç içerisinde fiyatlar büyük bir olasılıkla artacağından ya da tersi durumda olabileceğinden daha az düşeceğinden, görülecek etki kişisel harcamaların gerçek anlamda daha küçük kalmasıdır. Karşıt önerilerse kamu harcamalarında bir azalış öngörür.

Elbette ki bu sonuçlar kesin sonuçlar olarak algılanmamalıdır. Bu yargılar, benim bildiğim en geniş kapsamlı kanıtlara dayanmakla birlikte yine de birçok eksik barındırmaktadır.

Bununla birlikte bir şey çok açıktır. Doğru ya da yanlış, malî politikaların etkilerine ilişkin kabul edilmiş tüm görüşler, bu geniş kapsamlı kanıtların en azından bir bölümüyle çelişkilidir. Bu görüşleri doğrulayan başka hiçbir tutarlı ve düzenli kanıt bilmiyorum. Bu görüşler ekonomik analiz veya kantitatif araştırmaların gösterdiği sonuçlar değil, ekonomik mitolojinin birer bölümüdür. Yine de bu görüşler şimdiye kadar, halkın devletin ekonomik hayata çok geniş kapsamlı olarak müdahalelerde bulunmasını desteklemesinde çok etkili olmuşlardır.

5 *A Program For Monetary Stability, (New York:Fordham University Press, 1959), p.23.*

Bölüm 6: Eğitimde Devletin Rolü

Günümüzde okullarda temel öğretim, hemen hemen bütünüyle devlet organları ya da kâr amacı gütmeyen kurumlarca yönetilmekte ve giderleri bunlar tarafından karşılanmaktadır. Bu durum yavaş yavaş, aşamalı olarak gelişmiş ve artık öylesine yerleşip kabul edilmiştir ki, örgütlenme ve felsefesi serbest girişime dayalı ülkelerde bile okullarda eğitimin neden özel uygulama gerektirdiği konusuna pek dikkat edilmemektedir. Bunun sonucu da, devlet sorumluluğunun ayırım yapılmaksızın, fark gözetilmeksizin genişletilmesi olmuştur.

İkinci bölümde sözünü ettiğimiz ilkeler açısından, devletin eğitime müdahalesi iki gerekçeyle mantığa büründürülebilir. Birincisi, önemli “dışsal etkiler”in; örneğin, bir bireyin davranışlarının başkalarına önemli maliyeti olduğu ve söz konusu bireyin bu maliyeti tazmin etmesinin mümkün olmadığı durumlar ya da tam tersine başkalarına önemli kazanımlar sağladığı halde kendisine bir bedel ödenmesinin mümkün olmadığı, gönüllü mübadelenin olanaksız olduğu koşulların varlığıdır. İkincisi, çocuklar ve diğer sorumluluğu olmayan kişilerin paternalist himayesidir. Dışsallık etkilerinin ve paternalist himayenin 1) vatandaşlar için genel eğitim, 2) uzmanlaşmış mesleki eğitim alanlarında çok farklı sonuçları vardır. Devlet müdahalesinin gerekçeleri bu iki alanda çok farklıdır ve çok farklı türden faaliyetleri haklı gösterir.

Bir başka temel nokta daha: Okullarda “öğretim” ile “eğitim”i ayırt etmek çok önemlidir. Ne öğretim tamamiyle eğitimidir, ne de eğitim sadece öğretim. Dikkate alınması gereken eğitimidir. Devlet etkinlikleri çoğunlukla öğretim ile sınırlıdır.

VATANDAŞLAR İÇİN GENEL EĞİTİM

Vatandaşlarının büyük çoğunluğunun asgari düzeyde okuma yazma bilmedikleri ve bilgi sahibi olmadıkları, bir dizi ortak değeri yaygın biçimde kabul etmedikleri bir toplum istikrarlı ve demokratik olamaz. Eğitim ikisine de katkıda bulunur. Sonuçta bir çocuğun eğitilmesinden elde edilen, yalnızca çocuk ve ana babası için değil, toplumun öteki üyeleri için de bir kazanımdır. Benim çocuğumun eğitimi istikrarlı ve demokratik bir toplumun ilerlemesini sağlayarak sizin refahınıza katkıda bulunur. Bundan yararlanan belli bireyleri (ya da aileleri) saptamak mümkün olmadığından, verilen hizmet için ücret talep edilemez. Dolayısıyla önemli bir “dışsal etki” söz konusudur.

Bu özel dışsal etki devletin hangi faaliyetini haklı gösterir? En belirgin olanı, her çocuğun asgari düzeyde öğretim görmesini sağlamaktır. Böyle bir ihtiyacı, devlet faaliyeti olmadan, ebeveynlerin karşılaması da sağlanabilir, tıpkı başkalarının güvenliğini korumak için, konut veya otomobil sahiplerinden belli standartlara uymalarının istenmesi gibi. Bununla birlikte iki durum arasında bir fark vardır. Konutlar ya da otomobiller için gereken standartların masraflarını ödeyemeyen bireyler, genellikle söz konusu malı ya da mülkü satarak bundan kurtulurlar. Böylece devletin yardımı olmaksızın gerekli olan yapılmış olur. Çocuğuna asgari düzeyde öğretim sağlamaya maddi gücü yetmeyen ana babadan çocuğun alınması ise, ailenin temel toplumsal dayanağımız olması durumuna ve bireyin özgürlüğüne olan inancımıza açıkça aykırıdır. Dahası, özgür bir toplumda vatandaşlar için eğitimin değerini de düşürecektir.

Toplumdaki ailelerin büyük çoğunluğu böyle bir eğitimin gerektirdiği parasal yükü karşılama gücüne sahipse, bu masrafı doğrudan ailelerin üstlenmesini istemek hem mümkündür hem de arzu edilen bir durumdur. İstisnai durumlarda ise, ihtiyaç içindeki ailelere özel yardım programları uygulanabilir. Bugün Birleşik Devletlerin pek çok bölgesinde bu koşullar geçerlidir. Bu bölgede okul

masraflarının ailelerce karşılanması en doğrusudur. Böyle bir uygulama, devlet mekanizmasının şimdi yaptığı gibi tüm yurttaşlardan yaşanılan boyunca vergi toplaması ve topladığı vergiyi, çoğunlukla aynı kişilere, çocuklarının okul dönemlerinde geri vermesi durumunu ortadan kaldıracaktır. Daha ileride tartışılacak bir konu olan devletin okulları yönetme olasılığını da azaltacaktır. Genel gelir düzeylerinin yükselmesiyle yardım gereksinimi azalacağı için okul giderlerine yardım ögesinin azalma olasılığı artacaktır. Şimdi olduğu gibi, eğer devlet okullarda öğretim giderlerinin tümünü ya da çoğunu karşılasa, gelirdeki bir artış, vergi mekanizması aracılığıyla daha da döngüsel bir fon akışına ve devletin rolünde bir genişlemeye yol açacaktır. Sonuç olarak, okul giderlerinin ailelere yüklenmesi, çocuk sahibi olmanın toplumsal ve özel maliyetini eşitlemeye ve ailelerin büyüklüklerine göre daha iyi dağıtılmasına yardımcı olacaktır.⁶

Çocuk sayısı ve kaynaklar açısından aileler arasındaki farklılıklar, buna ek olarak oldukça büyük çapta gider gerektiren bir öğretim standardı uygulanması, Birleşik Devletler'in birçok bölgesinde böyle bir politikanın uygulanmasını pek mümkün kılmamaktadır. Oysa hem bu tür bölgelerde hem de böyle bir politikanın uygulanabilir olduğu bölgelerde devlet öğretim sağlamanın parasal yükünü üstlenmiştir. Yalnızca herkes için zorunlu asgari düzeyde öğretimi değil, gençlere sunulan ama zorunlu olmayan yüksek öğretimi de devlet ödemektedir. İki durum için de söz konusu olan "dışsallık etkileri"ni az önce ele aldık. Giderler devletçe ödenmektedir, çünkü asgari zorunlu eğitimi uygulamak için mümkün olan tek araç budur. Yüksek öğretim finanse edilmektedir, çünkü daha yetenekli ve istekli bireylerin eğitim görmesi siyasi ve toplumsal lider geliştirmenin en iyi yoludur ve toplum bundan yarar sağlamaktadır. Bu önlemlerin maliyetleri bunların getirileriyle dengelenmelidir. Eğitim sübvansiyonunun ne ölçüde haklı olduğu konusunda farklı yargılar bulunabilir. Bununla birlikte, büyük olasılıkla çoğumuz, kazancımızın devlet yardımını haklı gösterecek kadar önemli olduğu sonucuna varacaktır.

Bu gerçekler devlet yardımını yalnızca belli türlerdeki okul öğretimi için haklı göstermektedir. Beklendiği gibi, bu, öğrencinin ekonomik üretkenliğini artıran ama onu yurttaşlık ya da liderlik konularında eğitmeyen salt mesleki öğretimin destek görmesini haklı çıkarmaz. Bu iki öğretim türü arasına kesin bir çizgi çekmek son derece zordur. Genel okul öğretimi, çoğu öğrencinin ekonomik değerine katkıda bulunur. Gerçekten de çağdaş zamanlarda ve az sayıda ülkede okur-yazarlığın bir piyasa değerine sahip olduğu düşüncesi sona ermiştir. Ve mesleki eğitimin çoğu da öğrencinin bakış açısını genişletir. Yine de aradaki fark anlamlıdır. Birleşik Devletler'de geniş çapta yapıldığı gibi, veterinerlerin, güzellik uzmanlarının, diş hekimlerinin ve daha bir sürü uzmanın devletin desteklediği eğitim kurumlarında parasız öğretim görmüş olması, ilkokulların devlet yardımı görmesiyle aynı gerekçelere bağlı olarak haklı gösterilemez. Başka gerekçelerle haklı gösterilip gösterilemeyeceğini daha ileride ele alacağız.

"Dışsal etkiler"den kaynaklanan kalitatif argümanlar elbette hangi spesifik öğretim türlerinin sübvansiyon edilmesi gerektiğini ya da ne kadar sübvansiyon edilmesi gerektiğini belirlemez. Muhtemelen sosyal getirisi en yüksek olan, asgari düzeyde öğretimdir ve öğretim düzeyi yükseldikçe sosyal getirisi azalır. Bu ifade bile tümüyle doğru kabul edilemez. Birçok devlet, üniversiteleri, daha alt seviyedeki okullardan çok daha önce desteklemiştir. Hangi öğretim türünün en büyük toplumsal avantajı sağladığına ve toplumun kıt kaynaklarının ne kadarının bunlara harcanacağına, siyasi organlar vasıtasıyla karar verilir. Bu analizin amacı, bu sorunlarda toplum adına karara varmak değil, bir seçim yaparken göz önünde bulundurulması gereken sorunları açığa kavuşturmaktır; özellikle bu seçimin bireysel değil, toplumsal temele dayanılarak yapılmasının uygun olup olmadığı ortaya

koymaktadır.

Görüldüğü gibi, okul öğretiminin “dışsal etkileri” hem asgari düzeyde bir okul öğretiminin zorunlu olmasına hem de bu öğretimin devletçe finanse edilmesine mazeret oluşturabilmektedir. Üçüncü aşamayı ise, yani eğitim kurumlanılın şimdi olduğu gibi devletçe yönetilmelerini, bir başka deyişle “eğitim endüstrisinin “kamulaştırılmasını” bu gerekçelere ya da görebildiğim kadarıyla başka herhangi bir gerekçeye dayanarak haklı göstermek çok daha zordur. Böyle bir kamulaştırmanın arzu edilirlığı çok ender olarak açıkça ortaya konur. Devletler temelde okul öğretimini eğitim kurumlarının masraflarını doğrudan ödeyerek finanse ederler. Dolayısıyla bu girişim, okul öğretimini finanse etme kararına bağlı olarak gerekli görülmektedir. Yine de ikisi birbirinden ayrılabilir. Devlet “uygun görülen” eğitim hizmetlerine harcanması koşuluyla ana babalara çocuk başına, her yıl belli miktarda paraya çevrilebilir senet vererek asgari düzeyde bir okul öğretiminin finanse edilmesini sağlayabilir. Böylece ana babalar bu bedeli ya da daha fazlasını, kendi seçtikleri bir “uygun görülen” kurumdan eğitim hizmeti satın almakta özgürce kullanabilirler. Eğitim hizmetleri de kâr amacıyla çalışan özel girişim ya da kâr amacı gütmeyen kurumlar tarafından sağlanabilir. Bu durumda devletin rolü, okulların belli asgari standartlara —örneğin asgari bir ortak müfredatın takibi gibi- uymalarını sağlamakla sınırlı kalabilecektir; tıpkı lokantaların asgari sağlık standartlarına uymalarını denetlediği gibi. Bu türden bir programın kusursuz bir örneği, İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Birleşik Devletler’de emekli askerlere uygulanan eğitim programlarıdır. Nitelikli her emekli askere, belli asgari standartlara uyması koşuluyla, kendi seçeceği herhangi bir eğitim burumuna harcamak üzere yıllık bir bedel ödenirdi. Daha sınırlı bir örnek de, İngiltere’de devlet okulu taksitlerinin yerel otoritelerce ödenmesidir. Bir başkası, Fransa’da devlet okulu dışındakilere giden öğrencilerin okul giderlerinin bir bölümünün devletçe karşılanmasıdır.

Okulların kamulaştırılmasına yönelik olarak “dışsal etkiler”e dayanılarak ileri sürülen bir iddia, toplumsal istikrarın önkoşulu sayılan ortak değerlerin başka türlü sağlanamayacağı yolundadır. Yukarıda önerildiği gibi, özel olarak yönetilen okullara asgari standartlar konması bu sonuca ulaşmak için yeterli olmayabilir. Bu sorun farklı dinsel gruplarca yönetilen okullar açısından somut olarak ortaya konabilir. Denilebilir ki, bu okulların öğrencilere aşıladığı değerler dizisi birbiriyle ve herhangi bir mezhebe bağlı olmayan okullarda aşılananlarla tutarsız olacaktır; bu okullardaki eğitim birleştirici olmaktan çok, ayma bir güce dönüşecektir.

Aşın uca götürüldüğünde bu iddia, yalnız devlet tarafından yönetilen okullar değil, bu okullara devamın zorunlu olmasını da kapsamaktadır. Birleşik Devletler’de ve diğer birçok batı ülkesinde mevcut uygulamalar ikisinin ortasındadır. Devlet tarafından yönetilen okullar bulunmaktadır, fakat devam zorunlu değildir. Bununla birlikte, öğretimi finanse etmekle yönetmek arasındaki bağ, öteki okullar için bir dezavantaj yaratır. Bu okullar, okullara harcanan kamu fonlarından çok az yararlanır ya da hiç yararlanamazlar. Bu durum özellikle Fransa’da ve şimdilerde Birleşik Devletler’de siyasi çatışma konusudur. Bu dezavantajın ortadan kalkması ile kilise okullarının çok güçleneceğinden ve ortak değerlerin sağlanması sorununun daha da büyümesinden korkulmaktadır.

Bu sav ikna edici görünmekle birlikte, bunun doğru olduğu ya da okulların özelleştirilmesinin öne sürülen etkileri doğuracağı hiçbir şekilde kesin değildir. Öncelikle, ilkesel olarak özgürlüğün korunmasıyla çelişmektedir. İstikrarlı bir toplum için gerekli ortak sosyal değerleri sağlamakla, inanç ve düşünce özgürlüğünü engelleyen öğretiler aşılacak arasında bir çizgi çekmek, belirtilmesi tanımlanmasından daha kolay olan gizli sınırlardan biridir.

Etki açısından, okulların özelleştirilmesi ebeveynler için seçenekler dizisini genişletecektir. Eğer

şimdi olduğu gibi ebeveynler özel bir ödeme yapmaksızın çocuklarını devlet okullarına gönderebiliyorlarsa, devlet tarafından finanse edilmedikleri takdirde özel okullara gönderilenlerin sayısı bir hayli azalacaktır. Yerel kilise okullarının okul öğretimine ayrılan kamu fonlarından yararlanmamak gibi bir dezavantajları vardır, ancak bunları finanse etmek isteyen ve gerekli fonları sağlayabilecek kurumlar tarafından işletilmesi gibi bunu telafi eden avantajları da bulunmaktadır. Özel okullara ödenek sağlayacak az sayıda başka kaynaklar da bulunmaktadır. Eğer şimdi öğretim için yapılan kamu harcamaları, ebeveynler tarafından çocuklarını hangi okullara gönderdiklerine bakılmaksızın elde edilebilir olsaydı, o zaman bu talebi karşılamak üzere çeşidi okullar ortaya çıkardı. Ebeveynler çocuklarını bir okuldan alıp ötekine yollamak suretiyle, okullar hakkındaki görüşlerini, şimdikinden çok daha etkili biçimde, doğrudan belirtebilirlerdi. Genel olarak şimdi de bu yola başvurabilirler, ama bu onlara epey pahalıya mal olur, çünkü çocuklarını ya bir özel okula gönderme ya da oturdukları yeri değiştirme yoluna başvurmak durumundadırlar, bunun dışında, görüşlerini sadece hantal siyasi kararlar aracılığıyla dile getirebilmektedirler. Belki devletçe yönetilen bir sistemde okul seçiminde daha geniş çapta özgürlük sağlanması mümkün olabilir, ama her çocuğa bir yer sağlama yükümlülüğü görüşüyle bu özgürlüğü çok daha ileriye götürmek zordur. Öteki alanlarda olduğu gibi burada da tüketici talebini karşılamada rekabetçi girişim, hem kamulaştırılmış kurumlardan hem de başka amaçlar için işletilen girişimlerden çok daha yeterli olacaktır. Sonuçta da yerel kilise okullarının önemi artacağı yerde azalabilecektir.

Aynı yöndeki bir başka etken de, çocuklarını yerel kilise okullarına gönderen ebeveynlerin, vergileri arttırmaya ya da okullar için daha yüksek kamu harcamalarını finanse etmeye gönülsüz davranmalarıdır; bu da anlaşılabilir bir durumdur. Sonuç olarak yerel kilise okullarının önemli olduğu bölgelerde devlet okulları için fonların yaratılması çok zordur. Kalitenin harcama ile ilişkili olduğu düşünülürse, ki hiç kuşkusuz bir ölçüde öyledir, bu bölgelerde devlet okullarının kalitesi daha düşük olmakta, dolayısıyla yerel kilise okulları da göreceli olarak daha çekici gelmektedir.

İncelemekte olduğumuz sava ilişkin özel bir durum, eğitimin birleştirici bir güç olması için devlet tarafından yönetilen okulların gerekli olduğu, buna karşılık özel okulların sınıf farklılıklarını körükleyici eğilimidir. Çocuklarını hangi okula gönderecekleri konusunda kendilerine daha büyük bir özgürlük tanınan aynı türden ebeveynler arasında gruplaşmalar oluşacağı, böylece farklı çevrelerden gelen çocukların sağlıklı bir biçimde kaynaşmalarını engelleyecekleri öne sürülüyor. Bu iddia temelde doğru olsun olmasın, bu şekilde sonuçlanacağı hiç de kesin değildir. Günümüzdeki düzenlemelerde yerleşim alanlarının bölgelere ayrılması farklı çevrelerden çocukların kaynaşmalarını yeterince kısıtlamaktadır. Buna ilaveten, ebeveynlerin çocuklarını özel okullara göndermelerine engel yoktur. Yerel kilise okulları bir yana, yalnızca çok sınırlı bir zümre çocuklarını özel okullara göndermekte, gönderebilmektedir; bu ise daha ileri bir ayırım yaratmaktadır.

Gerçekte bu iddia, bana göre neredeyse taban tabana zıt bir fikri, yani okulların özelleştirilmesini işaret etmektedir. Büyük kentteki zenci mahallesini bir yana bırakıp, düşük gelirli bir çevrede yaşayan birinin hangi açıdan en dezavantajlı durumda olduğunu kendimize soralım. Diyelim ki, yeni bir araba sahibi olmayı yeterince önemli buluyorsa, biraz kemerleri sıkıp para biriktirerek kent dışındaki yüksek gelir grubunun yaşadığı bir mahalle sakininin arabasının aynısını satın alabilir. Bunu yapabilmek için o mahalleye taşınmasına gerek yoktur. Tam tersine, gerekli parayı yaşadığı yer konusunda kısmen tasarruf yaparak da sağlayabilir. Aynı şey giyim veya mobilyalar ya da kitaplar vb. için de geçerlidir. Oysa diyelim ki, yoksul bir semtte yaşayan fakir bir ailenin üstün yetenekli bir çocuğu var ve ana baba çocuğa ve öğrenimine çok değer verdiklerinden bu amaç için kemerleri sıkıp para biriktirmek istiyorlar. Çok sayıda özel okulda verilen özel eğitim ya da burs yardımı bu çocuk

için sağlanamazsa aile çok zor durumda kalır. “İyi” devlet okulları yüksek gelir çevrelerinde bulunmaktadır. Aile çocuğuna daha iyi bir öğretim için vergilerle verdiklerine ek olarak başka şeyler de harcamaya hazır olabilir. Ama aynı anda pahalı bir çevreye taşınmaya parasal gücü yetmeyecektir.

Bu konudaki görüşlerimizin, hâlâ yoksul ve zengin sakinler için tek bir okulun bulunduğu küçük bir kent imajının etkisi altında olduğuna inanıyorum. Bu koşullar altındaki devlet okullarında fırsatlar eşitlenmiş olabilir. Kentleşme ve kent dolayındaki bölgelerin gelişmeleriyle birlikte durum çok büyük oranda değişmiştir. Bugünkü okul sistemimiz, fırsatları eşitlemekten çok uzak olup, hattâ tam tersini yapmaktadır. Geleceğin umudu olan az sayıdaki gencin başlangıçtaki yoksul statülerinin üstüne çıkmasını hepten zorlaştırmaktadır.

Okullarda öğretimin kamulaştırılması yönündeki bir diğer sav “teknik tekel” dir. Küçük topluluklarda ve kırsal kesimlerde çocuk sayısı bir okuldan fazlasını haldî gösteremeyecek kadar az olabilir; öyle ki, ebeveynlerin ve çocukların çıkarlarını korumak için bir rekabete girmeye gerek kalmaz. Teknik tekelin diğer türlerinde kısıtlanmamış özel tekel, devlet kontrolünde özel tekel ve kamu işletmeciliği tekeli gibi alternatifler bulunmaktadır. Bu sav, her ne kadar açıkça geçerli ve önemliyse de, son yıllarda ulaştırmadaki ilerlemeler ve nüfusun giderek kentsel topluluklarda yoğunlaşması nedeniyle zayıflamıştır.

Bu görüşler çerçevesinde belki de en haklı gösterilecek düzenleme, hiç olmazsa ilk ve orta eğitimi devlet ve özel okulların bir karışımıdır. Çocuklarını özel okullara göndermeyi seçen ebeveynlere onaylanmış bir okul eğitime harcanması koşuluyla devlet okulundaki bir çocuğun ortalama eğitim maliyetine eşit bir bedel ödenebilir. Bu düzenleme teknik tekel savının geçerli özelliklerine uygun düşecektir. Ve ebeveynlerin, çocuklarını yardım görmeyen özel okullara göndermeleri durumunda, eğitim için iki kez —bir kez genel vergilerle ve bir kez de doğrudan— ödeme yaptıkları şeklindeki haklı şikâyetlerini de karşılayacaktır. Böylece rekabetin gelişmesi de mümkün olacak ve bütün okulların gelişmesi ve ilerlemesi tetiklenecektir. Rekabetin araya sokulması okullarda sağlıklı bir çeşitlilik artışına çokça katkıda bulunacaktır. Ayrıca, bu durumun okul sistemlerine esneklik getirilmesine de katkısı olacaktır. Öğretmenlerin ücretlerini piyasa ile uyumlu hale getirmesi de sağladığı yararlardan biri olacaktır. Bununla kamu yetkililerin eline, ücret düzeylerini değerlendirebilecekleri ve arz ve talep koşullarındaki değişimlerde çok daha ivedilikle ayarlama yapabilecekleri bağımsız bir ölçek verilmiş olacaktır.

Öğretimde en büyük gereksinimin çok para olduğuna inanılır. Daha çok tesis yapmak ve daha iyi öğretmenleri çekmek amacıyla daha yüksek ücretler ödeyebilmek için ihtiyaç duyulan en önemli şeyin daha çok para olduğu görüşü yaygındır. Bu yanlış bir teşhis gibi görünmektedir. Okullarda öğretim için harcanan para toplam gelirimizden çok daha hızlı, olağan dışı yüksek bir oranda artmıştır. Öğretmen ücretleri, karşılaştırılabilir uğraşların sağladığı gelirden çok daha hızlı artmıştır. Sorun, öncelikle çok az para harcamamız değil, öyle bile olsa, harcanan her bir dolar karşılığında elde ettiğimizin pek az olmasıdır. Belki de birçok okulda muhteşem yapılara ve lüks arsalarla harcanan paraların toplamı, okullarda öğretim giderleri adı altında sınıflandırılmaktadır. Bunları eğitim giderleri ile bir tutmak zordur. Ve sepet örme, dans ve eğitimcilerin yaratıcılıklarını artıracak nice diğer kurslar için de aynı şey geçerlidir. Ebeveynlerin isterlerse bu tür yapmacık gösterilere kendi paralarını kullanmalarına hiçbir makul itirazın olmayacağım da hemen eklemeliyim. Bu, onların bileceği bir iştir. Karşı çıkılan şey ebeveynlerin ve ebeveyn olmayan benzer kişilerin sırtına yüklenmiş vergilerle toplanan paraların bu tür amaçlar için kullanılmasıdır. Vergi parasının bu şekilde kullanılmasını haklı gösterecek “dışsallık etkileri” bunun neresinde?

Vergi gelirlerinin bu şekilde kullanılmasının temel sebeplerinden biri, okulların yönetimi ve finansmanının birbirine karıştırıldığı bugünkü sistemdir. Paranın koltuklar ve koridorlar yerine daha iyi öğretmenler ve kitaplar için kullanılmasını yeğleyen ebeveynin, bu tercihini ifade edebilmesinin tek yolu bu karışımı tümüyle değiştirebilecek bir çoğunluğu ikna etmektir. Bu, piyasanın herkesin kendi beğenisini tatmin etmesine izin verme ilkesinin özel bir türü; etkin nispi temsildir; oysa siyasi süreç çoğunluğa uymayı gerektirir. Ayrıca çocuğunun eğitime fazladan bir miktar para harcamayı isteyebilecek ebeveynler de çok azdır. Çocuklarının okulu için ilave harcama yaparak daha pahalı bir okula gönderemezler. Zira böyle bir okula göndermeleri durumunda, yalnızca ek maliyeti değil, tüm maliyeti ödemek zorunda kalacak ve dans dersleri, müzik dersleri vb. gibi müfredat dışı etkinliklere de fazladan para harcayacaklardır. Okullarda öğretim için daha fazla harcama yapmanın yolları böylelikle kapatıldığından, çocukların eğitime daha fazla para harcama baskısı, devletin öğretime müdahalesinin yüzeysel olarak haklı olduğu kalemlerde yükselen kamu harcamalarıyla kendini gösterir.

Bu analizden de anlaşıldığı gibi, önerilen düzenlemelerin benimsenmesi, devletin öğretime yaptığı harcamaların azalması, buna karşılık toplam harcamaların artması anlamına gelebilir. Böylece ebeveynlerin istedikleri şeyi çok daha etkin biçimde satın almaları mümkün olacak ve bu da doğrudan ya da dolaylı olarak vergilendirme yoluyla bugünkünden daha fazla harcama yapmalarına neden olacaktır. Bu düzenlemeler, öğretime daha fazla para harcayan ebeveynlerin paranın ne şekilde kullanıldığını bilememekten kaynaklanan öfkelerini dindirecektir. Ayrıca okul çağında çocuğu olmayanlar veya ileride de çocuk sahibi olmayacakların daha fazla vergi ödemelerinin engellenmesi de bu düzenlemenin önemli etkilerinden biridir.

Öğretmenlerin ücretleri konusunda temel sorun bunların ortalama olarak çok düşük olmaları değildir -tabii ortalama olarak çok yüksek de olabilirlerdi— ancak tek tiptirler ve esnek değildirler. Zayıf öğretmenler kötü bir şekilde aşın ücretlendirilmekte ve iyi öğretmenler ise eksik ücretlendirilmektedirler. Ücret tarifeleri tek tip olma eğilimindedir ve yetenekten çok, alınmış diplomalara, öğretim sertifikalarına ve kıdeme dayanmaktadır. Bu bile büyük ölçekte bugünkü okulların devlet eliyle yönetilmesinin bir sonucudur ve devlet kontrolünün uygulandığı birim büyüdükçe işin ciddiyeti de o ölçüde artmaktadır. Gerçekten, bu önemli olgu, profesyonel eğitim örgütlerinin birimleri bu denli genişletmeye —yerel okul bölgesinden eyalet düzeyine, eyaletten federal hükümet düzeyine- düşkün olmalarının ana nedenidir. Herhangi bir bürokratik hizmet örgütünde, standart ücret göstergeleri neredeyse kaçınılmazdır; yeteneğe bağlı olarak büyük farklılıklar sağlayacak olan rekabeti uyarmak hemen hemen olanaksızdır. Kendileri öğretmen olan eğitimciler öncelikle denetimi ele geçirirler. Böylece ebeveynlerin ya da yerel topluluğun denetimi azalır. İster marangozluk olsun, isterse tesisatçılık ya da öğretmenlik, hangi alanda olursa olsun işçilerin çoğunluğu standart ücret çizelgelerinden yanadır ve açıkçası özel yetenekliler her zaman sayıca az olduğundan, yeteneğe bağlı ücret farklılaşmasına karşı çıkarlar. Bu, insanların ister sendikalar isterse sanayi tekelleri aracılığıyla olsun, birtakım düzenler çevirerek fiyatları sabitleştirmeye çalışmalarına yol açan eğilimin özel bir durumudur. Gelgeldim hileli işbirliği anlaşmaları, eğer onları doğrudan devlet uygulatmıyor ya da en azından onlara önemli destek sağlamıyorsa, genel olarak rekabet tarafından yok edilir.

Eğer kasıtlı olarak, yaratıcı, atılgan ve kendine güvenen insanları işten çıkarıp onların yerine kalın kafalı, sıradan ve hayal gücünden yoksun olanları işe alacak bir sistem geliştirmek isterseniz yapmanız gereken tek şey bugün büyük kentlerde ve ülke çapında uygulanan sistemi taklit etmek ve öğretmen olabilmek için diploma zorunluluğu koyarak standart maaş sistemi uygulamaktır. Bu

koşullar altında ilk ve ortaokul öğretmenliğindeki yetenek düzeyinin olabildiğince yüksek olması belki de şaşırtıcıdır. Alternatif bir sistem bu sorunları çözebilir ve rekabete olanak tanıyarak başarının ödüllendirilmesinde ve öğretmenlik mesleğinin bu konuda yetenekli kişiler için çekici kılınmasında etkili olabilir.

Birleşik Devletler’de öğretime devlet müdahalesi neden kendi çizgileri doğrultusunda gelişmiştir? Bu soruyu kesin olarak yanıtlayabilmek için eğitimin geçmişiyle ilgili gerekli ayrıntılı bilgiye sahip değilim. Yine de toplumsal politikayı değiştirebilecek türde bazı varsayımlarda bulunmak yararlı olabilir. Her şeye rağmen şundan eminim ki, şimdi önereceğim düzenlemeler aslında bir asır önce de istenebilirdi. Ulaştırmadaki yoğun gelişmeden önce “teknik tekel” savı çok daha güçlüydü. XIX. yüzyıl ve XX. yüzyılın başlarında Birleşik Devletler’deki aynı derecede önemli temel sorun, çeşitliliği arttırmak değil, istikrarlı bir toplumun temeli olan toplumsal değerleri yaratabilmektir. Dünyanın her yerinden, değişik diller konuşan ve farklı geleneklere bağlı olan göçmenler Birleşik Devletler’e sel gibi akmaktaydı. “Eritme potası” ortak değerlere uyumluluk ve bağlılık konusunda bazı önlemler getirmeliydi. Devlet okulu bu konuda önemli bir işleve sahipti; en azından İngilizceyi ortak bir dil olarak kabul ettiriyordu. Alternatif karşılama belgeleri çerçevesinde, okulların uygunluklarının belirlenmesinde gözetilecek asgari standartlar arasına İngilizce kullanma zorunluluğu alınabilirdi. Ancak bu gereğin bir özel okul sisteminde uygulanmasını ve yeterince yerine getirilmesini sağlamak daha zor olabilirdi. Diğer seçeneğe göre devlet okulu sisteminin kesinlikle tercih edilir olması gerektiği sonucuna varmıyorum, yalnızca o zaman şimdi olduğundan çok daha güçlü gerçekler ileri sürülebileceğini söylemek istiyorum. Bugünkü sorunumuz çoğunluğa uymayı kabul ettirmek değil, tersine bunun aşırıya kaçması tehdidi altında olmamızdır. Sorunumuz çeşitliliği arttırmaktır ve diğer seçenek bunu kamulaştırılmış okul sisteminden çok daha etkin biçimde yapacaktır.

Bir asır önce önemli sayılan bir başka etkense, bireylere nakit para bağışlarının (“ianelerin”) kötü şöhreti ile karşılama belgelerinin dağıtımı ve kullanımlarının denetimini yürütecek etkili bir yönetim mekanizmasının bulunmasının bir araya gelmesidir. Böyle bir mekanizma çağımızın fenomenidir ve aşın derecede genişleyen kişisel vergilendirme ve sosyal güvenlik programlarıyla tam olgunluğa erişmiştir. Böyle olmasaydı okulları yönetmek, eğitimi finanse edebilmenin tek yolu olarak görülebilirdi.

Yukarıda aktarılan örneklerden bazıları (İngiltere ve Fransa) önerdiğimiz düzenlemelerin kimi özelliklerinin şimdiki eğitim sistemlerinde bulunduğunu göstermektedir. Ve çoğu Batı ülkesinde bu tür düzenlemeler için güçlü ve sanırım artan bir baskı da vardır. Bu durum belki, bu tür düzenlemeleri kolaylaştıran devletin yönetim mekanizmasındaki çağdaş gelişmelerle bir ölçüde açıklanabilir.

Her ne kadar bugünkü sistemden önerilen sisteme geçişte ve bu sistemin yönetiminde pek çok idari sorun çıkacaksa da, bunlar benzersiz ya da çözümsüz değildir. Diğer etkinliklerin özelleştirilmesinde olduğu gibi, mevcut tesis, donanım, araç ve gereçler bu alana girmek isteyen özel girişimlere satılabilir. Böylece geçiş sırasında herhangi bir sermaye savurganlığı yapılmamış olur. Devlet birimleri bundan sonra da, en azından bazı bölgelerde, okulları yönetmeyi sürdüreceğinden, geçiş aşamalı ve kolay olacaktır. Birleşik Devletler ve bazı diğer ülkelerde öğretimin yerel birimlerce yönetimi, küçük çaptaki denemeleri de cesaretlendirebileceği için geçiş benzer şekilde kolaylaşacaktır. Belli bir devlet biriminden yapılacak parasal yardıma uygunluk niteliklerinin belirlenmesinde kuşkusuz zorluklar çıkacaktır; ama bu, mevcut belirleme sorunuyla, yani belirli bir

ocuk için hangi birimin okul sağlamakla yükümlü olacağının saptanması sorunuyla özdeştir. Bölgeler arasındaki sübvansiyon farklılıkları, birini diğerine göre daha çekici kılar, tıpkı öğretimin nitelik farklılığının şimdi aynı etkiyi yapması gibi. Buna eklenecek tek zorluk, çocukların nerede eğitileceğine karar vermede çok daha zgr olunması nedeniyle kötüye kullanma fırsatlarının da daha büyük olabilmesidir. Varsayılan yönetim zorluğu, statükonun önerilen herhangi bir değişikliğe karşı standart savunmalarından biridir; bu olayda ise normalden daha zayıf bir savunma söz konusudur, çünkü mevcut düzenlemeler yalnızca önerilen düzenlemelerden kaynaklanan sorunları değil, eğitim ve öğretimin bir devlet fonksiyonu olarak görülmesinden kaynaklanan sorunları da kapsamalıdır.

KOLEJ VE ÜNİVERSİTE DÜZEYİNDEKİ OKULLARDA ÖĞRETİM

Yukarıdaki tartışma daha çok ilk ve orta öğretimle ilgiliydi. Daha yüksek düzeydeki okullarda öğretimde kamulaştırmayı dışsallık etkileri ya da teknik tekele dayandırmak daha zayıf bir gerekçedir. Bir demokraside tüm vatandaşlar için asgari düzeydeki okul öğretimi üzerine uygun içerikli bir eğitim programı geliştirilmesi konusunda neredeyse oybirliğine varan bir uzlaşma ve fikirbirliği vardır; temel hemen hemen okuma, yazma ve aritmetikten oluşan üçlünün tamamı üzerine kuruludur.

Birbirini izleyen daha üst düzeylerdeyse görüş birliği giderek azalmaktadır. Elbette ki Amerikan Koleji'nin altındaki bir düzeyde, çoğunluğun (çoğunun değil) görüşlerinin herkese kabul ettirilmesi konusunda bir uzlaşma sağlanmamıştır. Anlaşma sağlanamaması aslında bu düzeydeki okul öğretiminin parasal yardım görmesinin uygunluğu üzerinde bile kuşklar doğurabilir; ortak toplumsal değerler yaratılması gerekçesiyle kamulaştırmadan yana ileri sürülebilecek her savı çürütebilir. Bu düzeyde, bireylerin daha yüksek bir eğitim görmek için gidebilecekleri ve gittikleri kurumların uzaklıkları açısından herhangi bir "teknik tekel" söz konusu olamaz.

Birleşik Devletler'de ilk ve orta düzeyden daha üst seviyedeki okullarda devlet kurumlarının öğretimdeki rolleri daha küçüktür. Yine de bu rollerin 1920'lere kadar önem açısından çok büyüdüğü açıktır ve şimdiki kolej ve üniversitelere giden öğrencilerin masraflarının yarısından fazlası devler kurumlarınca karşılanmaktadır."

Bunların büyümelerinin temel sebeplerinden biri görece ucuz olmalarıdır; eyalet ve belediye kolej ve üniversitelerinin pek çoğu özel üniversitelerin parasal olarak dayanabileceğinin çok altında okul taksitleri uygulanmış, bunun sonucunda özel üniversiteler ciddi parasal sorunlarla karşılaşmış ve oldukça haklı olarak "haksız" rekabetten yakınmışlardır. Devletten bağımsız olma statülerini korumak istemişlerse de, parasal baskı karşısında devlet yardımı arayışına sürüklenmişlerdir.

Daha önce yapılan analizler göstermiştir ki daha tatmin edici çözümler bulmak mümkündür. Daha yüksek düzeyde öğretime yapılacak kamu harcamaları, gençlerin vatandaşlık ve toplum liderliği eğitimi için bir araç olmaları açısından haklı gösterilebilir, yine de doğrudan mesleki eğitime giden cari harcamaların büyük bir bölümünün bu ya da başka gerekçelerle haklı gösterilemeyeceğini hemen eklemek isterim. Yalnızca devlet kurumlarından birinde görülecek öğrenim için öğretim yardımı yapmak, yardımı bununla sınırlamak hiçbir gerekçeyle haklı gösterilemez. Her yardım, eğitim alanı belirli bir türde olmak koşuluyla kendi seçecekleri bir kurumda harcanabilmek üzere bireylere verilmelidir. Devlet elinde tutulacak okullardaysa eğitim giderlerini kapsayan ücretler alınmalı ve böylece devlet desteği görmeyen okullarla eşit koşullarda rekabete girmeleri sağlanmalıdır.⁷ Sonuçta ortaya çıkacak sistem, ana hatlarıyla Birleşik Devletler'de İkinci Dünya Savaşı sonrasında orduda görevi sona eren askerlerin eğitimini finanse etmekte uygulanan düzenlemelere benzeyecektir, ancak fonlar federal hükümet yerine büyük bir olasılıkla eyaletlerden gelecektir.

Bu tür düzenlemelerin benimsenmesi çeşitli okullar arasında daha etkili bir rekabete ve bu okulların kaynaklarını daha verimli kullanmalarına vesile olacaktır. Bu, özel kolej ve üniversitelerin üzerindeki dolaysız devlet yardımının baskısını ortadan kaldıracak, böylece onların tam bağımsızlıklarını ve çeşitliliklerini koruyacak, aynı zamanda da devlet kurumlarına oranla büyüyebilmelerine imkân sağlamaktadır. Ayrıca yardımların, verildiği amaçların yakından incelenmesini sağlamak gibi yan bir yararı da olabilir. Kişiler yerine kurumların yardım görmesi, devlet yardımı açısından uygun olan etkinlikler yerine, bu kurumlar için uygun olan bütün etkinliklerin ayırım gözetilmeksizin yardım almasına yol açmıştır.

Gelişigüzel yapılmış incelemeler bile, iki türden etkinliklerin kesişmekle birlikte özdeş olmaktan çok uzak olduklarını göstermektedir.

Kolej ve üniversite düzeyinde alternatif düzenleme için sermaye tartışması daha nettir, çünkü çok sayıda ve çeşitte özel okul vardır. Sözgelisi, Ohio eyaleti vatandaşları der ki, “Eğer koleje gitmek isteyen bir genciniz varsa, oldukça düşük eğitim ihtiyaçlarını karşılaması koşuluyla ve eğer Ohio Üniversitesi’ne gitmeyi seçecek kadar da açık gözse ona otomatik olarak dört yıllık hatırı sayılır bir burs vereceğiz. Ama eğer çocuğunuz Yale, Harvard, Northwestern, Beloit ya da Chicago Üniversitesi’ni bir yana bırakın, Oberlin Koleji’ne ya da Western Reserve Üniversitesi’ne gitmek isterse o zaman bir peni bile alamayacaktır.” Böylesine bir program nasıl haklı görülebilir? Ohio eyaletinin yüksek eğitim bursları için harcamak istediği parayı, herhangi bir kolej ya da üniversite için elde edilebilir olarak tahsis etmesi ve Ohio Üniversitesi’nin diğer kolej ve üniversitelerle eşit koşullarla yarışmasını istemesi çok daha adil ve daha yüksek bir burs standardını geliştirmez miydi?⁸

OKULLARDA MESLEKİ VE PROFESYONEL ÖĞRETİM

Okullarda mesleki ve profesyonel öğretimin yukarıda genel eğitimin dayandırıldığı türden dışsal etkileri yoktur. Bu, tıpkı makineler, yapılar ya da diğer şekillerdeki insan dışı sermayeye yapılan benzer yatırımlar gibi insan sermayesine yapılan bir yatırım şeklidir. Fonksiyonu insanoğlunun ekonomik üretkenliğini artırmaktır. Eğer bunu sağlayabilirse, birey bir özgür girişim toplumunda hizmetleri için, aksi durumda elde edebileceğinden daha yüksek bir kazanç elde ederek ödüllendirilmiş olacaktır.⁹

Kazançtaki bu fark ister makineye ister insana yönelik olsun, sermaye yatırımı için bir özendiricidir. Her iki durumda da fazladan elde edilen kazançlar onları sağlamanın ana maliyetini dengelemelidir. Mesleki okul öğretimini oluşturan ana maliyetler, eğitim döneminde elden kaçırılan gelirler, kazanma döneminin başlangıcının ertelenmesiyle faiz kaybı, okul taksitleri, kitaplar ve araç gereçlere harcananlar gibi eğitimin elde edilmesine özgü giderlerdir. Fiziki sermaye için ana maliyetler, sermaye araç gerecinin yapımı için gerçekleşen giderlerle yapım döneminde yitirilen faizleridir. Her iki olayda da öngördüğü getirisi yine öngördüğü maliyetlerden yüksekse birey yatırım yapmak ister.¹⁰ Her iki durumda da eğer birey yatırıma girer ve eyalet yatırımı yardımıyla desteklemez ve gelirini de vergilendirmezse birey (ya da ana babası, hamisi ya da yardım eden kimsesi) genel olarak bütün fazladan maliyetleri üstlenir ve fazladan kazançları da alın Özel teşvikleri sistematik olarak toplumsal olanlardan ayırma eğilimi göstermeyen hiçbir katlanılmaz maliyet ya da uygunsuz kazanç yoktur.

Eğer sermaye, fiziksel aktifler için olduğu gibi insan için de, ilgili bireyler tarafından piyasadan, doğrudan yatırım yoluyla bireyden veya ebeveynlerden ya da yardım eden kimselerden gönüllü olarak kolayca sağlanabilsey-di, sermayenin getireceği kazanç oranı her iki alanda da hemen hemen eşit olurdu. Eğer insan dışı sermayenin getirisi daha yüksek olsaydı ebeveynler mesleki eğitime yapacakları yatırım yerine, çocuktan için o tür bir sermaye satın alma eğiliminde olurlardı. Gerçekten de eğitime yapılan yatırımın verim oranının fiziksel sermayeye yapılan yatırımın verim oranından çok daha yüksek olduğuna ilişkin hatırı sayılır deneysel kanıt vardır. Bu fark insan sermayesinde eksik yatırımın varlığını gösterir.

İnsan sermayesine yapılan bu eksik yatırım büyük bir olasılıkla sermaye piyasasındaki bir kusuru yansıtıyordu. İnsana yatırım fiziki sermayeyle aynı koşullarla ya da aynı kolaylıkla finanse edilemez. Nedenini görmek kolaydır. Eğer fiziki sermaye yatırımı finanse etmek için vadeli borçlanmaya

gidildiyse, borç veren bu borç karşılığında ya ipotek şeklinde bir teminat alabilir ya da arta kalan borç için doğrudan o fiziki aktif üzerinde hak iddia edebilir; ödemedi kaçınma durumunda fiziki aktifi satarak yatırımın en azından bir bölümünü paraya çevirebileceğini umabilir. Ama eğer bir insanın kazanma gücünü artırmaya yönelik borç verirse, bunu karşılayabilecek bir teminat elde etmeyeceği bellidir. Köleliğin bulunmadığı bir eyalette yatırımcıyı oluşturan birey satın alınamaz ve satılamaz. Öyle olabilseydi bile teminatı eşit koşullarda olmazdı. Fiziki sermayenin üretkenliği genel olarak ilk borçlananın işbirliğine dayanmaz. Ama insan sermayesinin üretkenliği çok açık bir şekilde böyledir. Gelecekteki kazançlarından başkaca hiçbir teminat sunamayan bir bireyin eğitimini finanse edecek bir borç, bu nedenle bir bina yapılmasını finanse etmek için kullanılacak bir borç önerisinden çok daha az çekicidir: Teminat daha azdır ve sonuçta ortaya çıkabilecek faiz ve anaparayı tahsil etmenin maliyeti daha yüksektir.

Eğitim yatırımlarının finansmanında kullanılan vadeli borçlanmaların uygunsuzluğu bir başka zorluk daha çıkarır. Bu tür bir yatırım ister istemez yüksek risk içerir. Beklenen ortalama kazanç yüksek olabilir, ama ortalamaya ilişkin çok daha fazla değişken bulunmaktadır. Değişkenlerden biri ölüm ya da fiziksel yetersizliktir, ama yine de bunlar yetenek, enerji ve şans değişkenleri yanında çok daha önemsiz kalır. Sonuç olarak eğer vadeli borçlanmaya gidilmiş ve bu yalnızca gelecekteki kazançlarla teminat altına alınmış olsaydı, borcun önemli bir bölümü hiçbir zaman ödenemeyecekti. Bu tür borçlan borçlanılanlar açısından çekici kılabilmek için, söz konusu borçlara uygulanan itibari faiz oranla-n, ödenmeyen borçlardaki sermaye kayıplarını karşılayacak kadar yüksek olmalıdır. Oysa yüksek itibari faiz oranı, hem aşırı faizi düzenleyici (murabaha) yasalara aykırı düşer hem de borçlan borç alanlar için çekici olmayan bir hale getirir.¹¹

Diğer riskli yatırımlarda bunun karşılığı olan sorunu çözmek için kullanılan araç, borç ve ipotekten sonraki net özvarlığa hisse sahibinin payı kadar sınırlı yükümlülüğün eklenmesidir. Bunun eğitimdeki karşılığı bir bireyin kazanç beklentilerinden bir hisse “satın almak” olacaktır; bir başka deyişle, ona gelecekteki kazançlarının bir bölümünü borç verene vermesi koşuluyla eğitimini finanse edebilmesi için avans verilmektedir. Borç veren bu yolla ilk yaptığı yatırımdan daha fazlasını görece başarılı bireylerden geri alabilecektir, bununla da başarısızlardan dolayı uğrayabileceği başlangıç yatırımının kayıplarını karşılayabilecektir.

Bu tür özel anlaşmalar için herhangi bir yasal engel yok gibi görünmektedir, yine de bunlar ekonomik açıdan bir bireyin gelecekteki kazanma kapasitesinden bir hisse satın almayla, dolayısıyla kısmi kölelikle eşittir. Hem borç veren hem de borç alan için yüksek karlılığına rağmen bu tür anlaşmaların yaygın olamamasının bir nedeni büyük olasılıkla, bireylerin diledikleri yere gidebilme özgürlüklerinin olması, doğru gelir bildirimi alınması gerekliliği ve anlaşmaların yürürlük süresinin çok uzun olması dolayısıyla bunların yönetimine ilişkin maliyetlerin yüksek olmasıdır. Bu maliyetler, özellikle küçük ölçekteki yatırımlar için, finanse edilen bireylerin geniş bir coğrafi alana yayılmaları durumunda daha da yüksek olacaktır. Bu tür maliyetler, bu tür yatırımların hiçbir zaman özel himaye altında gelişmemesinin öncelikli nedeni olabilir.

Bununla birlikte, bu konuda baş rolü oynayan etkenler, fikrin yeniliğinin kümülatif etkisi, insana yapılan yatırımı tıpkı fiziksel bir değere yapılan yatırım gibi düşünme isteksizliği, gönüllü olarak girilmiş olsa bile sonucunda böyle bir anlaşmanın pek akla uygun düşmeyen toplumsal kınanma olasılığı ve böylesi yatırımlara girmeye en uygun araçların, yani hayat sigortası şirketlerinin, yasal ve geleneksel kısıtlamaları olabilir. Olası kazanç özellikle bu işe yeni girişenler için son derecede ağır yönetim maliyetlerine katlanmaya değecek kadar büyüktür.¹²

Nedeni her ne olursa olsun, piyasadaki bir kusur insan sermayesine eksik yatırıma yol açmıştır. Dolayısıyla bu tür bir yatırımın gelişmesine yönetim maliyetlerinin engel olduğu gerekçesiyle teknik tekelin ve piyasanın; sürtüşme ve esneksizliğine dayanarak çalışmasını geliştirme gerekçesiyle devlet müdahalesinin mantığa uygunmuş gibi sunulması mümkün olabilir.

Eğer devlet müdahale edecekse bunu nasıl yapmalıdır? Müdahalenin ortada görünen ve şimdiye kadar uygulanan tek şekli, okullarda mesleki ya da profesyonel öğretimin karşılıksız devlet burslarıyla genel bütçe gelirlerinden finanse edilmesidir. Bu biçim açıkça uygunsuz görünmektedir. Yatırım, fazladan kazancın yatırımı geri ödediği ve piyasa faizi oranında gelir getirdiği noktaya kadar sürdürülmelidir. Eğer yatırım insana yapılıyorsa, o zaman fazladan kazanç, bireyin hizmetlerine karşılık aksi durumda ödenecek olandan daha yüksek bir ücret biçimini alır. Serbest piyasa ekonomisinde birey bu kazancı kendi kişisel geliri olarak elde eder. Eğer yatırım parasal yardım görmüş olsaydı, o zaman hiçbir maliyeti üstlenmemiş olacaktı. Bu nedenle eğer yardımlar eğitim görmek isteyen ve asgari kalite standardına uyan herkese verilseydi, o zaman insana aşın yatırım eğilimi olabilirdi. Çünkü bireyler eğitimi kendi özel maliyetlerinin üstünde herhangi bir fazladan gelir sağlayana kadar sürdürme dürtüsünde olacaktı, hattâ herhangi bir faizi bir yana bırakın, gelir yatırılan anaparayı geri ödemeye yetersiz olduğu halde eğitime devam edeceklerdi. Böyle bir aşırı yatırımdan kaçınabilmek için devlet, yardımları kısıtlamak durumunda kalacaktır. Yatırım tutarının “doğru” olarak hesaplanabilmesindeki zorluk bir yana, bu bile finanse edilebileceklerden çok daha fazla sayıda istekli arasında kısıtlı yatırım tutarının temelde keyfi bir dağıtım yoluyla yapılmasını gerektirecektir. Maliyetlerin tümü genel olarak vergi ödeyenlerce üstlenilirken, eğitimleri için parasal yardım alabilecek kadar talihli olanlar, yapılan yatırımın tüm kazancını elde edebileceklerdir; bu da gelirin tümüyle keyfi ve neredeyse sapkınlığa varan bir yeniden dağıtım şeklidir.

Aranan nitelik gelirin yeniden dağılımı değil, beşeri ve fiziki yatırım için gerekli sermayeyi benzer koşullarda sağlanabilir kılmaktır. Bireyler yatırım maliyetlerini kendileri üstlenmeli ve ödülleri alabilmelidirler. Maliyetleri üstlenmek istediklerinde de yatırım yapmaları piyasa kusurları nedeniyle engellenmemelidir. Devletin bu sonuca erişebilmesinin bir yolu, insana net özvarlık yatırımı yapmasıdır. Bir devlet organı asgari standardını tutturabilecek bireylere eğitimlerini finanse etmeyi önerebilir ya da finansmana yardımcı olabilir. Sınırlı bir yıllık tutarı, belirli sayıda yıl boyunca kabul görmüş bir kurumda eğitim için kullanılmasını öngörerek kullanıma açabilir. Buna karşılık birey, devletten aldığı her 1000 dolar için gelecekte elde edeceği kazancının belirlenecek bir tutarın üstündeki bölümünü ya da yine belirlenecek bir yüz-desini devlete ödemeyi kabul eder. Bu ödeme kolaylıkla gelir vergisi ödemeleriyle birleştirilerek ek yönetim giderlerinin en aza indirilmesi sağlanabilir. Temel tutar, bu özel eğitim yapılmamışçasına elde edilebilecek tahmini ortalama gelire eşit olarak belirlenir; gelirden ödenecek payısa tüm proje kendi kendini finanse ediyor gibi düşünülerek hesaplanır. Bu yolla, eğitimi gören bireyler aslında tüm maliyeti yüklenmiş olacaktırlar. Bundan sonra, kullanılmak istenen yatırım toplamı bireysel seçimle belirlenebilir. Bunun mesleki ve profesyonel eğitimin devletçe finanse edildiği tek yol olması ve hesaplanan gelirlerin tüm ilintili kazanç ve maliyetleri yansıtmaları koşuluyla, bireylerin özgür seçimi en uygun yatırım toplamını üretmek yönünde olacaktır.

Anlaşmadaki ikinci koşul, ne yazık ki, yukarıda değinilen parayla değerlendirilemeyen kazançların dahil edilmesinin olanaksızlığı nedeniyle tam olarak yerine getirilememektedir. Bu nedenle, uygulamada, tasarlanan yatırım bir miktar daha küçük kalacaktır ve en uygun şekilde dağıtılamayacaktır.

Çeşitli nedenlerle, bu fikrin özel finansman kurumlarıyla vakıflar ve üniversiteler gibi kar amacı gütmeyen kurumlarca geliştirilmesi daha yerinde olacaktır. Temel gelirlerin ve devlete ödenecek bu asıl gelirden artan bölümün kestirilmesindeki zorluklar nedeniyle, tasarlanan düzenin politik bir futbola dönüşmesi gibi büyük bir tehlike vardır. Çeşitli mesleklerin gelirleri hakkında mevcut bilgi, yalnızca projeyi kendi kendini finanse eder gösterecek değerlerin kabaca tahmin edilmesine yarayacaktır. Ek olarak, temel gelirler ve anılan paylar bireylerin kazanma yeterliliklerindeki farklılıklara bağlı olarak bireyden bireye değişebilir, tıpkı gruplar arasında farklı yaşam süresi beklentilerine göre değişen sigorta primlerinde olduğu gibi.

Böyle bir tasarının özel düzeyde gelişmesindeki engel yönetim giderleri olduğundan, fonları hazırlayacak uygun devlet birimi daha küçük birimler yerine federal hükümetin kendisidir. eyaletlerden herhangi birinin maliyetleri, sözgelişi finanse edilen kişilerin izlenme maliyetleri, bir sigorta şirketinkiyle aynı olacaktır. Federal hükümetin bu işi üstlenmesiyle bunlar tümüyle ortadan kaldırılamasa bile en aza indirgenecektir. Örneğin, başka bir ülkeye göç eden bir birey, yasal ve ahlaki yönden kazancının karşılıklı anlaşmaya varılmış payını ödemekle yükümlü olmaya devam eder, yine de bu yükümlülüğünü uygulatmak zor olabilir. Çok başarılı kişiler bu nedenle göç etme eğiliminde olabilirler. Benzer bir sorun, hiç kuşkusuz gelir vergisinde, hem de çok daha geniş kapsamda ortaya çıkar. Tasarlanan düzene federal düzeyde eşlik eden bu ve diğer idari sorunlar, ayrıntılarında uğraştırıcı olmakla birlikte ciddi görünmemektedir. Ciddi olan sorun daha önce de anıldığı gibi politik olanıdır; Tasarlanan düzen, politik bir futbol olmaktan ve uygulamada kendini finanse eden bir proje olmaktan çıkarak mesleki eğitime yardım sağlayan bir araç durumuna dönüşmekten nasıl kurtarılabilir?

Ama tehlike kadar fırsatların da varlığı bir gerçektir. Sermaye piyasasındaki kusurlar, daha pahalı mesleki ve profesyonel eğitimleri ancak ebeveynleri ya da hamileri tarafından finanse edilebilecek olan bireylere tahsis etme eğilimi doğurabilir. Bu kusurlar böyle bireyleri, çoğu yetenekli bireyin gerekli sermayenin bulunmamasından dolayı giremediği bir rekabet ortamından korunan ve “yarışmayan” bir grup haline getirir. Sonuç, servet ve toplumsal konumdaki eşitsizliğin sürekli hale getirilmesidir. Yukarıda ana hatları belirtilen düzenlemelerdeki gelişmeler, sermayeyi daha yaygın olarak hazır kılacak ve bununla fırsat eşitliğinin gerçekleşmesinde, gelir ve servetteki eşitsizliklerin azaltılmasında ve insan kaynaklarımızın tam kullanımının geliştirilmesinde kayda değer bir yol alınmış olacaktır. Bunu da rekabeti gerileterek, özendiricileri yok eden ve doğrudan doğruya gelirin yeniden dağılımından kaynaklanabilecek marazlarla uğraşarak değil, özendiricileri etkin kılarak ve eşitsizlik nedenlerini ortadan kaldırarak yapacaktır.

6 Böyle bir adımın ailelerin büyüklüğünü gözle görülür şekilde etkileyeceği konusu hiç de sanıldığı kadar hayal ürünü değildir. Örneğin, sosyo-ekonomik düzeyi yüksek olan ailelerde, düşük olanlara göre doğum oranlarının daha az olması, daha yüksek öğretim standartları uygulamalarına bağlı olarak çocuklarının eğitim maliyetlerinin daha yüksek olmasıyla açıklanabilir.

7 Temel araştırmalara yapılan harcamaları özetlemek istedim. Gereksiz, şekilde çok fazla yer tutacak konulara değinmemek amacıyla öğretim kavramını dar anlamıyla kullanıyorum.

8 Illinois yerine Ohio’yu kullandım, çünkü bu bölümü gözden geçirilerek düzeltilen makale yazıldıktan sonra (1953) Illionis, bu çizgi doğrultusunda Illionis’deki özel kolej ve üniversiteler için geçerli olacak burslar sağlayan bir program kabul etti. California da aynı şeyi yaptı. Virginia

benzeri bir programı daha alt düzeyler için ancak çok daha değişik bir nedenle, ırkçı bütünleşmeden kaçınmak için, kabul etti. Virginia olayı Yedinci bölüm'de tartışılmıştır.

9 Bu artışın sadece bir kısmı parasal olabilir, geri kalan kısmı bireyin mesleki eğitimi ile ilgili, maddi olmayan yararlardan da oluşabilir. Ben/er şekilde bu uğraşının maddi olmayan zararları da olabilir, ki bunlar yatırım maliyetleri olarak hesaba katılmalıdır.

10 “Bir meslek seçmek konusunda daha aynntılı görüşler için bkz. Milton Friedman ve Simon Kuznets, (“Income from Independent Professional Practice”), New York: National bureau of Economic Research, 1945) pp.81-95,118-37.

11 Bu engellere karsın vadeli borçlar, bana söylendiği kadarıyla, İsveç'te eğitimin finansmanında oldukça yaygın bir araçmış; öyle ki, bunlar ılımlı faiz oranlarıyla sağlanabiliyormuş. Bunun en makul açıklaması herhalde üniversite mezunları arasında Birleşik Devletler'dekinden daha düşük bir gelir dağılımı olmasıdır. Ama bu nihai bir açıklama değildir ve uygulamada farklılığın tek ya da temel nedeni olmayabilir. Birleşik Devletler ve diğer ülkelerdeki mesleki eğitimin finansmanında kullanılan çok gelişmiş bir borç verme piyasasının olmamasının yukarıda belirtilen nedenlerle bağlantılı olup olmadığını sınamak için ya da daha kolaylıkla ortadan kaldıracabilecek başka engellerin olabileceğini açıklayabilmek için İsveç ve benzeri deneylerin daha derinlemesine incelenmesi gerekmektedir.

Son yıllarda ABD'de kolej öğrencilerine verilen özel borçlarda umut verici bir gelişme olmuştur. Ana gelişme, kar amacı gütmeyen bir kurum olan Birleşik Öğrenci Yardım Fonu'nun ayrı ayrı bankaların verdikleri borçlara ortak borçlu olarak imza atmasıyla başlamıştır.

12 Bu işin nasıl yapılabileceğini ve bazı yardımcı yöntemlerle bundan nasıl kar edilebileceğini düşünmek ilginçtir. İlk ise girişenler finanse etmeyi planladıkları bireylerden çok yüksek niteliksel standartlar isteyerek en iyi yatırımları seçebileceklerdir. Eğer bunu yaparlarsa kendi yatırımlarının karlılığını, finanse ettikleri bireylerin üstün niteliğinin toplum tarafından tanınmasıyla artırabileceklerdir: “Eğitimi XYZ Sigorta Şirketince finanse edilmiştir” başlığı, alışverişi çekici kılacak kalitenin bir teminatı olabilir (“İyi Ev Hizmetlerince onaylanmıştır” gibi.) XYZ Şirketi “kendi” doktorlarına, avukatlarına, dişçilerine ve bunlar gibi nicelerine her tür genel hizmet de verebilir.

Bölüm 7: Kapitalizm ve Ayrımcılık

Kapitalizmin evriminde dikkat çekici bir tarihsel olgu vardır. Bu evrime, ekonomik faaliyetlerini ancak özel engeller altında sürdürebilen belirli dinsel, ırkçı ya da sosyal topluluklara uygulanan önemli kısıtlamalar eşlik etmiştir. Bir başka deyişle, onlarla başkaları arasında ayrım yapılmıştır. İş anlaşması düzenlemelerinin toplumsal konum düzenlemelerinin yerine geçmesiyle, ortaçağdaki toprağa bağlı kölelerin bağımsızlığına doğru ilk adım atılmıştır. Ortaçağ boyunca Yahudilerin korunabilmesi, din nedeniyle uygulanan resmî zulme karşın, iş yapabilecekleri ve kendilerini geçindirebilecekleri bir piyasa sektörünün varlığı sayesinde mümkün olmuştur. Puritenler ve Quakerlar ise, yaşamlarının diğer alanlarında birçok yetkiden yoksun bırakılmalarına rağmen, piyasa sektöründe para biriktirebilmeleri sayesinde Yeni Dünya'ya göç edebilmişlerdir. İç Savaş'tan sonra Güney eyaletleri zencilere yasal kısıtlamalar getirebilmek için birçok önlem almıştır. Hiçbir ölçekte asla uygulanmayan bu önlem, taşınmaz ve kişisel malvarlığına sahip olmaya getirilen sınırlamaydı. Bu tür engelleri koymadaki başarısızlık, zencilere kısıtlamalar getirmekten kaçınma konusunda herhangi bir özel kaygıyı yansıtmıyordu. Daha çok, özel mülkiyete olan temel inanan, zencilere ayrımcılık yapma isteğine baskın çıkacak kadar güçlü olmasından kaynaklanmaktaydı. Özel mülkiyet ve kapitalizmin genel kurallarının korunması, zenciler için önemli bir fırsat olmuş, onlara aksi durumda elde edebileceklerinden çok daha büyük ilerleme olanağı sağlamıştır. Daha genel bir örnekle belirtilirse, herhangi bir toplum içinde ayrımcılığın sürdürüldüğü alanlar son derece tekelci yapıda olanlardır; buna karşılık, en geniş rekabet özgürlüğü olan alanlardaysa, belirli renk ya da dini gruplara karşı ayrımcılık en düşük düzeydedir.

Birinci bölümde de vurgulandığı gibi, deneyimin çelişkilerinden biri şudur: Bu tarihsel kanıta karşın, kapitalist bir toplumdaki temel değişiklikleri en çok savunanlar işte bu azınlık gruplarından çıkmışlardır. Bunlar, serbest piyasanın bu kısıtlamaların olabildiğince küçük çapta kalmasını mümkün kılan başlıca etken olduğunu kavrayacakları yerde, yaşamakta oldukları kalıtsal kısıtlamaları kapitalizme yorma eğilimi göstermişlerdir.

Daha önce, serbest piyasanın ekonomik etkinliği alakasız özelliklerden nasıl ayırt ettiğini gördük. Birinci bölümde belirtildiği gibi, ekmek satın alan biri, bu ekmeğin yapıldığı buğdayın üreticisinin bir beyaz ya da bir zenci, bir Hristiyan ya da bir Yahudi olduğunu bilemez. Dolayısıyla da buğday üreticisi, kaynaklan olabildiğince etkin kullanabileceği bir konumdadır; çalıştırdığı işçilerin renk, din ya da başka özelliklerinden dolayı toplumun yaklaşımlarından etkilenmez. Bundan da öte ve üretici için belki daha da önemlisi, serbest piyasada ekonomik etkinliğin bireylerin diğer özelliklerinden ayrı tutulması, ekonomik bir özendiricidir. İş ilişkilerinde üretkenlik randımanı ile bağdaşmayan tercihler yapan bir işadamlarının ya da bir girişimcinin, bu tür tercihler yaptığı takdirde bireylere göre dezavantajlı bir duruma düşer. Böyle davranan bir birey, bu tür tercihler yapmayanlara oranla kendini çok daha yüksek bir maliyetin etkisi altına sokar. Bundan dolayı da başkaları onu serbest piyasanın dışına itme eğilimi gösterirler.

Aynı fenomenin kapsamı çok daha geniştir. Çoğunlukla başkalarına dinlerinden, renklerinden ya da başka bir nedenden dolayı ayrımcılık yapan bir kişinin bu sırada hiçbir maliyet yüklenmediği, bu maliyetleri rahatlıkla başkalarına yüklediği kabul edilir. Bu görüş, bir ülkenin başka ülke ürünlerine gümrük vergisi koyarak kendi kendine zarar vermeyeceği gibi bir yanılgıyla aynıdır.¹³ Aslında her ikisi de aynı ölçüde yanlıştır. Sözgelimi, bir zenciden mal satın almaya ya da onunla yan yana çalışmaya karşı çıkan bir insan, bununla kendi seçim olanaklarını kısıtlar. Genel olarak, satın alacaklarına daha yüksek bir fiyat ödeyecek ya da çalışmasının karşılığını daha az alacaktır. Ya da

başka bir deyişle, aramızdan ten rengini ya da din özelliğini önemsemeyenler sonuçta bazı şeyleri daha ucuza satın alabileceklerdir.

Bütün bu belirtilenler belki de ayrımcılığın tanımında ve yorumlanmasında gerçek sorunlar olduğunu gösterebilir. Ayrımcılık yapan insan yaptığıнын fiyatını öder. Ayrımcılığın paylaşılmayan bir beğeniden başka bir anlamı olmadığını görmek insana zor gelir. Bir bireyin bir şarkıcı yerine bir başkasını dinlemek için daha yüksek ücret ödemek istemesi halinde biz bunu -en azından aynı tiksindirici duygu olmadan- “ayrımcılık” olarak görmüyoruz. Oysa eğer o kişi kendisine sunulan hizmetlerde birisine rengi diğerinden farklı olduğu için daha yüksek ücret ödemek istiyorsa o zaman buna ayrımcılık diyoruz. Bu iki olay arasındaki fark, birinde o beğeniye paylaşmamız, diğerindeyse paylaşmamamızdır. İlke olarak bir ev sahibinin çekici bir hizmetçiyi çirkin bir hizmetçiye tercih etmesine neden olan beğeniyle, bir diğerinin bir zenciyi bir beyaza ya da bir beyazı bir zenciye tercih etmesine neden olan beğeni arasında, bu beğenilerden birini anlayışla karşılayıp onaylamamız, diğeriniyse böyle karşılamamız dışında herhangi bir fark var mıdır? Burada her beğenin eşit güzellikte olduğunu söylemek istemiyorum. Tam tersine, ben bir insanın yalnızca derisinin rengine ya da ana babasının dinine göre değişik muamele görmesi için hiçbir gerekçe olamayacağına yürekten inanırım. Kanımca bir insan böyle dış özelliklerine göre değil de, ne olduğuna ve ne yapabildiğine göre değerlendirilmelidir. Bu konuda benden farklı beğeni sahiplerinin bana önyargılı ve dar görüşlülük gibi gelen tutumlarını aşağı görür ve onları küçümserim. Ama özgür tartışmaya dayalı bir toplumda bence başvurulacak en uygun yöntem, onları bu beğenilerinin kötü olduğuna, bu görüş ve davranışlarını değiştirmeleri gerektiğine ikna etmenin yollarını bulmak, benim beğeni ve tutumlarımı onlara benimsetmek için baskı yapmamaktır.

[13](#) *Clary Becker ayrımcılığı inceleyen parlak ve etkileyici bazı ekonomik konulu yayınlarından birinde, ayrımcılık sorununun dış ticaret ve tarifelerindeki yapıyla neredeyse özdeş olduğunu göstermektedir. Bkz: (I. S. Becker, The Economics of Discrimination, Chigago, University of Chigago Press, 1957.*

ADİL İSTİHDAM UYGULAMALARI YASASI

İşe almada ırk, renk ya da dine bağlı nedenlerle yapılacak herhangi bir “ayrımcılığı” önlemek amacıyla bazı eyaletlerde adil istihdam uygulama komisyonları (Fair Employment Practices Commissions FEPC) kurulmuştur. Böyle bir yasa bireylerin birbirleriyle gönüllü iş anlaşmaları yapma özgürlüklerine açıkça müdahale eder. Bu tür anlaşmaların devletçe onaylanması ya da onaylanmamasını zorunlu kılar. Dolayısıyla bu, diğer birçok durumda karşı çıkacağımız türden, özgürlüğe doğrudan bir müdahaledir. Dahası, özgürlüğe yapılan müdahalelerin pek çoğunda olduğu gibi, bu yasanın etkilediği bireylerin faaliyetleri, yasayı önerenlerin kontrol edilmesini istedikleri faaliyetlerden olmayabilir.

Sözgelimi, zenci tezgâhtarların kendilerine hizmet etmesinden son derece tiksinen insanların ikamet ettiği bir yörede bulunan bir bakkal dükkânını düşünün. Bu bakkal dükkânının bir tezgâhtar gereksinmesi olduğunu ve işe ilk başvuranın gerekli niteliklere sahip bir zenci olduğunu düşünelim. Anılan yasanın bir sonucu olarak da dükkânın bu zenciyi işe alması gerektiğini varsa yalım. Bu işlemin etkisi, bu dükkanda işlerin azalması ve dükkân sahibinin zarar etmeye zorlanmasıdır. Eğer yöre toplumunun tercihleri yeterince güçlüyse, dükkânın kapanmasına bile neden olabilir. Yasanın bulunmaması halinde dükkân sahibi beyaz tezgâhtan zencilere tercih ederek işe alabilir, bu arada da herhangi bir kişisel tercih, önyargı ya da beğeni belirtmiş olmaz. Sadece toplumun beğenilerini yansıtıyordun Esnaf, tüketicilerin satın almak isteyecekleri hizmetleri tüketiciler için üretmektedir. Buna karşın zarar görmektedir ve belki de kendisine bu etkinliği yasaklayan yasa tarafından fark edilebilir ölçüde zarar verilen başlıca kişidir. Yasa onu, zenci yerine beyazı işe alarak toplumun beğenilerine cevap vermek ten alıkoymaktadır. Yasanın tercihlerini terbiye etmek

istediği tüketiciler, aslında yalnızca dükkân sayısının sınırlı kalmasından etkileneceklerdir, çünkü bunlardan biri kapanınca daha yüksek fiyatlar ödemek zorunda kalacaklardır. Bu analiz genelleştirilebilir. Olayların büyük bir bölümünde işverenler, istihdamla ilişkili olan teknik fiziki verimlilikle ilgisi olmayan etkenleri göz önüne alan istihdam politikaları benimsediklerinde ya müşterilerinin ya da diğer işçilerinin tercihlerini aktarıyorlar. Gerçekten de işverenler daha önce de değinilen tipik bir güdüyle, eğer bu tür tercihlerin yükselen maliyetleri onlara yükleniyorsa tüketicilerinin ve işçilerinin tercihlerine yan çizme yollarını ararlar.

FEPC’nin savunucuları, bireylerin kendi aralarında istihdamla ilgili olarak gönüllü iş anlaşmalarına girebilme özgürlüğüne müdahaleyi şu nedene dayanarak haklı çıkarmaya çalışırlar. Her ikisi de eşit fiziksel verimlilik kapasitesinde olan bir beyaz ve bir zenciden, zenciyi işe almayı reddeden bir birey, bu davranışıyla, uygulamada iş bulma olanakları sınırlı olan belirli renkte ya da dindeki topluluklara zarar vermektedir. Bu sav, birbirinden çok farklı iki değişik zarar türünün ciddi şekilde birbirine karıştırılmasına neden olur. Bunlardan biri, bir bireyin bir dış fiziksel güç kullanarak ya da onu rızası olmadığı bu anlaşmaya girmeye zorlayarak ortaya çıkardığı pozitif zarardır: Çok açık bir örnek, birinin başkasının kafasına copla vurmasıdır. Daha az açık bir örneğe, ikinci bölümde tartışılan akarsuların kirletilmesi konusudur. İkinci tür zarar, iki bireyin karşılıklı kabullenilebilir bir anlaşma yapabilme olanağını bulamaması halinde ortaya çıkan negatif zarardır. Birinin bana satmak istediği şeyi satın almak istemeyerek, o kişinin o malı ondan satın almadığını için kötü durumu düşmesine neden olmam gibi. Eğer bir topluluğun tercihleri opera şarkıcıları yerine daha çok blues şarkıcılarından yanaysa, onlar elbette birincilere göre İkincilerin ekonomik refahını yükseltiyorlar demektir. Eğer yetenekli bir blues şarkıcısı iş bulabiliyor ve yetenekli bir opera şarkıcısı bulamıyorsa, bunun yalın anlamı, blues şarkıcısının topluluğun para ödemeye değer bulunduğu

bir hizmeti sunuyor olması, opera şarkıcısınınsa olmamasıdır. Yetenekli opera şarkıcısı topluluğun beğenisinden “zarar” görmüştür. Eğer beğeniler tam tersi olsaydı, üstün durumda olan o olur ve bu kez blues şarkıcısı “zarar” görürdü. Açıkçası bu tür bir zarar üçüncü kişilere istekleri dışında herhangi bir alışverişi zorunlu kılmaz, onlara bazı ek maliyetler yüklemeyi ya da onlara ek olanaklar sağlamaz. Bir kişinin pozitif zarar vermesini, başka bir deyişle zor kullanmasını engellemek için devletten yararlanma talebi haklı çıkabilecek güçlü bir nedendir. Buna karşılık negatif tür “zarar”dan sakınabilmek için devletten yararlanmayı gerektirecek hiçbir neden yoktur. Tam tersine, bu tür bir hükümet müdahalesi özgürlükleri azaltır ve gönüllü işbirliğini sınırlar.

FKPC yasası, savunucularının neredeyse bütün diğer uygulamalarda nefret uyandırıcı bulacakları bir ilkenin benimsenmesini gerektirir. Eğer devletin, “bireyleri işe almada renk, ırk ya da din nedeniyle ayrımcılık yapmayabilirler” demesi uygunsa, o zaman devletin, aynı yönde oy verecek çoğunluk bulunabilirse, “bireyleri işe almada renk ırk ya da din nedeniyle ayrımcılık yapmalıdırlar” demesi de uygun görülmelidir. Hider’in Nürnberg yasalarıyla Güney eyaletlerinde zencilere özel kısıtlamalar getiren yasaların her ikisi de FEPC ilkesine benzer yasa örnekleridir. FEPC’den yana ama bu tür yasalara karşı olanlar, ilke olarak bunlarda herhangi bir yanlışlık bulunduğunu, yani yasaların izin verilmemesi gereken bir tür devlet eylemini içerdiğini savunamazlar. Olsa olsa kullanılan belirli ölçütlerin ilintisiz olduğunu savunabilirler ve kişileri bu ölçütler yerine başkalarını kullanmaya ikna etmeye çalışabilirler.

Tarihi şöyle bir gözden geçirip de, her bağımsız olayı genel ilkelerin bir parçası olarak değil de kendi özel koşullarıyla değerlendirdiğimizde, çoğunluğun ne tür şeylerle ikna olacağına bakarsak, devletin bu alandaki uygulamalarının çoğunluk tarafından uygun görülmeceğini görürüz. Hattâ o andaki FEPC yandaşlarının görüş açısından bakıyor olsak bile... Eğer o anda FEPC savunucuları kendi görüşlerini etkili kılacak konumdaysalar, bu yalnızca ülkenin bir bölümündeki yöresel bir çoğunluğun diğer bölümündeki bir çoğunluğa görüşlerini zorla kabul ettirebilecek anayasal ve federal konumda bulunmasından kaynaklanır.

Genel bir kural olarak denilebilir ki, belirli bir çoğunluğun eylemine güvenerek kendi çıkarlarını savunmaya kalkan bir azınlık aşırı ölçüde basiretsizdir. Bir kısım olaylara uygulanacak genel bir feragat hükmünün kabulü, belirli çoğunlukların belirli azınlıkları sömürmesini önleyebilir. Böyle bir feragat hükmünün yokluğu halinde, çoğunlukların güçlerini, azınlıkları çoğunlukların önyargılarından korumak için değil, kendi tercihlerini -ya da isterseniz önyargılarını diyelim- etkili kılmak için kullanacakları sarıh bir gerçektir.

Konuyu bir başka ve belki de daha çarpıcı bir biçimde anlatmak için öyle bir birey düşünelim ki, beğenilerle ilgili şimdiki modelin arzu edilir olmadığına ve zencilerin, olması gerekenden daha az fırsata sahip bulunduklarına inansın. Kendi inançlarını uygulamak için, diğer nitelikleriyle aşağı yukarı birbirine eşit belli sayıdaki iş başvurusu arasından her zaman zenci adayları seçtiğini varsayalım. Acaba şimdiki koşullar altında böyle davranması engellenmeli midir? FEPC’nin mantığına göre engellenmesi gerektiği apaçıktır.

Adil istihdam ilkesine çok benzeyen ve bu ilkelerin çok daha fazla işe yaradığı bir alan da “adil ifade”dir, “özgür ifade değil”. Bu konuda Amerikan Medeni Özgürlükler Sendikası’nın (American Civil Liberties Uni-on-ACLU) konumu tümüyle çelişkili görünmektedir. Sendika hem özgür konuşma hem de adil istihdam yasalarından yanadır. Özgür konuşmanın haklılığını doğrulayacak bir yol, neyin hangi anda uygun konuşma olacağına o andaki çoğunluğun karar vermesinin arzu edilir olacağına inanılmasıdır. Biz, düşüncelerde özgür olan bir piyasa istiyoruz; öyle ki, başlangıçta yalnızca birkaç

kişi tarafından benimsenmiş olsa bile, düşüncelereçoğunluğu ele geçirme ya da tam uzlaşuya yakın bir kabul şansı tanısın. Bu ilke istihdam için ya da genel olarak mal ve hizmetler piyasası için de geçerlidir. O andaki çoğunlukların istihdamda hangi nitelikleri haiz olduğuna karar vermeleri, hangi vasıfların uygun olduğuna karar vermelerinden daha çok istenir bir durum mudur? Mal ve hizmetlerin bulunduğu özgür bir piyasa yok edildiği takdirde düşüncelerdeki özgür piyasa daha uzun zaman varlığını sürdürülebilir mi? ACLU bir ırkçının bir sokak köşesinde ırk ayrımcılığı öğretisi üzerine vaaz verebilme hakkım, ölüm kalım savaşı verircesine savunacaktır. Ama yine de eğer o ırkçı kendi ilkeleri doğrultusunda davranıp belirli bir işe bir zenciye almayı reddederse bu kez onun hapse girmesinden yana olacaktır.

Daha önce de vurgulandığı gibi, renk gibi ölçütlerin ilintisiz nitelikler olduğuna inanan büzlerin yapacağı en uygun davranış, vatandaşlarımızı aynı düşüncede olmaya ikna etmektir; onları, bizim ilkelerimiz doğrultusunda hareket etmelerini sağlamak için devletin baskı gücünü kullanarak zorlamak değildir. Bütün gruplar arasında bunun böyle olduğunu ilk kabul eden ve açığa vuran ACLU olmalıdır.

ÇALIŞMA HAKKI YASALARI

Bazı eyaletler “çalışma hakkı” diye adlandırılan yasalar onaylamışlardır. Bu yasalar, işe almak için bir sendikaya üye olma koşulunu yasadışı saymaktadır.

Çalışma hakkı yasalarının içerdiği ilkeler FEPC’nin ilkeleriyle özdeştir. Her ikisi de iş sözleşmesi özgürlüğüne müdahale etmektedir, birinde belirli bir renk ya da dinin işe alma koşulu olmayacağı belirtilirken, diğerinde bir sendikaya üyeliğin bir koşul olamayacağı ileri sürülmektedir. İlkedeki bu özdeşliklerine karşın, her iki yasaya ilişkin görüşlerde yüzde yüze yakın ayrılıklar vardır. FEPC yandaşlarının neredeyse tümü çalışma hakkına karşıdır; çalışma hakkı yandaşlarının neredeyse tümü de FEPC’ye karşıdır. Bir liberal olarak ben, ikisine de karşı olduğum gibi, “san köpek” denilen sözleşmeleri (sözleşme süresince bir sendikayla ilişkisi olmayacağına söz verme koşulu) yasadışı bırakan yasalara da karşıyım.

İşveren ve işçiler arasında rekabet varsa, işverenlerin kendi işçilerine istedikleri herhangi bir koşulu önermekte özgür olmamaları için hiçbir neden yok gibidir. İşverenler bazı durumlarda işçilerin ücretlerinin bir bölümünü nakit olarak almak yerine, beysbol sahaları ya da oyun tesisleri veya daha iyi dinlenme olanakları biçimindeki yaşamın hoş ve zevkli yönlerinin sağlanmasını tercih ettiklerini görmektedirler. Bu gibi durumlarda işverenler, iş sözleşmelerine daha yüksek nakit ücret yerine bu tür tesislerin konmasını daha kârlı bulabilirler. Benzer biçimde emeklilik planları önerebilir ya da bu emeklilik planına veya benzerlerine katılımı isteyebilirler. Bunlardan hiçbiri bireylerin iş bulma özgürlüğüne müdahaleyi gerektirmez. Bunlar yalnızca işin niteliklerini işçiler için uygun ve çekici hale getiren işveren girişimlerini yansıtır, işveren sayısı çok olduğu sürece, belirli istekleri olan işçiler bunları kar-şılatabilen bir işverenin yanında iş bulabilirler. Rekabetçi koşullar altında, yalnız sendika üyelerini çalıştıran bir fabrikada bile aynı şey gerçekleşebilir. Uygulamada bazı işçilerin yalnız sendika üyesi çalıştıran kuruluşlarda çalışmayı ve diğerlerinin her iki şekilde de işçi çalıştıran kuruluşlarda çalışmayı tercih etmeleri halinde, bazılarının bir koşulu, diğerlerinin de başka bir koşulu benimseyebildikleri değişik alternatifler içeren iş sözleşmeleri gelişebilecektir.

Uygulama açısından FEPC ile çalışma hakkı arasında, hiç kuşkusuz, bazı önemli farklılıklar vardır. Bu farklılıklar, işçi tarafında sendikal örgütler şeklindeki bir tekelin ve işçi sendikaları hakkında bir yasanın var olmasından doğar. İşveren için, rekabetçi bir işçi piyasasında işe almada yalnız sendika

üyelerini çalıştırma koşulunun gerçekte herhangi bir biçimde karlı olabileceği kuşkuludur. Buna karşılık, işçi tarafında herhangi bir kuvvetli tekel gücü bulunmazsa, çok sayıda sendika kurulabilir. Sadece sendikalı işçi çalıştırmak söz konusu olmaz. Yalnız sendikalı işçi çalıştıran kuruluş hemen her zaman tekel gücünün bir simgesi olacaktır.

Yalnız sendika üyesi çalıştıran bir kuruluşla işçi tekelinin rastlaşması, çalışma hakkı yasası için geçerli bir argüman değildir. Bu rastlantı, hangi biçimde ve görünümde olursa olsun, tekel gücünün ortadan kaldırılması için yapılacak eylemin argümanıdır. Aynı zamanda, emek alanında daha etkili ve yaygın antitröst eylem için de geçerli bir argümandır.

Uygulamada önemli olan bir başka özel durum, şu anda federal yasalar ve eyalet yasaları arasındaki çelişkiyle, bütün eyaletleri bağlayan, ancak eyaletlere birbirinden ayrı olarak çalışma hakkı yasasıyla bir kaçış deliği bırakan bir federal yasanın mevcut olmasıdır. Buna en uygun çözüm bu federal yasanın yeniden gözden geçirilmesi olabilirdi. Ancak burada zor olan, hiçbir eyaletin buna tek başına önyak olabilecek durumda bulunmaması ve bu ayrı ayrı eyaletlerdeki insanların kendi eyaletlerinde sendikal örgütlere hükmedecek bir yasa değişikliğini istememeleridir. Çalışma hakkı yasası bu yönde en etkili olabileceği için “ehveni şer” sayılabilir. Kısmen, çalışma hakkı yasasının tek başına sendikaların tekel gücüne büyük etkisi olamayacağına inanma eğiliminde olduğum için, onun bu şekilde haklı gösterilişini kabul edemiyorum. Bana göre, pratik savlar, ilke açısından karşı çıkışa ağır basamayacak kadar zayıf görünmektedir.

OKUL ÖĞRETİMİNDE AYRIM

Okullardaki öğretimde ayrım, önceki yorumlarda tek bir nedenle değinilmemiş belirli bir sorunu ortaya çıkarıyor. Bunun nedeni, bugünkü koşullarda okullardaki öğretimin öncelikle devlet eliyle yapılıyor ve yönetiliyor olmasıdır. Bu durumda hükümetin çok açık bir karar alması, ya ayrımı ya da bütünleşmeyi uygulaması gerekmektedir. Her ikisi de bana iyi bir çözüm olarak görünmemektedir. Ten renginin ilintisiz bir nitelik olduğuna ve bunun herkesçe böyle tanınması gerektiğine inananlar, bunun yanında bireysel özgürlüğe de inanıyorlarsa, o zaman bir ikilemle karşı karşıyadırlar. Eğer zorunlu ayrım ile zorunlu bütünleşme kötülüklerinden birini seçmek zorunda kalsaydım, bütünleşmeyi seçmemeyi olanaksız bulurdum.

Başlangıçta ayrım ve bütünleşme sorununa hiç değinmeden yazılan geçen bölümde, her iki kötülükten de kaçınmaya olanak tanıyacak en uygun çözüm verilmekte; genel olarak özgürlüğün genişletilmesini sağlayıcı düzenlemeler ve bunların özgürlüğe ilişkin özel sorunlarla nasıl uyumlu kılınacağı belirtilmektedir. Uygun çözüm, okulları devletin işletmesine son vermek ve çocuklarının devam etmelerini istedikleri okul türünün seçimini ebeveynlere bırakmaktır. Tabii buna ek olarak hepimiz, elimizden geldiği kadar, davranışlarımız ve konuşmalarımızla karma okulları esas, ayrım yapılan okullarıysa ender bir istisna haline getirecek tutum ve düşüncelerin gelişmesini desteklemekteyiz.

Eğer yukarıdaki bölümde anılana benzer bir öneri benimsenseydi, bazılarının tümüyle beyaz, bazılarının tümüyle zenci, bazılarının da karma olduğu değişik türlerde okulların gelişmesine olanak tanınmış olurdu. Böylece toplumun tutumu değiştikçe aşamalı olarak bir okullar dizisinden bir diğeri diziye -karma okullar olmasını dilerim- geçilmesi mümkün kılınabilirdi. Böylece sosyal gerilimin yükselmesine ve toplumun karışıklık içine itilmesine fazlasıyla neden olan insafsız siyasi çatışmalardan da kaçınılmış olurdu. Bu özel alanda, piyasanın genel olarak yaptığı gibi, çoğunluğa uyma gereği olmadan da işbirliğine olanak tanınabilirdi.¹⁴

Virginia eyaleti, geçen bölümde ana hatları çizilen-le pek çok ortak yönü olan bir planı benimsemiştir. Her ne kadar zorunlu bütünleşmeden kaçınmak amacıyla benimsendiye de, ben bu yasanın sonuçtaki etkilerinin çok farklı olacağını tahmin ediyorum. Her şeyden önce, sonuçla niyet arasındaki fark, özgür bir toplumun öncelikli haklarından; burada istenen, insanların kendi ilgileri doğrultusunda serbest bırakılmalıdır, çünkü ne zaman neye ilgi duyacakları hakkında tahminde bulunmanın bir yolu yoktur. Gerçekten de, daha işin başlangıç döneminde bile bazı sürprizler olmuştur. Bana, çocuğunu ayırım yapılan bir okuldan ayırım yapılmayan bir okula aktarmak isteyen bir babanın bu aktarmanın masraflarını karşılamak üzere karşılama belgesi almak için ilk başvuruda bulunanlardan biri olduğu anlatıldı. Aktarma isteği bu nedenle değil, sadece ayırım yapılmayan okulun eğitim açısından daha iyi olmasından kaynaklanmış. Daha ileride, eğer bu arada karşılama belgesi sistemi kaldırılmadıysa, Virginia geçen bölümde anılan sonuçların sınanacağı bir deneyimi yaşayacaktır. Eğer anılan sonuçlar doğruysa, Virginia’da gelişecek okulların çeşitlilik açısından artışı yanında, yalnız görünümde değil, özlü niteliklerde de bir artış görülebilecek ve daha sonra bunu liderlerin girişimlere hız kazandıran güdülerıyla diğer okullarda da bir nitelik artışı izleyecektir.

Resmin diğer yüzünde kökleşmiş değerlerin ve inançların yasa düzenlemeleriyle kısa süre içinde kökünden söküp atılabileceğini sanacak kadar saf olmamamız gerektiği görülecektir. Ben Chicago’da oturmayı ve Chicago’da ayrıma zorlayan bir yasa bulunmamakta. Buradaki yasalar bütünleşmeyi gerektiriyor. Ama yine de gerçekte, Chicago’da kamu okullarının büyük bir olasılıkla tümünde, Güney kentlerindeki okulların pek çoğunda olduğu gibi ayırım yapılmaktadır. Hiç kuşkusuz, eğer Virginia sistemi Chicago’da uygulansaydı bunun sonucunda ayrımda hissedilir bir azalmayla birlikte, becerikli ve çok hevesli zenci gençliğine sağlanacak fırsatlarda büyük çapta artış olurdu.

14 Yanlış anlatılmaktan kaçınmak için geçen bölümde anılan öneriden söz edilirken şu noktaya özellikle dikkat edilmesi gerekir: Karşılama belgelerinin kullanılır olması için okullarda uygulanacak asgari koşullar belirtirken, ayırım yapılan ya da yapılmayan okullar olarak bir fark gözetilmediğini kabul ediyorum.

Bölüm 8: İş ve İşgücü Çevrelerinin Sosyal Sorumluluğu ve Tekel

Rekabetin birbirinden çok değişik iki anlamı vardır. Sıradan tanımıyla rekabet, bir bireyin bilinen rakibini altetme yolunu aradığı kişisel mücadele anlamını taşır. Ekonomi dünyasındaki rekabetse neredeyse bunun tam karşıt anlamındadır. Rekabetçi piyasa alanında kişisel rakiplik ya da mücadele yoktur. Kişisel çekişme yoktur. Serbest piyasa çiftçisi, her ne kadar rakibiye de, komşusuyla kendini kişisel mücadele içinde ya da onun tehdidi altında hissetmez. Rekabetçi piyasanın özü onun kişisel olmayan karakteridir. Katılanlardan hiç kimse diğer katılanların malları ya da işleri elde edebilme koşullarını belirleyemez. Hepsi piyasanın oluşturduğu fiyatlarla iş görürler; gerçi fiyatı tüm katılanların ayn ayn eylemlerinin birleşik etkisi belirler ama hiçbir bireyin tek başına fiyat üzerinde etkisi yoktur, varsa bile dikkate alınmayacak düzeydedir.

Tekel, belirli bir birey ya da işletmenin belirli bir malı ya da hizmeti elde edebilme koşullarını önemli ölçüde belirleyecek yeterlilikte kontrole sahip olması durumunda ortaya çıkar. Bir yerde tekel, kişisel rakipliği içerdiğinden, sıradan rekabet kavramına daha yakındır.

Tekel özgür bir toplum için iki tür sorun yaratır. İlki, tekelin varlığı bireylere sunulan seçeneklerde azalma, dolayısıyla gönüllü alışverişi sınırlama anlamını taşır. İkincisi, tekelin varlığı tekelciye ait olan “sosyal sorumluluk” denen konuyu ortaya çıkarır. Rekabetçi bir piyasada, katılanın alışveriş koşullarını değiştirmek konusunda hissedilir bir gücü yoktur; onun bağımsız varlığı neredeyse hiç görülemez; dolayısıyla katılanın, bütün yurttaşlarıyla birlikte paylaştığı ülke yasalarına uyma ve onların ışığı altında yaşama dışında herhangi bir “sosyal sorumluluğu”nun bulunduğunu savunmak güçtür. Tekelci gözle bakıldığı zaman böyle bir sosyal sorumluluğun varlığı ve bu varlığın güçlü olduğu saptanabilir. Onun gücünü yalnızca kendi çıkarlarını daha ileriye götürmek için değil de, toplum tarafından istenebilir sonuçlara götürmekte kullanmasını savunmaksa kolaydır. Ama böyle bir öğretinin yaygın bir ölçekte uygulanması özgür bir toplumu yıkabilir.

Tabii, rekabet, öklit geometrisindeki bir doğru ya da bir nokta gibi ideal bir örnektir. Sıfır genişlik ve derinliği olan bir öklit doğrusunu hiç kimse hiçbir zaman görmemiştir; yine de hepimiz birçok şeyi öklit hacmi olarak görmeyi yararlı buluruz, bir alan ölçerin ölme şeridini öklit doğrusu gibi görürüz. Benzer şekilde “saf rekabet diye bir şey de yoktur. Her üreticinin ürettiği ürünün fiyatına ufak bile olsa bir ölçüde etkisi vardır. Burada anlayış ve politika açısından önemli olan konu, bu etkinin belirgin olup olmadığı ya da uygun bir biçimde ihmal edilip edilemeyeceğidir; tıpkı alan ölçerin “doğru” olarak tanımladığı şeyin kalınlığına aldırmadığı gibi. Yanıt kuşkusuz soruna bağlı olmalıdır. Ama Birleşik Devletlerdeki ekonomik etkinlikleri inceledikçe sorunların ve sanayilerin giderek artan bir biçimde çok büyük boyutlara erişmesinden etkilenmekteyim; bu açıdan da ekonomiyi rekabetçiymiş gibi kabul etmenin uygun olduğu kanısındayım.

Tekellerin ortaya çıkardığı konular teknik konulardır ve benim özel bir yeterliliğim olmayan bir alandır. Dolayısıyla bu bölüm bazı geniş kapsamlı konuların oldukça yüzeysel incelenmesiyle sınırlı kalmıştır. Tekelin kapsamı, tekelin kaynakları, uygun devlet politikası, iş ve işgücünün sosyal sorumluluğu.

TEKELİN KAPSAMI

Ayrı ayrı göz önünde bulundurulması gereken üç önemli tekel vardır: Endüstride tekel, işgücünde tekel ve devletçe oluşturulmuş tekel

1. Endüstriyel Tekel: İşletme tekeli hakkındaki en önemli olgu, ekonomiye bir bütün olarak bakıldığında onun görece önemsizliğidir. Birleşik Devletler’de yaklaşık dört milyon bağımsız işletme faaliyet göstermektedir; her yıl yaklaşık dört yüz bin yeni işletme buna eklenmekte, bundan biraz daha az sayıdaki işletme de ortadan kaybolmaktadır. Çalışan nüfusun yaklaşık beşte biriyse serbest olarak çalışmaktadır. Anılabilecek hemen her sanayi kolunda devlerle cüceler yan yanadır.

Bu genel izlenimlerin ötesinde tekelin ve rekabetin kapsamı hakkında doyurucu ve tarafsız bir ölçüt vermek zordur. Bunun ana nedeni, daha önce de belirtildiği üzere, ekonomik kuramda kullanılan bu kavramların mevcut durumu tanımlamaktan çok, belirli sorunları incelemek için çizilmiş ideal yapılar olmasıdır. Sonuç olarak, belirli bir işletmenin ya da sanayinin tekeli ya da rekabetçi olup olmadığı konusunda kesin bir tanım yapılamaz. Bu tür terimlere kesin anlamlar vermekteki zorluk pek çok yanlış anlamalara yol açmaktadır. Rekabet halinin hangi deneyim koşullarına dayanarak değerlendirildiğine bağlı olarak, birbirinden farklı şeyler için aynı terim kullanılmaktadır. Buna en ilginç örnek, Amerikalı bir öğrencinin tekeli olarak tanımlayacağı düzenlemeleri bir Avrupalının son derecede rekabetçi olarak görebilmesidir. Sonuç olarak Avrupalılar, Avrupa’daki anlamıyla rekabet ve tekel koşullarını Amerikan literatür ve tartışmaları çerçevesinde yorumladıklarında, Birleşik Devletler’de olduğundan çok daha ileri düzeyde tekel bulunduğuna inanma eğilimindedirler.

Özellikle G. Warren Nuti ve George Stigler gibi bazı ekonomistler, sanayileri tekeli, rekabetçi olarak işletilebilir ve devlet eliyle işletilen ve denetlenen gibi sınıflara ayırmaya ve bu kategorilerde zaman içindeki değişimleri izlemeye çalışmışlardır. Vardıkları sonuca göre, 1939’da ekonominin kabaca dörtte biri devlet eliyle işletilmekte ya da denetlenmekteydi, geri kalan dörtte üç içerisinde bir çeyreği ve belki de yüzde 15 kadarı tekeli olarak, en az üçte bir ve belki de yüzde 85 kadarı rekabetçi olarak tanımlanabilirdi. Tabii, devlet tarafından denetlenen sektörler geçen yarım yüzyıl içinde önemli ölçüde büyümüştür. Öte yandan özel sektör içinde tekellerin artma eğilimi göstermemesinin yanı sıra, azalma bile olmuştur.

Öyle sanıyorum ki, tekellerin bu tahminlerin gördüğünden çok daha önemli olduğu ve zaman içinde sürekli olarak büyüdüğü şeklinde yaygın bir izlenim vardır. Bu yanlış izlenimin bir nedeni, salt ve göreceli boyutların birbirine karıştırılması eğilimidir. Ekonomi büyüdükçe işletmeler salt boyut olarak da büyümüşlerdir. Dolayısıyla, onların piyasanın daha büyük bir bölümü sayılmalarına alışılmıştır, piyasa daha hızlı büyümüş olabilir. İkinci bir neden tekeli daha çok haber değeri taşıması ve rekabetten daha çok ilgi çekmesidir. Eğer bireylerden Birleşik Devletler’de başı çeken sanayileri saymaları istenseydi, neredeyse hepsi otomobil üretimini listeye alırlardı, pek azıysa toptan ticareti sayardı. Ancak toptan ticaret otomobil üretiminin iki katı önem taşımaktadır. Toptan ticarete rekabet derecesi yüksektir, dolayısıyla az ilgi çeker. Pek az kişi toptan ticarete önde gelen işletmelerin isimlerini verebilir, oysa bunlar arasında salt boyut olarak çok büyük olanları vardır. Bazı açılardan oldukça rekabetçi sayılmasına karşın, otomobil üretiminde çok az sayıda firma vardır ve tabii, bu sektör tekele daha yakındır. Herkes önde gelen otomobil üreticisi firmaların adını bilir. Bir başka ilginç örnek vermek gerekirse, ev işi hizmetleri, telgraf ve telefon sanayinden çok daha önemli bir sanayidir. Üçüncü bir neden genel tercih ve eğilimin küçüğe karşı büyüğün öneminin abartılması yolunda olmasıdır. Son olarak da, toplumumuzun temel özelliğinin endüstriyel yapı olarak tanımlanmasıdır. Bu da imalat sektörünün abartılmasına yol açmaktadır, aslında imalat sektörü hasılatın ya da istihdamın yaklaşık olarak yalnızca bir çeyreğini sağlamaktadır. Ve tekeli, ekonominin diğer sektörlerine göre öneminin abartılmasına, çoğunlukla aynı nedenlerle, rekabetin kapsamını genişletenlerle karşılaştırıldığında, tekeli ilerlemesini sağlayan teknolojik değişimlerin aşın ölçüde önemsizmesi eşlik etmektedir. Sözgelimi, kide üretiminin yaygınlaşması çok

vurgulanmış, buna karşılık yerel, yöresel pi-yasaların önemini azaltarak ve rekabetin içinde yer alabileceği kapsamı genişleterek rekabeti geliştiren taşımacılık ve haberleşmedeki gelişmelere gerektiğinden daha az dikkat edilmiştir. Otomobil sanayinde giderek büyüyen yoğunlaşma artık sıradan bir olaydır; büyük demiryollarına bağımlılığı azaltan kamyon sanayiinin büyümesi pek küçük bir ilgiyle geçiştirilmektedir; aynı şey çelik sanayiinde de giderek azalan yoğunlaşma için de geçerlidir.

2. İşgücünde Tekel: Tekelin önemini abartma eğilimi işgücü alanında da vardır. İşçi sendikaları çalışan nüfusun yaklaşık dörtte birini kapsamakta ve bu durum sendikaların ücretlerin yapısındaki önemini abartılmasına yol açmaktadır. Oysa sendikaların pek çoğu tümüyle etkisizdir. Sağlam ve güçlü sendikaların bile ücretler yapısına yalnızca kısıtlı bir etkisi vardır. Hattâ tekelin önemini değerlendirirken sanayi yerine işgücü yönünde daha fazla abartma eğilimi bulunmasının nedeni daha da açıktır. Sendika bulunduğu zaman, herhangi bir ücret artışı, sendika örgütünün eseri olmasa bile sendika aracılığıyla gerçekleşir. Ev işlerinde çalışan hizmetçilerin ücretleri son yıllarda önemli ölçüde artmıştır. Eğer ev hizmetçilerinin bir sendikası olsaydı, o zaman bu artış sendika aracılığıyla gelecek ve ona yakıştırılacaktı.

Bu, sendikaların önemsiz olduğu anlamına gelmez. İşletme tekelinde olduğu gibi, onlar da piyasanın tek başına yapabileceğinden farklı ücret düzeyinin oluşturulmasında belirgin ve anlamlı bir rol oynarlar. Onların önemini küçümsemek de abartmak kadar yanlış olacaktır. Bir çalışmamda, çalışan nüfusun yüzde 10-15 kadarının sendikalar nedeniyle ücret düzeylerini yaklaşık olarak yüzde 10 ile 15 kadar artırebildiklerini hesaplamıştım. Bunun anlamı, çalışan nüfusun geride kalan yüzde 85-90'ının ücret düzeylerinin artan ücretlerle karşılaştırıldığında yüzde 4 kadar düşmesi idi.

Benim bu tahminleri yaptığım zamandan bu yana başkaları tarafından çok daha ayrıntılı incelemeler yapıldı. İzlenimlerim onların vardıkları sonuçların da aynı şekilde sıralandığı yolundadır.

Sendikalar belirli bir meslekte ya da sanayide ücret düzeylerini yükselttikleri takdirde, kaçınılmaz olarak o meslek ya da sanayideki istihdam sayısını eski koşullara oranla azaltacaklardır; tıpkı daha yüksek bir fiyatın, satın alınan mal miktarını düşürmesi gibi. Bu da, diğer uğraş alanlarında iş arayan kişi sayısında bir artış, bundan dolayı da söz konusu uğraş alanlarının ücretlerinde aşağıya doğru bir zorlanma etkisi yapar. Sendikalar genellikle, nasıl olsa yüksek ücret alan gruplar arasında en güçlü durumda olduklarından, etkileri, yüksek ücretli işçilere, daha düşük ücretli işçilerin zararına, daha da yüksek ücretler ödemek şeklinde kendini gösterecektir. Sendikalar bu nedenle topluma ve işgücü kullanımını çarpıtmakla işçilere bir bütün olarak zarar vermekle kalmamış, en dezavantajlı işçiler için elde bulunan fırsatları azaltarak çalışan sınıfın gelirlerini daha da eşitsiz hale getirmişlerdir.

İşgücü tekeliyle işletme tekeli arasında bir açıdan önemli bir fark vardır. Geçen yarım yüzyıl boyunca işletme tekelinin öneminde herhangi bir yükseliş eğilimi olmadığı görünmektedir, bununla birlikte işgücü tekelinin öneminde kesinlikle bir artış olmuştur, işçi sendikaları Birinci Dünya Savaşı süresince dikkati çekecek önemde büyümüşlerdir, yirmili yıllarda ve otuzların başında gerileyen sendikalar, daha sonra New Deal döneminde ileriye doğru müthiş bir sıçrama yapmışlardır, ikinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında elde ettikleri kazanımları pekiştirmişlerdir. Son zamanlarda ise ancak durumlarını koruyabilmekte, hattâ gerilemektedirler, Bu gerileme, belirli sanayilerdeki ya da mesleklerdeki herhangi bir düşüşün yansıması değildir. Daha çok, o sanayi ya da meslek kolunda güçlü sendikaların, daha zayıf sendikalara kıyasla yüksek olan önemlerinin azalmasıdır. İşgücü tekeliyle işletme tekeli arasında çizdiğim bu ayrım bir bakıma çok keskindir. Çünkü bir yerde sendikalar bir ürünün satışında tekeli zorunlu kılan bir araç olmuşlardır. Bunun en açık örneği

kömürde görülmüştür. Guffey Kömür Yasası kömür madeni işleticilerinin fiyat karteline yasal dayanak sağlama amacına yönelik bir girişimdi. Otuzların ortasında bu yasa anayasaya aykırı ilan edilince, John L. Lewis ve Birleşik Maden işçileri Sendikası yasadışı eylemlere giriştiler. Toprak üstüne çıkarılan kömür miktarı, fiyatları düşmeye zorlayacak düzeylere yükseldiği zaman Lewis grev ya da işi durdurma çağrılan yapmakta ve bunun sonucu olarak da sanayiyle sözsüz bir işbirliği içindeymişçesine üretimi ve fiyatları denetlemekteydi. Bu kartel yönetiminden elde edilen kazançlar ise maden işleticileriyle madenciler arasında paylaşılıyordu. Madencilerin kazancı, daha yüksek ücret düzeylerine çıkabilme şeklindeydi. Tabii bu, aynı zamanda daha az madenci çalıştırılması demekti. Bundan sonra, yalnızca işini koruyabilen madenciler bu kartel kazancından paylarını atabildiler, hattâ kazancın büyükçe bir bölümü de daha fazla boş zaman olarak ellerine geçti. Sendikaların bu rolü oynayabilmeleri, onların Sherman Antitröst Yasasından muaf tutulmuş olmalarıyla mümkün olmuştur. Çoğu diğer sendika da bu bağışıklık avantajından yararlanmış ve bu nedenle de işgücü örgütü olarak değil de sanayinin kartelleşmesine yardımcı hizmet satan işletmeler olarak yorumlanmışlardır. Bunlar arasında Kamyon Sürücüleri Sendikası belki de en dikkat çekici olanıdır.

3. Devlet ve Devlet Desteğinde Tekel: Birleşik Devletler’de satılabilen malların üretiminde doğrudan devlet tekeli pek sık görülmez. Posta, TVA ya da diğer kamu kuruluşlarının mülkiyetindeki enerji santrallerinde elektrik enerjisi üretimi; dolaylı olarak akaryakıt vergisiyle ya da doğrudan geçiş ücretleriyle satılan karayolu hizmetlerinin tasarruf hakkı, belediyelerin su ve benzeri tesisleri temel örneklerdir. Bunlara ek olarak, federal hükümet artık savunma, uzay ve araştırmaya ayrılan çok büyük bütçelerle pek çok işletmenin ve bütün bir sanayi kolunun ürünlerinin esas itibarıyla tek alıcısı durumuna gelmiştir. Bu durum, özgür bir toplumun korunmasında çok önemli sorunlar çıkarmaktadır, ama bunlar “tekel” başlığı altında irdelenecek türden sorunlar değildir.

Özel üreticiler arasında kartel ve tekelin kurulması, desteklenmesi ve uygulatılması konularında yapılan düzenlemelerde devletin alet edilmesi, devlet tekeline çok daha hızlı gelişmiştir ve halen de önemini korumaktadır. Eyaletlerarası Ticaret Komisyonu buna eski bir örnektir ve kapsadığı alanı demiryollarından karayolu taşımacılığına ve diğer ulaşım araçlarına kadar genişletmiştir. Tarımsal program da bunlar arasında en çok bilinenlerden bindir. Temelde hükümetçe uygulanan bir karteldir. Verilebilecek diğer örnekler; radyo ve televizyon üzerindeki denetimiyle Federal Haberleşme Komisyonu; eyaletlerarası ticarete konu olarak taşınan petrol ve gaz üzerindeki denetimiyle Federal Enerji Komisyonu; havayolları üzerindeki denetimiyle Sivil Havacılık Kurulu; bankaların vadeli mevduatlara ödeyebilecekleri en yüksek faiz oranlarıyla ilgili uygulaması veya vadesiz mevduatlara koyduğu faiz ödeme yasağıyla Federal İhtiyatlar Kurulu’dur.

Bu örnekler federal düzeyde görülenlerdir. Bunlara ek olarak, benzeri gelişmeler eyaletlerle yerel düzeylerde de geniş çapta tomurcuklanarak üremiştir. Bildiğim kadıyla demiryollarıyla hiçbir ilgisi bulunmayan Teksas Demiryolu Komisyonu, petrol kuyularının üretimde bulunabilecekleri gün sayısını sınırlayarak kuyulardaki petrol üretimine kısıtlamalar koymaktadır. Doğal kaynakların korunması adı altında yapılan bu uygulamayla aslında amaçlanan fiyatların denetlenmesidir. Daha yakın zamanlarda petrole konan federal ithalat kotaları da buna çok yardımcı olmuştur. Zamanın çoğunda petrol kuyularını çalıştırmayarak fiyatları yüksek tutmak, bana göre, istihdam yaratmak için kömür ateşçilerinin dizel lokomotiflerde aylak aylak oturmaları karşılığında onlara ücret ödenmesiyle aynıdır. Yine de işçileri bu şekilde şımartmayı özgür işletmenin ihlali olarak gören ve kınayanlar arasında en yüksek sesi çıkaran -ki bunun başta petrol sanayinin kendisi olması dikkate değerdir- bazı

iş çevresi temsilcileri, iş petrole gelince işçi şımartma olayına sağırmışçasına sessiz kalmaktadır.

Gelecek bölümde tartışılacak olan ruhsat uygulamaları devletçe yaratılmış ve desteklenmiş diğer bir eyalet düzeyindeki tekel örneğidir. İşletilebilecek taksi araçlarının sayısındaki kısıtlamalar benzeri bir uygulamanın yerel örneğidir. Bir taksiyi bağımsız olarak işletebilme hakkını veren bir plaka New York'ta şu anda 20.000 dolarla 25.000 dolar arasında, Philadelphia'daysa 15.000 dolara satılmaktadır. Yerel düzeydeki bir başka örnek de yapı izinleri yönetmelikleridir; görünürde kamu güvenliği için çıkarılmıştır, ama genellikle özel yapsatçıların kurduğu yerel yapı ticareti sendikaları ya da birliklerinin denetimi altındadır. Hem il, hem de eyalet düzeyinde dikkat çekecek çeşitlilikte etkinliğe sayısız kısıtlama getirilmektedir. Hepsi de bireylerin birbirleriyle gönüllü alışveriş yapabilme ehliyetlerine konan keyfi kısıtlamalardır. Bu kısıtlamalar özgürlüğü kısıtladıkları gibi aynı zamanda kaynakların israfına da sebep olmaktadır.

Devlet eliyle yaratılan tekellere bir örnek de, ilke olarak çok farklı bir tür olan mucitlere verilen patentler ve yazarlara verilen telif haklarıdır. Bunlar farklıdır, çünkü her ikisi de mülkiyet haklarının tanımıyla eşit değerlendirilebilir. Tam olarak söylemek gerekirse, eğer bir arazi parçası üzerinde bir mülkiyet hakkım varsa, o zaman benim o belirli arazi parçasına ilişkin tanımlanmış ve devletçe uygulanmış bir tekelim olduğu ileri sürülebilir. Buluşlar ve yayınlara ilişkin sorunsu, benzeri bir mülkiyet hakkının belirlenmesinin istenip istenmeyeceğidir. Bu sorun, aslında neyin mülkiyet olarak kabul edilip neyin edilmeyeceğinin belirlenmesinde devletin kullanımına olan genel ihtiyacın bir parçasıdır.

Patentler ve telif haklarının her ikisi için de, ilk bakışta mülkiyet hakkı tesis edilmesini geçerli kılan güçlü bir neden vardır. Bu yapılmadıkça, mucit buluşunun üretime katkısı karşılığında bir ödemeyi alırken zorluk ya da olanaksızlıkla karşılaşabilecektir. Bir yerde, bedelini alamayacağı imtiyazlarını başkalarına bağışlamak durumunda kalacaktır. Dolayısıyla buluşunu üretmek için gereken zaman ve çabayı o işe adanması için hiçbir özendiricisi olmayacaktır. Benzeri görüşler yazarlar için de geçerlidir.

Aynı zamanda bunlara ilişkin maliyetler de söz konusudur. Bir şey daha var: birçok “yeni buluş”a patent uygulanamaz. Sözgelimi, süpermarketin “mucidi”, vatandaşlara, bedelini almayacağı önemli yararlar bağışlamıştır. Bir buluş türü için gereken yetenek türü diğer bir buluş için de aynen gerekli olduğuna göre, patentlerin varlığı yine de bu yöndeki etkinlikleri patenti alınabilen buluşlara doğru yönlendirme eğilimindedir. Öte yandan uyduruk patentler ya da mahkemede savunulmaya kalkıldığında yasallığı şüpheli olabilecek patentler, sık sık başka şekilde sürdürülmesi daha güç ya da olanaksız olan özel danışıklı düzenlemelerin gerçekleştirilebilmesini sağlayan bir araç olarak kullanılmaktadır.

Bunların hepsi zor ve önemli bir sorun üzerine çok yüzeysel yorumlardır. Bu yorumların amacı soruna belirli bir yanıt önermek değil, patentlerin ve telif haklarının devlet tarafından desteklenmiş diğer tekellerden neden farklı bir kategoride olduklarını göstermek ve ortaya çıkardıkları sosyal politika sorununu açığa çıkarmaktır. Bir şey apaçıktır. Patentler ve telif haklarına bağlanan belirli koşullar -sözgelimi, başka bir süre için değil de on yedi yıl süreyle korunma altına alınması gibi- bir ilkeye dayanmazlar. Bunlar uygulanabilir düşüncelerle belirlenmiş, amaca kestirmeden erişmek için başvurulacak çarelerdendir. Ben şahsen, patent korunmasında çok daha kısa bir sürenin tercih edilmesi gerektiğine inanma eğilimin -deyim. Ama bu, üzerinde çok ayrıntılı incelemeler yapılmış ve çok daha fazlasının yapılmasının gerekli olduğu bir konuda henüz yerine oturmamış bir değerlendirme olacaktır. Dolayısıyla da fazla güvenilir değildir.

TEKELİN KAYNAKLARI

Tekelin üç ana kaynağı vardır: “Teknik” nedenler, doğrudan ve dolaylı devlet yardımı, özel hileli anlaşmalar.

1. Teknik Nedenler: İkinci bölümde işaret edildiği gibi, tekel bazı alanlarda pek çoğu yerine yalnızca bir işletmeyi daha verimli ya da ekonomik yapan teknik nedenlerle ortaya çıkar. En açık örnek bir telefon şebekesi, su şebekesi ve bunların hususi bir toplumdaki benzerleridir. Ne yazık ki, teknik tekele hiçbir çözüm yoktur. Üç kötülük arasında tek bir seçenek vardır: düzenlenmemiş özel tekel, devletçe düzenlenmiş özel tekel ve devlet işletmesi.

Bu kötülüklerden birinin bir bütün olarak diğerine tercih edilmesini önermek olanaksız görünmektedir, ikinci bölümde de vurgulandığı üzere, tekelin devlet tarafından düzenlenmesi ya da devlet tarafından işletilmesinin en önemli dezavantajı, her iki seçenekte de geriye dönüşün fazlasıyla zor olmasıdır. Bunun sonucu olarak da, tahammül edilebildiği yerlerde, düzenlenmemiş özel tekelin bir kötünün iyisi olarak ileri sürülmesi gerektiği inancındayım. Dinamik değişimler büyük bir olasılıkla onun kuyusunu kazacak ve bu değişimlerin etkilerini gösterebilmeleri için en azından biraz şansları olacaktır. Ve kısa süre içinde bile, ilk bakışta görüldüğünden daha geniş ölçekte, tekel konusunu ikame edebilecek şeyler de vardır; öyle ki, özel girişimler, fiyatlarını maliyetlerinin üstünde tutmanın kazançlı olması gibi oldukça dar kapsamlı bir sınırlama içindedirler. Bundan da öte, görmüş olduğumuz gibi, düzenleyici kurumlar sık sık üreticilerin denetimine geçme eğilimindedirler, dolayısıyla düzenleme yapıldığında fiyatlar, düzenleme yapılmadığı zamankinden daha düşük olmayabilir.

Bereket versin ki, teknik nedenlerden kaynaklanan tekel alanları oldukça kısıtlıdır. Bunlar da özgür bir ekonominin korunmasında herhangi bir ciddi tehlike oluşturmazlar.

2. Doğrudan ve Dolaylı Devlet Yardımı: Tekel gücünün belki de en önemli kaynağı doğrudan ve dolaylı devlet yardımı olmuştur. Yukanda makul ölçüde doğrudan devlet yardımının sayısız örneği aktarılmıştır. Tekelin oluşmasına başka amaçlar için alınmış önlemler dolaylı olarak yardım edebilir; bu önlemlerin, firmaların olası rakiplerine kısıtlamalar yüklemek gibi aslında amaçlanmamış etkileri vardır. Belki de bunlara en açık üç örnek; tarifeler, vergi yasaları ve iş uyumsuzluklarındaki yasal yaptırımlardır.

Kuşkusuz, gümrük tarifeleri, çoğunlukla yerli sanayinin “korunması” için konur; amacı olası rakiplere engeller koymaktır. Bunlar bireylerin gönüllü alışveriş bağlantılarına girebilme özgürlüğüne her zaman müdahale etmiştir. Sonuçta bir liberal kendine konu birimi olarak bir ulusu ya da belirli bir ulusun vatandaşlarını değil, bireyin kendisini alır. Dolayısıyla da Birleşik Devletler ve İsviçre vatandaşlarının karşılıklı yarar sağlayacakları alışverişini gerçekleştirmelerini engellemek, iki Birleşik Devletler vatandaşının aynı şeyi yapmasını engellemek kadar özgürlük ihlalidir. Tarifeler tekel yaratmamalıdır. Eğer korunan sanayinin piyasası yeterince geniş ise ve teknik koşullar da çok sayıda firmaya olanak tanıyabiliyorsa, o zaman korunan sanayide etkili bir iç piyasa rekabeti oluşabilir, Birleşik Devletler’de tekstilde olduğu gibi. Bununla birlikte, tarifelerin tekeli besledikleri açıktır. Birkaç firmanın fiyatları karşılıklı olarak aralarında belirlemeleri, bunu çok sayıda firmanın yapabilmesinden çok daha kolaydır ve genel olarak aynı ülkedeki işletmelerin aralarında böylesi bir anlaşmayı yapmaları, farklı ülkelerdeki işletmelerin gerçekleştirmesinden daha kolaydır. İngiltere, iç piyasasının görece küçük olmasına ve çok sayıda firma bulunmasına karşın ondokuzuncu yüzyıl boyunca ve yirminci yüzyılın başlarına kadar uyguladığı serbest ticaretiyle tekelin yayılmasından

korunabilmişti. Tekel, İngiltere’de serbest ticaret terk edildikten sonra, ilk kez Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra ve daha sonra da 1930’ların başında çok daha yoğun biçimde ciddi bir sorun haline gelmiştir.

Vergi yasalarının etkileri, çok daha dolaylı olmuştur ama kesinlikle daha önemsiz değildir. Kurumsal ve bireysel gelir vergilerinin, sermaye kazançlarına bireysel gelir vergisi adı altında yapılan özel uygulamayla olan bağlantısı temel unsurlardan biri olmuştur. Bir kurumun (kurumlar vergisine tabi şirketin) kurumlar vergisi dışında 1 milyon dolar kâr sağladığını varsayalım. Eğer bu 1 milyon doların tamamı hissedarlara kâr payı olarak dağıtılırsa, onlar da bunu vergilendirilebilir kazançlarına eklemek zorundadır. Bu gelirin ortalama yüzde 50’sini gelir vergisi olarak ödemek zorunda olduklarını varsayalım. Bundan sonra tüketime harcamak ya da biriktirmek ve yatırım yapmak için ellerinde sadece 500.000 dolar kalacaktır. Ama eğer kurum hissedarlara hiç kâr payı dağıtmazsa bünyesinde yatırım için kullanabileceği tam bir milyon doları var demektir. Böyle bir yeniden yatırım, hisselerin piyasa değerlerini artırma eğilimi gösterecektir. Dağıtım yapılması durumunda bu fonları biriktirecek olan hissedarlar, bu durumda yalnızca hisselerini satıncaya kadar ellerinde tutarak bütün vergilerini erteleyebileceklerdir. Onlar gibi, kendilerine tüketim için gereken kazana sağlamak üzere daha erken bir tarihte hisselerini satanlar da oransal olarak düzenli gelirlere uygulanandan çok daha düşük olan sermaye kazançları vergisini ödeyeceklerdir.

Bu vergi yapısı kurum kârlarının alıkonmasını teşvik etmektedir. İç yatırımla sağlanacak kazanç hisse sahibinin fonları dışarıda yatırım yaparak değerlendirmesinden belirgin biçimde daha az olsa bile, vergi tasarrufundan dolayı iç yatırımı karşılayabilir. Bu da sermaye israfına, yani sermayenin daha verimli amaçlar yerine verimlilik oranı düşük yerlerde kullanılmasına yol açar. Bu durum, İkinci Dünya Savaşı sonrasında firmaların kazançlarına çıkışlar ararlarken gösterdikleri yatay çeşitlenme eğiliminin temel nedenidir. Aynı zamanda yeni girişimlere oranla eski kurumların güçlenmesinin kaynağını oluşturmıştır. Mevcut kurumların verimlilik oranı yeni işletmelere kıyasla daha düşük olabilir, yine de hissedarları elde edilen kazançların kendilerine ödenmesini isteyerek bunları sermaye piyasası aracılığıyla yeni işletmelere yatırmaktan çok, yine onlara yatırmak eğilimindedirler.

İşgücü tekelinin esas kaynağı devlet yardımları olmuştur; yukarıda tartışılan ruhsat uygulamaları, yapı izinleri ve benzerleri gibi antitröst yasasından muaf olma, sendikaların sorumluluklarında kısıtlamalar, özel yargı huzurunda yargılanma hakkı ve diğerleri gibi işçi sendikalarına özel dokunulmazlıklar tanıyan yasalar da ikinci bir kaynak olmuştur.

Belki de bu ikisine eşit ya da daha önemli olan, bir iş uyuşmazlığının yargılanmasında ele alınan eylemlere, başka koşullar altında aynı eylemler için uygulanacaklardan daha farklı standartlar uygulayan yasa yaptırımları ve genel kanaat ortamıdır. Eğer insanlar yoldan çıkmış bir şekilde ya da ağır kişisel öç alma amaçlı eylemleri sırasında arabaları devirir ya da malı mülkü yıkarlarsa, onları bu eylemlerin yasal sonuçlarından korumak için kimse lalını kıpırdatmayacaktır. Ama aynı eylemlere bir iş uyuşmazlığı sırasında girişirlerse rahatlıkla hiç zarar görmeden kurtulabilirler. Eğer yetkililerin rızaları olmasaydı, Sendikaların fiili ya da olası şiddet ya da baskıyı içeren eylemleri gerçekleşemezdi.

3. Özel Hileli Anlaşmalar: Tekelin son kaynağı özel hileli anlaşmalardır. Adam Smith’in söylediğine göre, “aynı ticaret dalındaki insanlar eğlenmek ve oylanmak için bile birbirleriyle çok nadir buluşurlar, ama bu görüşmeler halka karşı fesat amacıyla yapılan gizli bir anlaşma ya da fiyatları yükseltmeye yönelik bir tertiple son bulur.”

Bu nedenle bu tür hileli anlaşmalar ya da özel kartel anlaşmaları sürekli olarak artmaktadır. Yine de bu anlaşmalar devleti yardıma çağırmadıkları sürece genellikle istikrarsız ve kısa sürelidirler. Fiyatları yükselterek kartel oluşturulması dışarıdakiler için bu sanayiye girmeyi daha kârlı hale getirir. Bunun da ötesinde fiyatların artırılması yalnızca katılımcıların, çıktılarını belirli bir fiyattan üretim yapmak isteyecekleri miktarın altına indirmeleriyle mümkün olabileceği için her birinde çıktıyı artırabilmek için fiyatı kırma arzusu olacaktır. Tabii her biri diğerlerinin anlaşmaya uyacaklarını umar. Yalnız bir ya da en çok birkaç “yan çizenin” bulunması -ki bunlar gerçekten kamu menfaatinedir- karteli kırmak için yeterlidir. Hele bir de kartelin uygulanmasına devlet desteği olmazsa o zaman oldukça kısa sürede başarıya ulaşacaklarına neredeyse kesin gözüyle bakarlar.

Antitröst yasalarımızın esas rolü bu tür hileli anlaşmaları yasaklamak olmuştur. Bu konuya başlıca katkıları fiili yargılamalardan çok, dolaylı etkileriyle olmuştur. Bunlar gözle görülebilen hileli anlaşma tertiplerinin, örneğin söz konusu amaç için açıkça bir araya gelmelerin yasaklanması şeklinde olmuş ve böylece de hileli anlaşma maliyetlerini artırmıştır. Daha önemlisi, ticareti kısıtlayıcı ve narh koyucu anlaşmaların mahkemelerce geçerli olduğu yolundaki hukuk öğretisini yeniden doğrulamışlardır. Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde, eğer bir grup işletme yalnızca ortaklaşa bir satış acentesi aracılığıyla satış yapmayı ve bu anlaşmaya uymayan işletmelerin belirlenmiş bir cezayı ödemesini içeren bir anlaşmaya girerlerse mahkemeler bunu geçerli sayar. Bu tür bir anlaşma Birleşik Devletler’deki mahkemelerce geçerli sayılmayacaktır. İşte bu farklılık, kartellerin neden Birleşik Devletlerden çok Avrupa ülkelerinde daha istikrarlı ve yaygın olduğunu açıklamaktadır.

UYGULANMASI GEREKEN DEVLET POLİTİKASI

Devlet politikası konusunda ilk ve acil gereklilik, ister işletme tekeli isterse işgücü tekeli olsun, tekeli dolaysız olarak destekleyen önlemlerin ortadan kaldırılması, ayrıca yasaların hem işletmelere, hem de işçi sendikası benzerlerine tarafsız olarak uygulanmasıdır. Her ikisi de antitröst yasalarının hükümleri altında olmalıdır; şöyle ki, her ikisi de mülkiyetin tahrip edilmesi ve özel faaliyetlere müdahale edilmesine ilişkin yasalar karşısında aynı şekilde işlem görmelidir.

Bunun ötesinde, tekel gücünün azaltılması yönünde atılacak en önemli ve etkili adım, vergi yasalarında kapsamlı reformlar yapmak olacaktır. Kurumlar vergisi kaldırılmalıdır. Bu yapılsa da yapılmassa da, kurumlardan kâr payı olarak ödenmemiş bireysel hissedarların kazançlarını (dağıtılmamış kurum kârını) kendilerine mal etmeleri istenmelidir. Yani kurum bir kar payı ödeme çekini gönderirken, yanında bir de şu metni içeren bir belge göndermelidir: “Kurumunuz buradaki hisse başına...cent olan kâr payınıza ek olarak tekrardan yatırımda kullanılan kâr payımızdan da hisse başına cent daha kazandırmıştır.” Bundan sonra da, bireysel hissedardan bu mal edilmiş ama dağıtılmamış kazançlarını, hattâ kâr payını kendi vergi iadesinde bildirmesi istenmelidir. Kurumlar yine de bu parayı istedikleri kadar yeniden yatırımda kullanmakta özgür olmalıdırlar, ama bunu yapmak için hissedarların dışarıda kazanabileceğinden daha fazlasını iç yatırımda kazanabilmeleri dışında başka bir teşvik unsuru da olmayacaktır. Birkaç basit önlem bile, sermaye piyasalarını canlandırmak, işletmeyi harekete geçirmek ve etkin rekabeti artırmak için te-tikleyici olacaktır.

Hiç kuşkusuz, bireysel gelir vergisi şimdi olduğu kadar yüksek oranda kademelendirildiği sürece olumsuz etkilerinden sakınmaya yardımcı olacak araçlar arama yolunda güçlü bir baskı her zaman var olacaktır. Yüksek oranda kademelendirilmiş gelir vergisi bu yolla olduğu kadar, dolaysız olarak da kaynaklarımızın etkin kullanımına ciddi bir engel oluşturacaktır. Uygun çözüm, yasalarda satır aralarında saklı kaçamak araçların ortadan kaldırılmasıyla birlikte yüksek oranların büyük ölçüde

düşürülmesidir.

İŞ DÜNYASI VE İŞGÜCÜNÜN SOSYAL SORUMLULUĞU

Şirket yetkililerinin ve işçi liderlerinin kendi hissedarlarının ya da kendi üyelerinin çıkarlarına hizmet etmekten öteye giden bir “sosyal sorumluk”lan olduğu görüşü yaygın bir kabul görmektedir. Bu görüş, özgür bir ekonominin karakter ve yapısı hakkında temel bir kavramsal yanlışa işaret etmektedir. Böyle bir ekonomide iş dünyasının yalnız ve yalnız tek bir sosyal sorumluluğu olabilir: Oyunun kuralları içinde kaldıkları sürece, kaynakları kullanmak ve kârlarını artırmaya yönelik etkinliklerde bulunmak, yani aldatma ve dolandırma olmadan açık ve özgür bir rekabete girişmek. Sendika liderlerinin “sosyal sorumluluk”lan da, benzer biçimde üyelerinin çıkarlarına hizmet etmektir. Bunların dışında bize düşen sorumluluksa, bireyin kendi çıkarlarını kollamasına olanak tanıyan yasal çerçeveyi oluşturmaktır, yine Adam Smith’den alıntı yapacak olursak: Birey “aslında tamamen kendi iradesi dışında bir sona doğru görünmez bir el tarafından itilmektedir. Amacın bir parçası olmasa bile bu, toplum için her zaman kötü bir şey demek değildir. Kendi çıkarlarının peşinde koştuğu zaman kamunun çıkarlarına sağlayacağı fayda, gerçekten kamunun çıkarlarına hizmet etmek için yaptıklarının sağladığı faydadan çok daha fazladır. Kamu yararına ticaret yaptıklarını söyleyenlerin iyi bir şey yaptıklarını hiç görmedim.

Eğer şirket yetkilileri hissedarları hesabına olabildiğince çok para kazanmaktan başka bir toplumsal sorumluluğu benimsemiş olsalardı, o zaman bazı eğilimler özgür toplumumuzun temel burumlarının altını oyabilirdi. Bu, temelde yıkıcı olan bir öğretilerdir. Eğer işadamlarının hissedarlarına en fazla kârı sağlamaktan başka bir toplumsal sorumlulukları varsa, bunun ne olduğunu nereden bilecekler? Kendi kendini seçmiş özel bireyler toplumsal çıkarın ne olabileceğine karar verebilirler mi? O toplumsal çıkara hizmet edebilmek için kendilerinin ya da hissedarlarının omuzlarına bu kadar ağır bir sorumluluk yüklemelerinin haklılığına kendileri karar verebilirler mi? Vergilendirme, harcama ve denetleme gibi kamu işlevlerinin konumlarından dolayı özel kişiler tarafından seçilmiş ve o sırada belirli girişimlerin başında olan kişiler tarafından, keyfi biçimde uygulanmasına göz yumulabilir mi? Eğer işadamları hissedarların hizmetinde olmaktan çok, vatandaşlara hizmet edeceklerse o zaman bir demokraside şirket hissedarları da er ya da geç seçim ve atama gibi kamu teknikleriyle seçilebilirler.

Ve bu olay gerçekleşmeden çok önce de karar verme yetkileri ellerinden alınmış olacaktır. Başkan Kennedy’nin 1962 Nisanında Birleşik Devletler Çelik Şirketinin çelik fiyatlarına yaptığı zammı, halkın öfke gösterisi üzerine iptal etmesi ve çelik yetkililerinin vergi incelemesinden başlayıp antitröst davalarına kadar varan çeşitli düzeylerdeki misillemelerle tehditte bulunmaları canlı bir örnektir. Bu, Washington’da toplanan sınırsız güçlerin yaptıkları gösteriler nedeniyle çarpıcı hale gelen bir olaydır. Hepimiz bir polis devletinin aslında ne denli güçlü olduğunun farkına vardık. Bu olay şimdi ele almış olduğumuz noktayı da açığa kavuşturmaktadır. Sosyal sorumluluk öğretisinin iddiasına göre, eğer çelik fiyatı bir kamu karan olacaksa, o zaman özel olarak belirlenmesine izin verilemez.

Öğretinin bu örnekte görülen belirli ve günümüzde en çok göze çarpan yönü, iş ve işgücü çevrelerinin bir fiyat enflasyonundan kaçınabilmek amacıyla fiyat ve ücret düzeylerini aşağıda tutmaya ilişkin sözde sosyal sorumluluklarıdır. Herhangi bir zamanda fiyatların yukarıya doğru çıkması yönünde bir baskı olduğunu varsayalım. Tabii sonuçta bu durum para miktarındaki bir artışı da yansıtacaktır. Her işadamı ve işçi liderinin de söz konusu sorumluluğu üstlenmeye hazır olduğunu

ve böyle-ce herhangi bir fiyatı yükselmekten alıkoymakta başarılı olabileceklerini de düşünürsek, işte o zaman açık bir enflasyon olmadan gönüllü bir fiyat ve ücret kontrolü sağlanmış olur. Bunun sonuçları neler olabilir? Çıkacak sonuç açıkçası mal darlıkları, işgücü darlıkları, el altı piyasaları ve karaborsalardır. Eğer malların ve işçilerin paylaşılması fiyatlarla yapılamayacaksa bunu sağlayabilecek bazı başka araçlar bulunmalıdır. Seçeneklere göre tahsis düzenlemeleri özel olarak yapılabilir mi? Belki, bir süre için küçük ve önemsiz bir bölgede yapılabilir. Ama eğer söz konusu mallar çok sayıda ve önemliyse, o zaman malların tahsisinin devlet eliyle yapılması, ücret politikası ve işgücünün yer yerleştirilmesiyle dağıtılması konularında devlet tarafından önlem alınması yönünde kesin bir baskı ve büyük olasılıkla da karşı konulamaz bir baskıyla karşılaşılacaktır. Fiyat denetimleri, ister yasalarla ister gönüllü olarak yapılsın, eğer etkili biçimde uygulanabilirse, er ya da geç özgür girişim sisteminin yıkılmasına ve yerini merkezden yönetim sistemine bırakmasına yol açacaktır. Üstelik enflasyonun önlenmesinde bile etkili olamayacaktır. Tarih, fiyatların ve ücretlerin ortalama düzeylerini belirleyen şeyin, işadamlarının ya da işçilerin açgözlülüğü değil, ekonomideki para miktarı olduğuna ilişkin kanıtlarla doludur. Hükümetler her zaman, işlerini -ki bunlar arasında paranın kontrolü de vardır- yürütürken kendi yetersizliklerinden ve insana özgü, sorumluluğu başkalarına atma eğilimlerinden kaynaklanan nedenlerle, iş ve işgücü çevrelerinden kendi kendilerini kısıtlamalarını isterler.

Sosyal sorumluluk alanında, kişisel çıkarları da etkilediği için değinmeyi görev saydığım bir diğer konu, iş çevrelerinin hayırsever etkinlikleri ve bunlar arasında özellikle de üniversiteleri desteklemek için bağışlarda bulunmaları gerektiği şeklindeki iddiadır. Bir özgür girişim toplumunda bu tür şirket bağışları şirket fonlarının uygunsuz kullanımından başka bir şey değildir.

Şirket, sahibi olan hissedarlarının bir aracısıdır. Şirket bir bağışta bulunmakla, hissedarı kendisine ait fonları dilediği gibi kullanmaya karar verebilmekten alıkoymaktadır. Kurumlar vergisi ve bağışların vergiden indirilebilmesi olanağıyla, hissedarlar şirketin kendi adlarına bir bağışta bulunmasını isteyebilirler, çünkü böylece çok daha büyük bir bağışta bulunmaktan kurtulabileceklerdir. En iyi çözüm kurumlar vergisinin kaldırılması olacaktır. Kurumlar vergisi kalsa bile, hayır ve eğitim kurumlarına yapılacak bağışların vergiden düşülebilmesini haklı gösterebilecek bir şey yoktur. Bu tür bağışlar toplumumuzda mülkiyetin nihai sahibi olan bireyler tarafından yapılmalıdır.

Şirketlerin bu tür bağışların vergiden düşülen miktarını özgür girişim adına artırmakta ısrar eden kişiler, temelde kendi kişisel çıkarlarına karşı çalışmaktadırlar. Çağdaş işletme kavramına sık sık yapılan olumsuz bir eleştiri, mülkiyede denetlemenin birbirinden ayrılığı ilkesine yöneliktir; öyle ki şirket, hissedarlarının çıkarlarına hizmet etmeyen sorumsuz yetkilileriyle, kendine özgü bir yasa uyarınca artık bir toplumsal kurum olmuştur. Bu suçlama doğru değildir. Ama izlenen politikanın şu anda gösterdiği gelişime bakılırsa, şirketlerin hayır işlemek amacıyla yardımlarda bulunmalarına izin verilmesi ve bunlar için gelir vergisinden indirimler yapılabilmesi mülkiyetle denetimi gerçek anlamda birbirinden ayırmaya ve toplumun temel doğal karakterini yıkmaya doğru adımlar atılmaktadır. Bu, bireysel toplumdan bir adım uzağa ve tek vücut bir devlete doğru atılan bir adımdır.

Bölüm 9: Çalışma Ruhsatı Uygulamaları

Ortaçağ lonca sisteminin yıkılması, Batı dünyasında özgürlüğün doğması için atılması gereken ilk adımlardan biriydi. Liberal fikirlerin zaferinin bir işaretiydi bu ve on-dokuzuncu yüzyıl ortalarında İngiltere ve Birleşik Devletlerde yaygın bir şekilde, Avrupa'da ise daha dar kapsamda, insanlar resmî ya da yan resmî bir izin belgesi olmaksızın diledikleri ticareti ya da mesleki uğraşı sürdürebilmekteydiler. Son yıllarda ise bir gerileme bazı mesleklerin icra edilebilmesi için özel bireylere özel lisans zorunlulukları gibi kısıtlamalar getirilmiştir.

Bireylerin kendi kaynaklarını diledikleri gibi kullanma özgürlüğüne konan bu kısıtlamalar onların hakları açısından önemlidir. Ayrıca da ilk iki bölümde geliştirdiğimiz ilkelere uygulanabilecek farklı türden sorunlara neden olmaktadır.

Önce genel olarak sorunun, daha sonra tıp uygulamaları örneği üzerinde duracağım. Tıp alanım seçmemin nedeni, kısıtlamalar için en güçlü gerekçelerin ileri sürülebildiği alan olarak görünmesidir; ne de olsa kof iddiaları yıkmak insana pek de fazla bir şey öğretmez. İnsanların çoğunun, hattâ büyük olasılıkla liberallerin çoğunun tıp mesleğinin yalnızca eyalet tarafından ruhsat verilen kişilerce uygulanması gerektiğine inandıklarından kuşkuluyum. Tıp alanında ruhsatlandırma gerekçesinin diğer birçok alandan daha sağlam olduğunu kabul ediyorum. Yine de erişeceğim sonuçlar, liberal ilkelerin tıp alanında bile ruhsatlandırmayı haklı görmeyeceği ve eyaletin tıp alanındaki ruhsatlandırmasının istenen sonuçları vermediği şeklinde olacaktır.

İNSANLARIN GİRİŞEBİLECEĞİ EKONOMİK ETKİNLİKLERDE DEVLETİN AYNI ANDA HER YERE UYGULANAN KISITLAMALARI

Ruhsatlandırma çok daha genel ve fazlasıyla yaygın bir fenomenin özel bir durumudur; bireylerin atanmış bir eyalet yetkilisinin koyduğu koşullar dışında belirli bir ekonomik etkinliğe girişemeyeceklerini emreder. Ortaçağ lonca sistemi, hangi bireylerin belirli meslekleri sürdürebileceklerini açıkça saptayan özel bir örnektir. Hindistan'ın kast sistemi de diğer bir örnektir. Kısıtlamalar, kast sisteminde esnaf loncaları sisteminden hatan sayılır ölçüde daha dar bir kapsamda olmak üzere, açıkça devlet tarafından değil, daha çok genel toplumsal geleneklere bağlı olarak uygulanırdı.

Kast sisteminde, her bireyin mesleğinin, tümüyle içinde doğduğu kast tarafından belirlendiği şeklinde yaygın bir inanış vardır. Bir iktisatçıya göre böyle bir sistemin mümkün olamayacağı apaçıktır, çünkü bu sisteme göre kişilerin belirlenen mesleklere dağılımı, hiçbir talep koşuluna bağlı olmadan ve yalnızca doğum oranlarına bağlı olarak katı bir biçimde düzenlenir. Tabii, sistemin çalışma yolu bu değildi. Gerçek ve bugün bile bir ölçüde geçerli olan durum, sınırlı sayıda mesleğin belirli kastların üyeleri için ayrılmış olmasıydı, ama bu kastların her üyesi söz konusu mesleklere girmemiştir. Tarım gibi, çeşitli kastlardan üyelerin girişebileceği bazı genel uğraş alanları da olmuştur. İşte bunlar, farklı mesleklerden insanların hizmet talebine göre arzlarını ayarlanmasına olanak sağlamıştır.

Günümüzdeki tarifeler, adil ticaret yasaları, ithal kotaları, üretim kotaları, sendikaların istihdamla ilgili kısıtlamaları ve benzerleri bu tür bir fenomenin örneklerindendir. Bunların hepsinde, belirli bireylerin belirli etkinliklere hangi koşullar altında girişebileceği resmî bir yetkili tarafından belirlenir; bu, bir yerde bazı bireylerin başkalarıyla anlaşma yapabilmesine izin veren kuralları anlamı taşır. Bu örneklerin olduğu kadar ruhsatlandırmaların da ortak özelliği, yasaların bir üretici

grup adına yürürlüğe konmasıdır. Ruhsatlandırmalarda bu genellikle bir meslek grubudur. Diğer örneklerdeyse ürettiği belirli bir ürün için tarife isteyen bir gruptur. Örneğin zincirleme mağazaların rekabetinden korunmak isteyen bir küçük perakendeciler grubu ya da petrol üreticileri, çiftçiler veya çelik işçilerinden oluşan bir grup olabilir. Mesleki ruhsatlandırma artık iyice yaygınlaşmıştır. Bildiğim en iyi özet araştırmanın yazarı Walter Gellhorn'a göre, "1952'ye kadar lokantalar ve taksi şirketleri gibi 'kişinin kendi işi olanlar' hariç, 80'den fazla bağımsız meslek eyalet yasalarıyla ruhsatlandırılmıştır ve eyalet yasalarına ek olarak, çok sayıda belediye tüzükleri de bulunmaktadır. Radyo operatörleri ve hayvan panayırı komisyon acenteleri gibi değişik mesleklerin federal kararname uyarınca ruhsat gerektirmesine değinmeye bile gerek yok. 1938'de bile tek bir eyalet, Kuzey Carolina, yasalarını 60 mesleği kapsayacak şekilde genişletmişti. Eyalet yasasının etki alanına eczacılar, muhasebeciler ve mimarların, baytarlar ve kütüphanecilerin girdiğini öğrenmek kimseyi şaşırtmayabilir. Ama harman makinesi operatörlerinin ve kırına tütün tacirlerinin bile ruhsatlandırılması gerektiğini keşfetmek inşam eğlendirmez mi? Ya yumurta sınıflandırıcılarının ve kılavuz köpeği eğiticilerinin, zararlılarla mücadeleci ve yat sancılarının, ağaç budayıcılarının ve kuyu kazıcılarının, kiremit döşeyicilerin ve patates yetiştiricilerinininkine ne demeli? Peki ya kılınma uzmanlarına ne dersiniz? Bu mesleğin Connecticut'da ruhsatlandırılan uzmanları, ciddi unvanlarına yaraşır bir vakarla aşın ve göze güzel görünmeyen kılın yoluyorlar.

Böylesi ruhsat uygulamaları yasalaştırılırken, yasa koyucuları ikna etmeye yönelik savlar, her zaman kamu yararını koruma gereğini öne süren gerekçeler olmaktadır. Bununla birlikte, bir mesleğin ruhsata bağlanmasına ilişkin yasa çıkartma baskısı, ender olarak o meslek dalının üyelerince dolandırılmış ya da bir biçimde kötüye kullanılmış kamu üyelerinden gelir. Tam tersine bu baskılar istisnasız o mesleğin üyelerinden gelmektedir. Hiç kuşkusuz, onlar müşterinin ne kadar sömürülebileceğini herkesten daha iyi bilirler ve belki o nedenle de bu uzmanlık bilgilerine sahip çıkma hakkı isteyebilmektedirler.

Benzer şekilde, ruhsatlandırma düzenlemeleri hemen hiç istisnasız ruhsatlandırılacak mesleğin üyeleri tarafından denetlenmeyi içerir. Bir yerde bu bile doğaldır. Eğer tesisatçılık mesleği, müşterilere iyi hizmet verebilecek düzeyde yeterlilik ve yetenekteki kişilerle sınırlandırılacaksa, o zaman kimin ruhsat alabileceğinin değerlendirmesini de yine yalnızca tesisatçılar yapabilecektir. İşte bu nedenle de, ruhsat verme yetkisindeki kurullar ya da başka bir organ, neredeyse istisnasız olarak çoğunlukla tesisatçılardan, eczacılardan, doktorlardan ya da ruhsatlandırılacak meslek neyse onun üyelerinden oluşur.

Gellhorn'un işaret ettiği diğer noktalar şunlardır; bugün bu ülkede faaliyet gösteren mesleki ruhsatlandırma kurullarının yüzde 75'i tümüyle ilgili mesleğin ruhsatlı uygulayıcılarından oluşuyor. Bu mesleğe girerken taşınması gereken nitelikler ve ruhsat sahiplerinin uyması gereken kurallar gibi birçok karar verme hakkına sahip olan bu, çoğu yarı-zamanlı memur olan erkek ve kadınların bu işten son derece önemli ekonomik çıkarları olabilir. Bu erkek ve kadınların, ki çoğu yarım gün çalışan memurlardır, bu mesleğe girişte gerekenler ilişkin birçok kararın verilmesinde ve ruhsat sahiplerinin uyacakları standartların belirlenmesinde doğrudan ekonomik çıkarları olabilir. Daha önemlisi, onlara kural olarak bu meslekler içinde örgütlü grupların temsilcileridir. Genellikle bu gruplar tarafından valilik ya da başka makamlarca yapılacak atamalara aday gösterilirler. Bu atama çoğu zaman tamamen formalitedir. Bu formalite sık sık mesleki birliğin doğrudan atama yapması sonucu adanır. Örneğin Kuzey Carolina'da tarihçiler, Alabama'da dişçiler, Virginia'da psikologlar, Maryland'da sağlık uzmanları ve Washington'da avukatlar bu şekilde atanır.

Bu nedenle ruhsatlandırma çoğu kez, devletin o işkolu üyelerine yetki aktardığı ortaçağ loncası türünden bir düzenleme yaratır. Uygulamada kimin ruhsat alabileceğine ilişkin kriterlerin belirlenmesinde göz önünde bulundurulacak özellikler, meslekten olmayan birinin gözüyle bakıldığında, mesleki yeterlilikle hiçbir ilgisi yokmuş gibi görülür. Bu hiç de şaşırtıcı değildir. Eğer bazı bireyler başka bireylerin bir mesleği icra etmeye çalışmaları hakkında karar vermek durumundaysa, her tür konu dışı özellik işe karışabilir. Ancak bu konu dışı özelliklerin neler olabileceği, ruhsat verme kurulunu oluşturan üyelerin kişiliklerine ve zamanın havasına bağlıdır. Gell-horn, komünist yıkım korkusunun ülkeyi kasıp kavurduğu bir dönemde, çeşitli mesleklerde ne tür bir bağlılık yemininin gerekli olduğuna dikkati çekerek şöyle yazmaktadır: “1952’deki bir Teksas kararnamesine göre eczacılık ruhsatı için başvuran bir adayın Komünist Partisi üyesi olmadığına ya da böyle bir partiyle yakın ilişkide bulunmadığına; böyle bir ideolojiye inanmadığına ve buna inanan ve Birleşik Devletler Hükümetini zor kullanarak ya da anayasa dışı herhangi bir yolla yıkmayı öğreten ya da böyle bir amaca yardım eden bir grubun veya örgütün üyesi olmadığına ve bunları desteklemediğine yemin etmesi gerekmektedir.” Böyle bir yeminle eczacıları ruhsatlandırma yoluyla korunması amaçlanan kamu sağlığı arasındaki ilişki her nasılsa biraz çapraşık görünmektedir. Dahası, Indiana’da profesyonel boksörlerden ve güreşçilerden bile yıkıcı olmadıklarına dair yemin etmelerinin istenmesi nasıl haklı gösterilebilir ki? Washington D.C.’de bir ortaokul müzik öğretmeni, komünist olduğu anlaşıldıktan ve bu nedenle istifaya zorlandıktan sonra piyano akortçusu olurken bile zorluklarla karşılaşmıştı, çünkü gerçekten de ‘komünist disiplin’e bağlıydı. Washington eyaletinde veterinerler komünist karşıtı bir yemin imzalamadıkça hasta bir inek ya da kediye bakamazlar.”

Kişinin komünizme karşı tutumu her ne olursa olsun, ruhsatlandırmada aranan niteliklerle sağlanması düşünülen amaç arasında daha çok zorlama bir ilişki kurulmuştur. Böylesi niteliklerin nelere kadar varabileceği bazen gülünç bile olabilmektedir. Gellhorn’dan birkaç alıntı daha belki komik öğeleri görmenizi sağlayabilir.¹⁵

En ilginç düzenlemelerden biri, birçok yerde ruhsat uygulanan bir ticaret dalı olan berberliğe uygulanan bir dizi ayarlamalardır. Her ne kadar başka eyaletlerin kararnamelerinde benzeri bir ifade tarzı yasal ilan edilmişse de, Maryland mahkemelerince geçersiz ilan edilen bir yasadaki bir örnek şöyledir: “Mahkeme, işe yeni başlayacak berberlerin ‘hijyen, bakterioloji, saç, cilt, tırnak, kas ve sinir dokubilimi, kafa, yüz ve ense yapısı, sterilizasyon ve antiseptiklerle ilgili temel kimya, cilt, saç, salgı bezleri ve tırnak hastalıkları, saç kesme, sakal tıraşı, saçların taranması, şekil verilmesi, boyanması, renginin açılması konularında da temel bilimler eğitimi görmüş olması gerektiğini öngören yasal hükümden etkilenmek yerine üzüntü duymuştur.” Berberlerle ilgili yasal düzenlemelerden bir alıntı daha: “1929’daki berberlik yönetmelikleriyle ilgili bir incelemede örnek alınan on sekiz eyaletten hepsinde çıraklık gerekli görülmekle birlikte, bir tekinde bile isteklilerin bir ‘berber okulu’ndan mezuniyetini öngören yasal bir hüküm yoktu. Günümüzdeyse eyaletler, aletlerin sterilizasyonu gibi ‘teorik konular’da en az (ve genellikle de çok daha fazla) bin saatlik eğitim veren bir berberlik okulundan mezuniyette, ayrıca bunu bir çıraklık döneminin izlemesi gerektiğinde ısrar etmektedirler.”

Aktarılan bu sözlerin, mesleklerin ruhsata bağlanması sorununun, devlet müdahalesi sorununun önemsiz bir görüntüsü olmaktan öte bir anlam taşıdığını açıkça gösterdiğine inanıyorum. Öyle ki bu, bu ülkede bireylerin girişebilecekleri etkinlikleri seçebilme özgürlüklerinin ciddi biçimde ihlalidir ve kapsamın genişletilmesi yolunda yasa koyucuların ardı arkası kesilmeyen baskısıyla, çok daha ciddi bir tehdit olma yolundadır.

Ruhsatlandırmaya neden gidildiğini ve böylesine özellikli yasaları yürürlüğe koyma eğiliminin hangi genel politik sorunu açığa çıkardığını belirtmeden, ruhsatlandırmanın yararlarını ve zararlarını tartışmak hiçbir işe yaramaz. Berberlerin diğer berberlerden oluşturulmuş bir komite tarafından onaylanmasını öngören çok sayıdaki farklı eyalet yasasının çıkarılması, böylesi bir yasanın aslında kamu çıkarına olduğuna hiç de ikna edici bir kanıt değildir. Elbette açıklaması daha farklıdır; üretici bir grup, politik açıdan bu konuya, tüketici bir gruptan daha çok yoğunlaşmıştır. Bu sık sık açıkça işaret edilen ve yine de öneminin vurgulanmasında aşırıya gidilemeyecek bir noktadır.

Hepimiz hem bir üretici, hem de bir tüketiciyiz. Bununla birlikte, etkinliklerimizde tüketici olmaktan çok, üretici olarak uzmanlaşmış ve dikkatimizin daha büyük bir bölümünü bu yöne adanmışızdır. Gerçekten de milyonlarca değilse bile binlerce çeşit mal tüketiyoruz. Bunun sonucuysa, berber ya da sağlık uzmanları gibi aynı ticaret dalındaki insanların hepsinin kendi ticaretleriyle ilgili sorunlara yoğun bir ilgileri ve enerjilerini bunlara yönelik bir şeyler yapabilmek için adama istekleri vardır. Öte yandan, aramızda berber kullananlarımız aralıklı olarak berbere gider ve gelirimizin yalnızca pek küçük bir bölümünü berber dükkanlarına harcarız. İlgimiz rastlantısaldır. Aramızdan herhangi birinin berberlik uygulamalarının kısıtlanmasındaki haksızlığı açığa vurmak üzere yasa koyuculara başvurmak için zaman ayırmak isteme olasılığı pek azdır. Aynı olay gümrük engelleri için de söz konusudur. Belirli tarifelerde özel çıkarları olduğunu düşünen gruplar, konunun kendileri açısından önemli olduğu noktasında bir araya gelmiş yoğun gruplardır. Kamu çıkarıysa genellikle yayılmış ur. Bu nedenle özel çıkarların baskısını dengeleyici herhangi bir genel düzenlemenin yokluğunda, üretici grupların yasalaştırma eylemine etkileri her zaman çok daha güçlü olacaktır ve bunu birbirinden farklı, çok yaygın tüketici çıkarları izleyecektir. Gerçekten de bu açıdan bakıldığında, bilmece, neden bu kadar çok sayıda saçma ruhsat yasasının çıkarıldığı değil de, neden daha da fazlasının çıkarılmadığıdır. Bireylerin burada ve diğer ülkelerde var olmuş ve halen de var olan devlet kontrollerinden görece bir özgürlüğü nasıl olup da elde edebildikleri bir bilmecedir.

RUHSATLANDIRMANIN YARATTIĞI POLİTİK SORUNLAR

Kontrolün üç değişik seviyesini birbirinden ayırmak gerekir; Bu seviyelerin birincisi tescil, İkincisi belgelendirme, üçüncüsü ruhsatlandırmadır.

Tescilden, bireylerin belirli türdeki etkinliklere girerken adlarını bazı resmî kütüklere yazdırmalarını öngören düzenlemeler anlaşılmalıdır. Adını listelere yazdırmak isteyen herhangi bir kişinin o etkinliğe girişme hakkının geri çevrilmesine neden olabilecek hiçbir koşul yoktur. Kişiden bir kayıt ücreti ya da vergi sınıflandırmasına göre bir tescil harcı alınabilir.

İkinci basamak belgelendirmedir. Devlet dairesi, bir bireyin belirli yetenekleri olduğunu belgelendirebilir, ancak böyle bir belgesi olmayan insanların da bu yeteneklerini kullanarak herhangi bir mesleği icra etmelerini hiçbir şekilde engelleyemez. Örneğin, muhasebecilik bunlardan biridir. Birçok eyalette, serbest muhasebeci olarak belgelendirilmiş olsun ya da olmasın, herhangi bir insan muhasebecilik yapabilir, ancak yalnız belirli bir sınavı başarabilmiş kişiler adlarıyla birlikte BSM unvanını kullanabilir ya da işyerlerine belgeli serbest muhasebeci olduklarını belirten bir tabela koyabilirler. Belgelendirme çoğunlukla arada kalmış bir basamaktır. Eyaletle-rin çoğunda serbest muhasebecilerin etkinlik düzeylerini kısıtlayıcı yönde bir eğilim olmuştur. Böyle etkinliklerde belgelendirme değil, ruhsatlandırma yapılmaktadır. Bazı eyaletlerde, “mimar” unvanı yalnızca belirtilmiş bir sınavı başarabilmiş kişilerce kullanılabilir. Bu bir belgelendirmedir. Başka kişileri, konut yapımında belirli bir ücret karşılığında insanlara danışmanlık yapmaktan alıkoyamaz.

Üçüncü basamak asıl ruhsatlandırmanın kendisidir. Bu, bireyin bir mesleğe girmek için kabul edilmiş bir yetkili merciden ruhsat almasını öngören düzenlemedir. Ruhsat yalnızca bir formalite olmaktan öte bir şeydir. Yeterliliğin gösterilerek kanıtlanmasını ya da görünüşte yeterliliğin kanıtlanması için tasarlanmış bazı sınavların verilmesini gerektirir; bunun yanında ruhsatı olmayan herhangi bir insanın uygulamaya girişme yetkisi olmadığı gibi, kişi eğer bir uygulamaya girişirse, para ya da hapis cezasına çarptırılabilir.

Dikkat çekmek istediğim soru şudur: Hangi koşullar -tabii böyle koşullar varsa- altında şu ya da bu basamaktan birini haklı görebiliriz? Bana göre tescilin liberal ilkelerle tutarlı olarak haklı gösterilebileceği üç dayanak vardır.

İlk olarak, diğer hedeflere ulaşmaya yardımcı olabilir. Bunu şöyle açıklayabilirim: Polisler genellikle şiddet eylemleriyle birlikte akla gelirler. Olay olduktan sonra, silah kullananların yakalanması esastır. Olay olmadan ön-ceyse, ateşli silahların, onları yasadışı amaçlar için kullanabilecek kişilerin eline geçmemesinin sağlanması istenir. Ateşli silah satan mağazaların tescil edilmesi bu amaca hizmet edebilir. İzin verirsiniz, daha önceki bölümlerde birkaç kez değindiğim bir noktayı yinelemek istiyorum: Bir düzenlemenin haklı olduğuna karar verebilmek için bu çizgiler çerçevesinde haklı olabileceğini söylemek hiçbir zaman yeterli değildir. Liberal ilkeler ışığında avantajlar ve dezavantajlar bilançosu kurulmalıdır.

İkincisi, tescil, bazen vergilendirmeyi kolaylaştıran bir araç olmaktan başka bir şey değildir. Bundan sonra ortaya çıkacak sorular, bu verginin gerekli görülen devlet hizmetlerinin finansmanında kullanılacak gelirleri artırmak için uygun bir yöntem olup olmadığı ve tescilin vergi tahsilatını kolaylaştırıp kolaylaştırmadığıdır. Bunlar ya tescili yaptıran kişiye bir vergi yüklendiği için ya da tescil yapan kişi bir vergi tahsildarı olarak kullanıldığı için gerçekleşir. Örneğin, çeşitli tüketim mallarının satışı üzerinden alınan bir verginin tahsil edilebilmesi için, vergiye konu edilecek malların satışını yapan bütün yerlerin bir listesinin ya da bir kütüğünün bulunması gerekecektir.

Tescili haklı gösterme olasılığına, yani ana ilgi konumuza en yakın olan üçüncüsüyse tescilin tüketicileri dolandırıcılığa karşı koruyabilecek bir araç olabilmesidir. Genel olarak, liberal ilkeler, akitlerin uygulanmasında yetkiyi devlete verir ve dolandırıcılıksa akitlerin ihlali demektir. Gönüllü anlaşmalara müdahale nedeniyle ortaya çıkabilecek dolandırıcılığa karşı kişinin kendini önceden korumak amacıyla epey ileriye gitmesi gerektiği kuşkuludur elbette. Ancak dolandırıcılık yapılmasına yol açabilecek öyle etkinlikler olabilir ki, bu etkinliklere girdiği bilinen kişilerin bir listesinin önceden hazır bulunması istenebilir. Örneğin, taksi işletmesi şoförlerin tescil edilmesi. Geceleyin birini arabasına almış bir taksi şoförü onu soymak için çok iyi bir fırsat yakalamış olabilir. Böylesi bir eylemin önüne geçebilmek için taksicilik işine girişmiş kişilerin bir isim listesinin bulunması istenebilir; hepsine birer numara verilir ve bu numaraları taksi araçlarına koymaları istenir, böylece saldırıya uğrayan kişinin yalnızca o numarayı anımsaması yeterli olabilecektir. Burada bireyleri başka bireylerin şiddetinden korumak için sadece polis gücü yetecektir ve belki de bunun için en elverişli yöntem olacaktır.

Belgelendirmeyi haklı göstermek çok daha zordur. Nedeni, serbest piyasanın bunu kendi başına yapabilecek olmasıdır. Bu sorun ürünler için olduğu kadar insanların hizmetleri için de geçerlidir. Birçok alanda kişilerin yeterliliklerini ya da belirli bir ürünün kalitesini belgelendiren özel belgelendirme acenteleri vardır. İyi Ev hizmetleri işareti, bir özel belge düzenlemesidir. Sınaî ürünlerde belirli bir ürünün kalitesini belgelendiren özel tahlil laboratuvarları vardır. Tüketici ürünlerindeyse tüketici tahlil acenteleri vardır; bunların ABD içerisinde en iyi bilinenleri Tüketiciler

Birliği ve Tüketici Araştırmaları'dır. Better Business Bureaus belirli malların kalitelerini belgelendiren gönüllü bir örgüttür. Teknik okullar, kolejler ve üniversiteler kendi mezunlarının kalitesini belgelendirirler. Perakendecilerin ve mağazaların bir işlevi de sattıkları pek çok malın kalitesini belgelendirmektir. Tüketici mağazaya karşı güven geliştirir ve mağaza da bu güveni hak edebilmek için sattığı malların kalitesini araştırmaya teşvik olur.

Bazı durumlarda, belki de çoğu durumda, belgelendirmenin gizli tutulmasının güç olması nedeniyle, bireylerin belgelendirme için para ödemek istemeleri durumunda gönüllü belgelendirmenin sürdürölmesi mümkün olmayabilir. Konuya esas itibariyle patentler ve telif haklarında değinildiği gibi, sorun bireylerin başkalarına sağladıkları hizmetlerin değerini alabilecekleri bir durumda olup olmadıklarıdır. Ben kişileri belgelendirme işine girişmiş olsam, sizi belgelendirmem karşılığında bana bir ödeme yapmanızı zorlayacak etkili bir yol bulamayabilirim. Eğer belgelendirme bilgilerimi birisine satacak olsam, onun da bunu başkalarına aktarmasının önüne nasıl geçebilirim? Bu nedenle kişiler bir ödeme yapılması gerektiğinde bu hizmet için ödeme yapmayı isteseler bile, belgelendirme konusunda etkili bir gönüllü alışveriş sağlamak mümkün olmayabilir. Bu sorundan, diğer türdeki komşuluk etkilerinde yaptığımız gibi, bir çaresini bulup kurtulabilmenin bir yolu belgelendirmenin devlet eliyle yapılmasıdır.

Belgelendirmenin haklılığını gösterecek diğer bir olası gerekçe tekel nedenlerine dayanır. Belgelendirmenin maliyeti, bilginin aktarıldığı kişi sayısından oldukça bağımsız olduğu için, belgelendirmenin bazı teknik tekel yönleri de vardır. Yine de bu durumdan dolayı tekelin hiçbir şekilde kaçınılmaz olduğu anlaşılmamalıdır.

ruhsatlandırmanın haklı gösterilmesiye bana çok daha zor görünmektedir. Çünkü ruhsatlandırma, bireylerin gönüllü anlaşmalara girme haklarının önüne set çekilmesine doğru yol almaktadır. Her ne kadar bir liberalin devlet faaliyetinin uygunluğu anlayışı içinde kabul etmesini zorunlu kılan, ruhsatlandırmayı haklı gösterecek bazı gerekçeler varsa da, yine de her zaman olduğu gibi, avantajlar dezavantajlarla karşılıklı tartılmalıdır. Bir liberal açısından ana argüman komşuluk etkilerinin varlığıdır. En basit ve en açık örnek, “yetersiz” bir sağlık uzmanının bir salgın hastalığın başlamasına neden olabileceğidir. Yalnızca kendi hastasına zarar verdiği sürece, bu durum hastasıyla o sağlık uzmanı arasındaki bir gönüllü anlaşma ve alışverişini ilgilendiren bir sorun olacaktır. Bu konuda müdahaleyi gerektirebilecek herhangi bir neden yoktur. Bununla birlikte, eğer sağlık uzmanı hastasına kötü bakarsa, bir salgın hastalığın yayılarak o andaki ilişkiye hiç karışmamış üçüncü kişilerin de zarara uğrayabileceği ileri sürülebilir. Böyle bir olayda, söz konusu hasta ve sağlık uzmanı da dahil olmak üzere herkesin, böyle salgınların ortaya çıkmasını engelleyebilmek için tıp uygulamalarının “yeterli” kişilerle sınırlandırılmasına boyun eğmesi akla uygun bir durumdur.

Uygulamada ruhsatlandırma savunucularının en başta ileri sürdükleri himayeci argüman bu değildir. Bireylerin kendilerine hizmet verecek kişileri, ki bu sağlık uzmanı, tesisatçı ya da berber olabilir, layıkıyla seçmekte yeteneksiz oldukları ileri sürölür. Bir insanın bir sağlık uzmanı seçerken akıllı bir seçim yapabilmesi için onun da bir sağlık uzmanı olması gerekir. İşte bu nedenle çoğumuzun yeteneksiz olduğu, dolayısıyla da kendi bilgisizliğimizden korunmamız gerektiği öne sürölür. Bu durum, seçmen yönümüzün tüketici yönümüzü kendi bilgisizliğimize karşı, insanlara yetersiz sağlık uzmanlarının ya da tesisatçıların ya da berberlerin hizmet etmesini önleyerek koruması gerektiğini ileri sürmeye kadar gider.

Buraya kadar tescil etme, belgelendirme ve ruhsatlandırma hakkında ileri sürölün argümanları sıraladım. Anılan her üç olayda da, avantajların karşısına konması gereken yüksek toplumsal

maliyetlerin bulunduğu ortadadır. Bu toplumsal maliyetlerden bazıları daha önce belirtilmişti. Şimdi bunlardan tıp dalındakileri daha ayrıntılı olarak göstereceğim, ama önce bunları genel hatlarıyla tanıtmak yararlı olabilir.

Tescil, belgelendirme ya da ruhsatlandırmadan hangisi olursa olsun, bu önlemlerden herhangi birinin en göze batan toplumsal maliyeti, özel bir üretici grubun kamu zararına bir tekel konumunu elde etmek için bunu araç olarak kullanmasıdır. Bu sonuçtan kaçınabilmenin hiçbir yolu yoktur. Şu ya da bu şekildeki yasal yöntemlere dayalı kontrollerle bu sonucun çıkmaması tasarlanabilir, ama bunlardan hiçbirinin tüketici çıkarından daha büyük olan üretici yoğunlaşmasından doğan sorunu ortadan kaldırması pek olası değildir. Böylesi bir düzenlemeyle en yakından ilgilenecekler, ki bunlar uygulanmasında ve yönetiminde en çok baskı yapacak olanlardır, yine o belirli mesleğin ya da ticaretin içindeki insanlar olacaklardır. Kaçınılmaz bir sonuç olarak tescilin belgelendirme, belgelendirmenin ise ruhsatlandırma şeklinde genişlemesi için direteceklerdir. Bir kez ruhsatlandırma-ya ulaşıldığında ise, ilgili yönetmelikleri zayıflatma yönünde gelişmiş kişilerin etkili olmasını engellemeye çalışacaklardır. Böylelerine ruhsat verilmeyecektir. Bu nedenle de başka mesleklere girmek zorunda kalarak ilgilerini yitireceklerdir. Hiç değişmeyen bir sonuç, mesleğe girişlerin meslek üyelerinin denetiminde bulunması, dolayısıyla da bir tekel konumunun oluşturulmasıdır.

Bu açıdan belgelendirme çok daha az zararlıdır. Eğer belge alanlar kendi özel belgelerini “kötüye kullanılırsa”; eğer o ticaretin üyeleri belgelendirmede aranan koşulları güçleştirerek yeni başlayanları gereksiz yere zora koşar, böylece uygulamacıların sayısını çok fazla azaltırlarsa, belgeli ve belgesizler arasındaki fiyat farkı, kamunun belgesiz uygulamacılara yönelmesine yetecek kadar çok açılır. Teknik deyimlerle, belgeli uygulamacıların hizmetlerine olan talep esnekliği oldukça büyük, kendi özel konumlarının avantajını kullanarak kamunun geri kalanının sömürebilme olanaklarının kapsamıysa oldukça dar olacaktır.

Sonuç olarak, ruhsatlandırma yapılmadan belgelendirmek, tekelleşmeye karşı bir hayli korunmayı içeren bir uzlaşma ortamıdır. Dezavantajları da vardır, ama ruhsatlandırmanın alışılmış argümanlarının ve özellikle himayeci argümanlarının yalnız başına hemen hemen tümüyle karşılandığına dikkat edilmedir. Eğer ileri sürülen argüman bizim iyi bir uygulamacıyı ayırt edemeyecek kadar bilgisiz olduğumuz şeklindeyse o zaman gerekli olan tek şey ilgili bilginin ortaya konmasıdır. Eğer bütün bilincimizle hâlâ belgesiz birisine gitmek istiyorsak, o zaman o bizim bileceğimiz bir iştir; bundan sonra kalkıp da bilгимiz yoktu diye yakınamayız. Meslek üyesi olmayan kişiler tarafından ruhsatlandırmayı destekleyici savlar belgelendirmeyle böylesine tam olarak karşılandığından, ben şahsen belgelendirme yerine ruhsatlandırma-nın haklı gösterebileceği herhangi bir olayın bulunmasının zor olduğu görüşündeyim.

Tescil işleminin bile gözle görülür toplumsal mâliyeden vardır. Bu bir düzen doğrultusunda atılan öylesine bir adımdır ki, bu düzende her birey bir kimlik belgesi taşımak ve yapmayı tasarladığı işlere girişmeden önce yetkililere bilgi vermek zorundadır. Dahası, daha önce de belirtildiği gibi, tescil, belgelendirme ve ruhsatlandırmaya doğru atılmış ilk adım olma eğilimini göstermektedir.

TIBBİ RUHSATLANDIRMA

Tıp, uzun bir zamandan beri uygulaması yalnızca ruhsat almış kişilerle sınırlandırılmış bir meslektir. Hiç düşünmeden sorulacak olan “Yetersiz tıp doktorlarının uygulamaya girmelerine izin vermeli iniyiz?” sorusu sadece olumsuz bir yanıtı kabul eder gibi görünmektedir. Ama üzerinde biraz

durmamızı sağlayacak ikinci bir düşünce daha eklemek istiyorum.

Her şeyden önce ruhsatlandırma, tıp mesleğini yürütebilecek kişilerin sayısını kontrol edebilecek bir anahtar görevi yapar. Bunun neden böyle olduğunu anlayabilmek için tıp mesleğinin yapısı üzerinde biraz durmak gerekir. Amerikan Tıp Cemiyeti belki de Birleşik Devletlerdeki en güçlü sendikadır. Bir sendikanın gücünün özü, belirli bir mesleğe girişebilecek kişilerin sayısını kısıtlayabilme gücünde yatar. Bu kısıtlama, başka koşullar altında başarılabileceğinden daha yüksek oranda bir ücret düzeyini uygulatabilme gücüyle de dolaylı yoldan gerçekleştirilebilir. Eğer ücret düzeyi bu şekilde uygulanabilirse, iş bulabilecek kişilerin sayısı azaltılmış olacaktır. Bu kısıtlama tekniğinin kendine özgü dezavantajları vardır. Her zaman o mesleğe girmeye çabalayan, hoşnut olmayan insanların oluşturduğu bir grup bulunacaktır. Eğer bir sendika, kapsadığı meslek dalına girmek isteyen kişilerin -ki bunlar o dalda iş bulmak için her zaman çabalayacaklardır- sayısını doğrudan sınırlandırabilirse çok daha iyi yapmış olur. Böyle bir durumda aksi huylu ve memnuniyetsiz olanlar daha işin başında dışarıda tutularak, sendikanın onlarla uğraşması gerekmeyecektir.

Amerikan Tıp Cemiyetinin konumu da budur. Mesleğe girme olanağı olan kişilerin sayısını sınırlandırabile-cek bir sendikadır. Bunu nasıl gerçekleştirmektedir? Asıl kontrol daha tıp okuluna giriş basamağında yapılmaktadır. Tıp okulları, Amerikan Tıp Cemiyetinin Tıp Eğitimi ve Hastaneler Danışma Kurulunca onaylanır. Bir tıp okulunun Danışma Kumlunun onaylanmış okullar listesinde yer alabilmesi ve bu konumu koruyabilmesi için onun öngöreceği standartlara uyması gerekmektedir. Kurul, sayının azaltılması yönünde bir baskının bulunduğu çeşitli tarihlerdeki etkinliğiyle gücünü göstermiştir. Örneğin, Tıp Eğitimi ve Hastaneler Danışma Kumlu 1930'lardaki gerileme sırasında çeşitli tıp okullarına bir mektup göndererek, öğrenci sayısının, eğitimin layıkıyla verebileceği sayının çok üzerine çıktığını yazmıştır. Daha sonraki bir ya da iki yıl içinde, okulların hepsi -biraz da bu tavsiyenin etkisiyle- durum ve koşullara dayanan çok güçlü kanıtlar göstererek aldıkları öğrenci sayısını azalttılar.

Kumlun onayının önemi neden bu denli büyüktür? Gücünü kötüye kullandığı durumlarda, onaylanmamış okullar neden ayağa kalkmazlar? Bunun yanıtı açıktır: Birleşik Devletler eyaletlerinin hemen hepsinde bir kişinin tıp uygulamasında bulunabilmesi için ruhsat almış olması, bu ruhsatı sağlayabilmek için de onaylanmış bir okuldan mezun olmuş olması gerekir. Hemen hemen bütün eyaletlerde onaylanmış okulların listeleri, Amerikan Tıp Cemiyetinin Tıp Eğitimi ve Hastaneler Danışma Kumlunca onaylanmış okulların listesiyle özdeştir. işte, ruhsat koşulunun mesleğe girişte etkili bir anahtar olmasının nedeni budur. Bunun çift yönlü bir etkisi vardır. Bir yanda, ruhsatlandırma komisyonlarının üyeleri her zaman tıp doktorudur, dolayısıyla da kişiler daha ruhsat için başvuru aşamasında bir ölçüde kontrol altına alınabilmektedirler. Bu kontrolün geçerliliği, tıp okulu basamağında yapılan kontrole göre daha kısıtlıdır. Ruhsat gerektiren mesleklerin hemen hepsinde, insanlar bir defadan daha çok giriş onayı almayı deneyebilirler. Eğer bir kişi yeterince uzun bir süre ve yasal yetkiler çerçevesinde yeterince denerse, er ya da geç başarıya ulaşması mümkündür. Eğitimi için gereken zaman ve parayı zaten harcadığı için de, bu denemeyi sürdürmesi için güçlü bir motivasyonu vardır. Bir insanın ancak eğitimini tamamladıktan sonra devreye giren ruhsat koşulları, mesleğe giriş maliyetlerini yükselteceği için, okula girişi de fazlasıyla etkileyecektir. Çünkü ruhsatı elde etmek çok daha uzun bir zaman alabilir ve başanya ulaşma konusunda da biraz belirsizlik her zaman vardır. Ancak maliyetteki bu artış, bir insanı daha meslek hayatının başlangıcında engellemek yoluyla girişi kısıtlamak kadar etkili değildir. Kişi daha tıp okuluna giriş basamağında denirse sınavlarda asla aday olamayacak, dolayısıyla sınav basamağında başa bela olması da hiçbir zaman

söz konusu olmayacaktır. Bu nedenle bir meslekteki kişi sayısının kontrolünü ele geçirebilmenin etkili bir yolu, mesleki okullara girişin kontrolünü ele geçirmektir.

Tıp okullarına kabulün denetlenmesi ve daha sonra ruhsatlandırma, mesleğe girişi kısıtlamanın iki yolunu oluşturmaktadır. En belirgin olan yol elbette başvuruların çoğunu geri çevirmektir. Daha az belirgin, ama büyük olasılıkla çok daha önemli olanıysa, gençleri cesaretini okullara girmeyi denemeyecekleri kadar kırmak için çok yüksek giriş ve lisans standartları koymaktır. Her ne kadar birçok eyalet yasası tıp okulundan önce yalnız iki yıllık bir yüksek okul eğitimi öngörse de, girenlerin yaklaşık yüzde yüzü dört yıllık bir yüksek okul eğitiminden geçmişlerdir. Benzer şekilde, tıp eğitiminin kendisi de aynı doğrultuda, özellikle daha zorlu koşullardaki doktorluk stajı düzenlemeleriyle daha da uzatılmıştır.

Yeri gelmişken, her ne kadar bu yönde ilerliyorlarsa da, avukatlar mesleki okullara giriş denetimi konusunda doktorlar kadar başarılı olamamışlardır. Bu başarısızlığın nedeni ilginçtir. Amerikan Barolar Birliğinin onaylanmış okullar listesinde yer alan okulların hemen hepsi tam gün eğitim yapan okullardır; aralarında onaylanmış gece eğitimi yapan bir okul neredeyse hiç görülmez. Öte yandan, bir diğer olgu da eyalet yasa koruyucularının çoğunun gece eğitimi yapan bir okuldan mezun olmalarıdır. Eğer oylarını mesleğe girebileceklerin onaylanmış okul mezunu olması gerekir şeklinde bir kısıtlama getirerek kullanmış olsalardı, o zaman kendilerini de yetersizler sınıfında değerlendirmeleri gerekecekti. Kendi kişisel yeterliliklerinin azımsanması konusundaki bu isteksizlikleri, hukukun tıbbi taklit edebilme başarısını kısıtlamada ana etken olmuştur. Şahsen uzun yıllardan beri hukuk mesleğine kabul edilmek için gerekli nitelikler konusunda hiçbir yoğun çalışma yapmamakla birlikte, bu kısıtlamanın yine de işlev görmez hale geldiğini anlamış bulunuyorum. Öğrencilerin olanakları genişleyip bollaştıkça, tam gün eğitim yapan hukuk okullarına devam edenlerin sayısı da artmakta, bu da yasa koyucuların niteliğini değiştirmektedir.

Tekrar tıba dönecek olursak; onaylanmış okullardan mezun olma koşulunun mesleğe girişte en önemli mesleki denetim kaynağı olduğu söylenebilir. Meslek bu denetimi sayıları sınırlamada kullanmıştır. Yanlış anlaşılmayı önlemek için, tıp mesleğinin ayrı ayrı üyelerinin, tıp mesleğinin liderlerinin ya da Tıp Eğitimi ve Hastaneler Danışma Kurulundaki yetkililerin kasıtlı olarak kendi gelirlerini artırmak amacıyla mesleğe girişi kısıtlamaya gittiklerini söylemek istemediğimi belirtmek istiyorum. İşler bu şekilde yürümez. Bu insanlar gelirlerini artırabilmek amacıyla mesleğe girenlerin sayısını kısıtlamak isteseler dahi bunu yaparken şöyle bir gerekçe ileri süreceklerdir: Mesleğe çok fazla kişinin alınması durumunda kendi gelirlerinin düşeceğini ve istedikleri oranda gelir elde edebilmek için ahlaki olmayan yöntemlere başvurmak zorunda kalacaklarını söyleyeceklerdir. Ahlaka uygun uygulamaların sürdürebilmesi için tek çıkar yolun ise, kişilere tıp mesleğinin yararlılığına ve gerekliliğine yaraşır düzeyde bir gelir sağlamak olduğunu ileri süreceklerdir. İtiraf etmeliyim ki, bu durum bana hem ahlaki açıdan, hem de olaylara dayanalı nedenlerle her zaman karşı çıkılabilir görünmüştür. Tıp liderlerinin, ahlaklı olmaları için kendilerine ve meslektaşlarına bir bedel ödenmesi gerektiğini açığa vurmaları çok garip olurdu. Ve eğer durum böyle olsaydı, o zaman ödenecek fiyatın herhangi bir sınır olacağından kuşku duyarım. Görünürde, yoksullukla namuslu olmak arasında küçük bir ilişki vardır. Aslında bunun tam tersi olması beklenirdi; namussuzluk her zaman bir kâr sağlamayabilir ama ara sıra sağladığı da kuşkusuzdur.

Mesleğe girişlerin kontrol altında tutulmasına, yalnız Büyük Buhran gibi işsizliğin yüksek ve gelirlerin görece düşük olduğu dönemlerde, anılan çerçeve içinde açıkça mantığa uydurulan bir açıklama getirilebilir. Olağan zamanlardaysa kısıtlamanın mantıklı açıklaması daha farklı olacaktır.

Bu durum, tıp mesleği üyelerinin, aslında mesleğin “kalite” standartları olarak benimsedikleri şeyi yükseltmeyi amaçladıkları biçiminde açıklanacaktır. Bu açıklamadaki eksiklik, genel olarak yapılan ve bir ekonomik sistemin çalışma şeklinin doğru kavranmasını engelleyen bir hatadır, yani teknik verimlilikle ekonomik verimlilik arasında bir ayırım yapamama hatasıdır.

Avukatlarla ilgili şu öykü bu noktayı herhalde aydınlatacaktır. Okullara girişle ilgili sorunların tartışıldığı bir avukatlar toplantısında arkadaşlarımdan biri, girişi kısıtlayan standartlara karşı otomotiv sanayinden bir benzetme yapmış. Eğer otomotiv sanayi hiç kimsenin düşük kalitede araba kullanmaması gerektiğini ileri sür-seydi ve bu nedenle de Cadillac standardım sağlayamayan hiçbir üreticinin üretim yapmasına onay verilmemesini öngörseydi, anlamsız bir şey yapılmış olmaz mıydı? diye sormuş. Katılan üyelerden biri ayağa kalkıp benzetmeye katıldığını söyleyerek, “Pek tabii, her ne pahasına olursa olsun Cadillac avukatlardan başkası ülkenin işine gelmez!” demiş. İşte mesleki tutum da bu yönde. Üyeler yapılan işin yalnız teknik nitelikleriyle ilgilenirler ve eğer bu durum sonuçta bazı insanların hiçbir tıbbi hizmet alamamalarına neden olsa dahi, tıp doktorlarımızın yalnızca birinci sınıf doktorlardan oluşması gerektiği ileri sürülür. Bununla birlikte, insanların “en uygun” tıbbi hizmeti almaları gerektiği şeklindeki görüş her zaman kısıtlayıcı bir politikaya, yani tıp doktorlarının sayısını düşük tutmaya yönelik bir politikaya yol açar. Tabii, çalışmakta olan tek gücün bu olduğunu ileri sürmek istemiyorum, ancak bu türden düşünceler çoğu iyi niyetli doktoru, eğer böyle iç rahatlatıcı mantıksal bir bahaneleri olmasaydı, daha ilk elde bir tarafa atıvereceği politikalar doğrultusunda davranmaya yönlendirir.

Kalitenin, kısıtlamayı desteklemek için bir gerekçe olmayıp yalnızca mantıksal bir bahane olduğunu göstermek kolaydır. Amerikan Tıp Cemiyetinin Tıp Eğitimi ve Hastaneler Danışma Kurulu, yetkilerini kaliteyle hiçbir ilişki bulunmayan yollarla kısıtlama yapmak için kullanmışlardır. Bunun en basit örneği çeşitli eyaletlere, tıp uygulaması yapabilecek kişilerde yurttaş olma özelliğinin aranması yönünde yaptığı tavsiyedir. Yapılacak tıbbi çalışmaların yurttaşlıkla ilişkili olduğunun kabul edilmesini anlaşılmaz buluyorum. Fırsat düştükçe uygulatmayı denedikleri benzeri bir gereklilikse, ruhsatlandırma sınavının İngilizce olarak yapılması zorunluluğudur. Her zaman çarpıcı bulduğum bir kanıt, Cemiyetin gücünü ve yetkisini olduğu kadar kaliteyle ilişki yoksunluğunu da ortaya koyan bir sayıdır. 1933’ten sonra Almanya’da Hitler iktidara geldiğinde, Almanya, Avusturya ve diğer ülkelerden yurt dışına, tabii aralarında Birleşik Devletler’de çalışmak isteyen doktorların da bulunduğu, büyük bir beyin göçü olmuştu. 1933’ü izleyen beş yıllık süre içinde, Birleşik Devletler’de çalışma izni verilen yurt dışı eğitilmiş doktor sayısı, 1933’ten önceki beş yılın toplamıyla aynıdır. Bu durumun, olayların doğal akışının bir sonucu olmadığı açıktır. İlave doktor sayısının saldırdığı endişe, yabancı doktorlarda aranması gereken özelliklerin iyice zorlaştırılmasına yol açmış, bu da onlara aşın yüksek maliyetler yüklemiştir.

Tıp mesleğine, doktorların sayısını kısıtlayabilme yetkisi veren anahtarın ruhsatlandırma olduğu açıktır. Bu aynı zamanda tıbbın idare edildiği yollarda meydana gelen teknolojik ve organizasyon değişikliklerini kısıtlama gücü de sağlayan bir anahtardır. Amerikan Tıp Cemiyeti toplu tıbbi muayenehanelerin ve önceden ödenmiş tıbbi planların her zaman karşısında olmuştur. Bu yöntemlerin iyi ve kötü yanları olabilir, ama bunlar insanların istedikleri zaman denemekte özgür olmaları gereken buluşlardır. Tıbbi uygulamanın düzenlenmesinde en uygun yöntemin kesinlikle bağımsız bir doktorun uygulaması olduğunu ileri sürmek bir temele dayandırılmaz. Toplu uygulama olabilir, hattâ kurumsal da olabilir. Yönetim bütün çeşitlerin denenmesine olanak veren bir sistem olmalıdır.

Amerikan Tıp Cemiyeti böyle atılganlara karşı direnmiş ve yasaklanmalarında etkili olmuştur.

Cemiyet bu gücünü, ruhsatlandırmanın, hastanelerde çalışma izinlerinin denetlenmesini sağlaması sayesinde dolaylı olarak elde etmiştir. Tıp Eğitimi Kurulu ve Hastaneler Danışma Kurulu hastaneleri olduğu gibi okulları da onaylar. “Onaylanmış” bir hastanede çalışma izni alacak bir tıp doktorunun genel olarak önce kendi ilçe tıp cemiyetinden ya da hastane yönetim kurulundan onay almış olması gerekir. Neden onaylanmamış bir hastane kurulamaz? Çünkü şu andaki ekonomik koşullar bir hastanenin çalışabilmesi için belirli sayıda stajyer bulundurulmasını gerektirir. Eyalet yasalarının çoğu, uygulama izni alacak adayların belirli ölçüde stajyerlik deneyimi bulunmasını ve bu deneyimin “onaylanmış” bir hastanede kazanılmış olmasını öngörür. “Onaylanmış” hastaneler listesi, genellikle Tıp Eğitimi ve Hastaneler Danışma Kurulunun listesiyle özdeştir. Bunun sonucu olarak, ruhsatlandırma yasası Cemiyete, okullarda olduğu gibi hastaneler üzerinde de denetim olanağı verir. İşte bu, çeşitli tipteki toplu uygulamanın engellenmesinde Cemiyetin çok başarı olarak kullanabildiği bir anahtardır. Bazı gruplar, birkaç olayda bundan kurtulabilmeyi başarabilmişlerdir. Washington çevresinde başarıya ulaşabilmelerinin nedeni, federal antitröst yasalarına dayanarak Amerikan Tıp Cemiyetine karşı dava açabilmeleri ve davayı kazanabilmeleri olmuştur. Diğer birkaç olayda ise özel nedenlerle başarı kazanabilmişlerdir. Bunlara karşın, toplu uygulamalara olan eğilimin Cemiyetin karşı koymalarıyla frenlendiğinden hiç kuşku duyulmaması gerekir. Tam yeri gelmişken, Cemiyetin karşı çıktığı tek toplu uygulama tipinin önceden ödenmiş toplu uygulama olması da ilginç bir noktadır. Bunun ekonomik gerekçesi, farklı fiyatlandırmaya gidilebilmesi olasılığın ortadan kaldırması gibi görünüyor.

Mesleğe girişteki kısıtlamanın özünü ruhsatlandırmanın oluşturduğu ve bunun da ağır toplumsal maliyetler getirdiği açıktır; bunlar hem tıp uygulamasında bulunmak isteyen ama bunu yapmaktan alıkonan bireylere, hem de satın almak istediği tıbbi hizmetten yoksun bırakılan ve onu satın almaktan alıkonan kamuya yüklenmektedir. Şu soruyu sormama izin verin: Ruhsatlandırmanın, var olduğu söylenen iyi bir sonucu var mıdır aslında?

Her şeyden önce, yeterlilik standartlarını gerçekten yükseltmekte midir? Mesleğin şimdiki uygulanma biçimiyle yeterlilik standartlarını yükseltmeyeceği, bazı nedenlerden dolayı açıktır. Öncelikle, herhangi bir alana girmeye bir engel koyarsanız, bu alana girmek için türlü yollar arama dürtüsünü de ortaya çıkarırsınız ve tabii, tıp da bir istisna değildir. Osteopati* ve kiropati** mesleklerinin ortaya çıkması, tıbbı girişin kısıtlanmasıyla tamamen ilişkisiz değildir. Tam tersine, bu anılanların her biri, bir yere kadar, girişe konan kısıtlamanın etrafından dolaşma yolunu bulma atılımıdır. Her biri sırayla, kendilerine ruhsatlandırma ve kısıtlandırma getirilmesi yolunda ilerlemektedir. Varılmak istenen sonuç, değişik düzeylerde ve türde uygulamalar yaratmak ve tıbbi uygulama olduğu söylenen şeyle onu ikame eden osteopati, kiropati, inançla iyileştirme ve benzerleri arasındaki farkı ortaya koymaktır. Bu seçenekler pekala, tıbbı giriş kısıtlamaları bulunmaması durumunda var olacak tıp uygulamalarından daha düşük bir kalitede olabilirler.

Daha genel olarak, eğer doktorların sayısı olabileceğinden daha azsa ve hepsi de tümüyle meşgulse -ki genellikle öyledirler- bu durumdan eğitilmiş doktorların yapabildikleri tıbbi uygulama toplamının da yapılabilecek olandan daha az olduğu anlamı çıkar, yani bir yerde daha az adam-saat toplamında uygulama yapılabilir. Bunun alternatifi, herhangi biri tarafından yerine getirilebilecek, belli bir eğitime dayanmayan uygulamadır; bu da hiçbir profesyonel niteliği bulunmayan kişiler tarafından yapılabilir ve bazı yerlerde de yapılması gereklidir. Dahası, durum iyice aşırıya kaçmıştır. Eğer “tıbbi uygulama” yalnızca ruhsatlı pratisyenlerle sınırlandırılacaksa, o zaman tıbbi uygulamalım ne olduğunun tanımlanması gerekir; kaldı ki, işe adam doldurma yalnız

demiryollarına özgü bir şey de değildir. Yetkisiz tıbbi uygulamaları yasaklayan tüzükler yorumlanırken, birçok şey yalnızca ruhsatlı doktorların tekeline verilmiştir, oysa bunlar rahatlıkla teknisyenler ve Cadillac tıp eğitimi görmemiş diğer yetenekli insanlar tarafından da kusursuzca yerine getirilebilir. Olası tüm örnekleri sıralamaya yeterli bir teknisyen değilim. Ancak konuya eğilenler tarafından söylendiğini bildiğim bir durum, eğilimin “tıbbi uygulama” kapsamının sürekli genişletilerek aslında teknisyenlerin kusursuzca yapabilecekleri faaliyetlerin de dahil edilmesi yönünde olduğudur. Uzmanlık eğitimi görmüş doktorlar zamanlarının hatırı sayılır bir bölümünü, rahatlıkla başkaları tarafından yapılabilecek işlerde kullanmaktadırlar. Bunun sonucundaysa tıbbi özene ayrılan zaman şiddetle azalmaktadır. Bu durumla ilişkili olarak, tıbbi özenin kalite ortalamasının, gösterilen özen kalitesinin basit ortalamasının alınmasıyla bulunamayacağını artık birileri anlamalıdır; bu bir tıbbi uygulamanın geçerliliğini yalnız kurtulanlara bakarak değerlendirmeye benzer; kısıtlamaların özen ölçüsünü azalttığı olgusu göz önünde bulundurulmalıdır.

Anlamlı bir değerlendirmeye, ortalama yeterlilik düzeyinin kısıtlamalar nedeniyle düştüğü sonucu da ortaya çıkarılabilir.

Bütün bu yorumlar bile yeterince açıklayıcı değildir, çünkü durumu zamanın belli bir kesitinde değerlendirmekte ve zaman içindeki değişimleri hesaba katmamaktadır. Herhangi bir bilim ya da konudaki ilerlemeler, genellikle çok sayıdaki aykırı kişiler, şarlatanlar ve o dalda hiçbir yeri olmayan insanlar arasından birinin yaptığı işin bir sonucu olarak ortaya çıkar. Eğer meslekten birisi değilseniz, şu andaki koşullar altında tıp alanında araştırma ve deneylere girişmeniz çok zordur. Ama eğer meslekten biriyseniz ve meslek içinde iyi bir konumda kalmayı istiyorsanız, yapacağınız deneylerde kendinizi ciddi biçimde sınırlamanız gerekir. Bir “İnançla İyileştirici” kendini saf hastalara kabul ettirebilen bir şarlatandan başka bir şey olmayabilir, ancak belki bunların bin ya da binlercesinin arasından birisi, tıp için önemli bir ilerlemeyi ortaya çıkarabilecektir. Bilim ve bilgiye giden çok çeşitli yol vardır; uygulamayı tıp denen şeyle kısıtlamak ve bunu da belirli bir grubun -ki bu grup genellikle baskın çıkacak inanca bağlılığa boyun eğmek zorundadır- tekeline verme eğilimimizin etkisinin, yapılagelen deneylerin miktarını azaltmak, dolayısıyla da bu alandaki bilginin gelişme hızını azaltmak şeklinde olacağı kesindir. Tıbbın içeriği için geçerli olan şeyler, daha önce de ortaya konduğu üzere, düzenlenmesi için de geçerlidir. Bu konuyu aşağıda daha da açacağım.

ruhsatlandırma ve onunla yakın ilişkisi olan tıp uygulamalarındaki tekelin uygulama standartlarını düşürme eğilimi gösterdiği bir başka yol daha vardır. Bunun doktor sayısındaki azalma, eğitilmiş doktorların toplam çalışma saatlerinin daha az önemli işlerde harcanması, araştırma ve geliştirme teşviklerindeki azalma gibi nedenlerle ortalama özen kalitesini düşürdüğünü daha önce ortaya koymuştum. Bunlardan başka, doktorların yanlış tedavilerinin onlara ödettirilmesini, özel bireylere daha da zorlaştırdığı için de düşürmektedir. Bireyi yetersiz ülkelere karşı koruma yollarından biri, sahtekarlığa karşı korunma ve yanlış tedaviye karşı mahkemelere de dava açabilme hakkıdır. Bazı davalar açılmıştır ve doktorlar daha ne kadar yanlış tedavi sigortası ödeyeceklerinden bir hayli yakınmaktadırlar. Tıp cemiyetlerinin uyanıklığı olmasaydı yanlış tedavi davalan olabileceğinden bir kat daha çok sayıda ve daha başarılı olurdu. Bir doktorun diğer bir meslektaşına karşı tanıklık yapmasını sağlamak eğer “onaylanmış” bir hastanede çalışma hakkının elinden alınması gibi bir yaptırımla karşılanabilecekse hiç de kolay olmaz. Lehte ya da aleyhteki tanıklıklar genellikle tıp cemiyeti tarafından oluşturulmuş bir komitenin üyeleri tarafından yapılır, tabii, her zaman olduğu gibi bunlar hastaların sözde çıkarları doğrultusunda olur...

Bu etkileri göz önüne alındığında ruhsatlandırmanın tıbbi uygulamaların hem nitelik hem de

niceliklerini azalttığına; tıp doktoru olmak isteyenlerin bu fırsatlarını azaltıp onları daha az çekici buldukları mesleklere girmeye zorladığına; kamuyu daha az doyurucu tıbbi hizmetlere daha çok ödeme yapmak durumunda bıraktığına; hem tıbbin içeriğinin hem de tıbbi uygulamaların düzenlenmesinde teknolojik gelişmelerin ilerlemesini engellediğine inanıyorum. Bunlardan çıkardığım sonuç, ruhsatlandırmanın tıp uygulamalarında bir zorunluluk olmasına son verilmesidir.

Tüm bunlar söylendikten sonra, sanırım okuyucuların çoğu, bu konulan tartıştığım birçok kişi gibi şunları söyleyeceklerdir “Ama yine de, bir tıp doktorunun kalitesi hakkında bir kanıtı elde etmenin başka nasıl bir yolu olabilir ki? maliyetlerle ilgili söylediklerinin hepsine katılsak bile, kamuya hiç değilse asgari kalite güvencesi sağlamanın tek yolu yine de ruhsatlandırma değil midir?” Buna verilecek yanıt kısmen, insanların kendi tıp doktorlarını artık bir ruhsatlı doktorlar listesinden rastgele bir isim seçerek bulmadıklarıdır; bir bölümü de yirmi otuz yıl önce olduğu gibi bir kişinin bir sınavı verme yeteneğinin artık bir kalite güvencesi olmamasıdır. Bunlardan dolayı ruhsatlandırma artık güvencenin, en azından asgari kalitenin asıl ya da başlıca kaynağı olmaktan çıkmıştır. Ama esas yanıt bundan çok daha farklıdır. Yanıt, sorunun kendi içinde açığa çıkan kurulu düzenin zorbalığı ve piyasanın doğurganlığıyla, meslekten olmadığımız alanlarda, hattâ biraz olsun bilginin bulunduğu alanlarda bile, düş gücümüzün yetersizliğidir. İzin verin size meslek tekel gücünün kullanmamış olması durumunda tıbbın nasıl bir gelişme göstermiş olabileceğini ve hangi kalite güvencelerinin ortaya çıkabileceğini göstereyim.

Herhangi bir kimsenin, sahtekarlık ve savsaklama sonucu başkalarına vereceği zarardan doğacak yasal ve malî sorumlulukları dışında hiçbir kısıtlamayla karşılaşmadan, tıp uygulamasına girişmekte özgür olduğunu varsayalım. Sanırım, tıptaki gelişmelerin tümü daha farklı olurdu. Şimdiki tıbbi bakım piyasası, engellendiği şekliyle, farkın neler olabileceği hakkında bazı fikirler verebilir. Hastanelerle bağlantılı olarak, toplu muayenehaneler aşırı derecede büyümüş olacaktı. Bireysel muayenehanelerle devlet ya da hayır burumlarının yönettiği kurumlaşmış büyük hastaneler yerine, tıbbi ortaklıklar ya da şirketler, yani tıp ekipleri gelişmiş olabilirdi. Bunlar teşhis ve tedavi için, hastaneler dahil, merkezi tesisler kurabilirlerdi. Bazıları bir olasılıkla, bugünkü hastane sigortasını, sağlık sigortasını ve toplu tıbbi uygulamaları tek bir pakette toplayan önceden ödeme şekliyle hizmet verecekler, diğerleriyle her ayrı hizmet için ayrı ücretler alacaklardı. Ve tabii çoğu da her iki ödeme yöntemini birlikte kullanacaklardı.

Bu tıp ekipleri -onlara departmanlı tıp mağazaları da diyebilirsiniz- hastalarla tıp doktorları arasında bir aracı görevi yapacaklardı. Uzun ömürlü ve sarsılmaz kalabilmek için güvenilirlik ve kalite saygınlığı kazanmaya çok önem vereceklerdi. Aynı nedenlerle tüketiciler de onların saygınlıklarını tanımaya başlayacaklardı. Tıp doktorlarının kalitesini değerlendirebilecek şekilde uzmanlaşmış yetenekleri bulunacaktı; o kadar ki, departmanlı mağazaların şimdi çoğu üründe yaptığı gibi, onlarda bu konuda kendi tüketicilerinin acenteleri olacaklardı. Bunlara ek olarak, değişik yetenek ve eğitim düzeyindeki insanları bir araya toplayarak, sınırlı eğitimi olan teknisyenleri eğitimlerine uygun işlerde kullanacaklar, çok yetenekli ve yüksek nitelikli uzmanları da yalnız bunların uygulayabilecekleri işlere ayırarak tıbbi bakım işlerini etkili bir düzene sokabileceklerdi. Okuyucu fantezilerine göre, bunlara eklemeler yapabilir ki bunların bir bölümünü benim de yaptığım gibi, önde gelen kliniklerde günümüzde olan olaylara benzeterek yapabilir.

Hiç kuşkusuz, bütün tıbbi uygulamalar böyle ekipler aracılığıyla yürütülmeyecektir. Bireysel muayenehaneler de varlıklarını sürdürecektir, tıpkı departmanlı mağazaların yanında sınırlı sayıda müşterileriyle varlığını sürdüren küçük mağazaların olduğu gibi ya da çok ortaklı bir hukuk

firmasının yanında bireysel çalışan avukatlık bürolarının da bulunduğu gibi. İnsanlar kendi bireysel saygınlıklarını oluşturacaklar ve bazı hastalar bireysel uygulayıcıların kişiye özel ve mahrem olma özelliklerini tercih edeceklerdi. Bazı bölgeler tıp ekiplerinin hizmet sunmalarına yetmeyecek kadar küçük olacaktı vs.

Tıp ekiplerinin bu alana hakim olacağım iddia etmek istemem bile. Tek amacım, şimdiki uygulama düzeninin pek çok başka seçeneğinin daha olabileceğini örneklerle göstermektir. Herhangi bir bireyin ya da küçük bir grubun, yararlarını değerlendirmelerini bir yana bırakın, daha olanakların hepsini tam olarak kavrayabilmesinde-ki imkânsızlık, devletin merkezi planlamasına ve deneyim olanaklarını kısıtlayan mesleki tekeller oluşturulması gibi düzenlemelere karşı önemli bir savdır. Öte yandan, piyasa lehindeki önemli bir sav da onun çeşitlenmeye karşı hoş görüsüdür; geniş çaptaki özel bilgi ve yeteneği yararlı kılabilmek özelliğidir. Özel grupların deneyimleri engelleme gücünü ortadan kaldırır ve müşterilere neyin en iyi hizmet edeceği kararının verilmesinde yetkiyi üreticilere değil, müşterilere verir.

15 *Walter Gellhorn'a karşı dürüst olmak gerekirse, onun bu sorunlara doğru çözümün ruhsatlandırmayı terk etmek olduğu şeklindeki görüşümü kabul etmediğini açıklamalıyım. O tam tersine, ruhsatlandırmanın biraz ileri gitmekle birlikte yine de bazı gerçek işlevleri yerine getirebileceğini düşünmektedir. O, ruhsatlandırma düzenlemelerinin kötüye kullanımı kısıtlayacak, usule ilişkin reformlar ve değişiklikler öngörmektedir.*

* *Osteopati: İlaç kullanmadan kemik ve kasların düzeltilmesi yoluyla iyileştirme*

** *Kiroprati: Masajla iyileştirme*

Bölüm 10: Gelir Dağılımı

20. yüzyılda kolektivist düşüncenin gelişmesindeki ana öge, en azından Batı ülkelerinde, toplumsal bir hedef olarak gelir dağılımı eşitliğine olan inanç ve bunun yerleşmesini sağlamak için de devlet elinin kullanılmasına olan gönüllülüktür. Bu eşitlikçi düşünce ve onun doğuracağı eşitlikçi önlemlerin değerlendirilmesinde iki soru sorulmalıdır. İlki kurala ve; ahlaka ilişkindir. Eşitliğin yerleştirilmesinde devlet müdahalesini haklı çıkaracak şey nedir? İkincisi somut ve bilimseldir. Alınmış önlemlerin sonuçları neler olmuştur?

AHLAKİ AÇIDAN DAĞILIM

Serbest piyasa toplumunda gelir dağılımının doğrudan haklı gösterecek ahlaki ilke, “herkese, kendisinin ve sahip olduğu araçların ürettiği “kadar”” şeklindedir. Bu ilkenin etkinliği bile devlet faaliyetine dayanır. Mülkiyet hakları, yasa ve toplumsal gelenek konusudur. Daha önce de görüldüğü gibi, bunların tanımlanmaları ve uygulanmaları devletin öncelikli işlevlerindendir. Bu ilkenin tümüyle işler hale gelmesi durumunda, gelir ve varlığın nihai dağılımı benimsenmiş mülkiyet kurallarına bağlı olabilir.

Bu ilkeyle ahlaki yönden etkileyici görünen bir diğer ilkenin, yani uygulama eşitliğinin, ilişkisi nedir? Bu iki ilke bir ölçüde birbirleriyle çelişkili değildir. Gerçek uygulama eşitliğinin sağlanması için ürüne uygun ödeme yapmak gerekli olabilir. Belirli bireylerden, ki bunları yetenek ve başlangıçtaki beceriklilikleri açısından aynıymış gibi görmeye hazırız, eğer bazıları boş zamanı olmasından daha çok zevk alıyorsa ve diğerleri de ticarî mallardan zevk alıyorsa, o zaman toplumda kazanç eşitliğini ya da uygulama eşitliğini sağlayabilmek için piyasa aracılığıyla bir kazanç eşitsizliği oluşması gerekir. Bir kişi, güneşlenmenin tadını çıkarabileceği kadar çok boş zaman sağlayan basit bir işi, daha yüksek gelir getiren zor bir işe tercih edebilir; bir başka kişiye tam tersini yeğleyebilir. Her ikisine de eşit ücret ödenmesi durumunda, daha temel bir düşünceye göre gelirleri eşitsiz olmuş olurdu. Benzer şekilde, eşit uygulama, bir bireyin pis ve hoş olmayan bir işte alacağı ücretin daha hoş bir işe göre daha yüksek olmasını gerektirir. En sık görülen eşitsizlikler bu türdendir. Parasal gelir farklılıkları, mesleğin ya da ticaretin diğer özelliklerindeki farklılıkları dengelerler. İktisatçıların deyimiyle, bu durum, maddi karşılığı olan ve olmayan “net fayda”nın bütününe oluşturmak için “farklılıkları eşitlemek”tedir. Uygulama eşitliğini sağlayabilmek ya da insanların zevklerini tatmin edecek biçime sokmak için, piyasanın çalışmasıyla biraz daha ince düşündürmeyi gerektiren diğer bir tür eşitsizliğin daha ortaya çıkması gerekir. Bu durum en kolay şekilde bir piyangoya benzetilerek açıklanabilir. Doğuştan yetenekleri eşit olan bireylerden oluşmuş bir grup düşünelim. Bunlar ödülleri son derece eşitsiz olduğu bir piyangoya gönüllü olarak katılmaya hazır olsunlar. Oluşacak gelir eşitsizliğinin, bireylerin başlangıçtaki eşitliklerinden çok yarar elde edebilmelerine kesinlikle olanak tanınması gerekir. Gelir dağılımını olaylar olduktan sonra tekrardan yapmak, onların piyangoya katılma fırsatını geri çevirmekle eşdeğerdedir. Bireyler uğraşları, yatırımları ve benzeri kararlarını, belirsizliğe karşı takındıkları tavra bağlı olarak verirler. Bir devlet memuru olmaktan çok bir sinema oyuncusu olmaya çabalayan bir kız, bile bile piyangoya girmeyi seçecektir, tıpkı devlet tahvili yerine son kuruşuna kadar uranyum hisselerine yatırım yapacak bir birey gibi. Sigorta, belirlilik yönündeki bir tercihi ortaya koymanın bir yoludur. Bu örnekler bile, insanların tercihlerini tatmin edebilmek için tasarlanmış düzenlemelerin ne derecede gerçek eşitsizlik sonucuna varacağını tümüyle göstermez. İnsanların ücretlendirilmesi ve işe alınmasıyla ilgili düzenlemeler bütünüyle böyle tercihlerden etkilenir. Eğer sinema oyuncularını belirsizlikten hiç hoşlanmasalardı, aralarında birleşerek, üyelerinin

kazanç girdilerini az çok eşit olarak paylaşmayı peşinen kabullendiği ve bunun sonucunda da risklere karşı birlik olarak kendilerine bir sigorta sağladıkları bir “kooperatif” geliştirme yönünde bir eğilimleri olurdu. Eğer böyle bir tercih yaygın olsaydı, çok farklı şirketlerin riskli ve risksiz atılımları birleştirmesi bir kural haline gelirdi.

Gerçekten de gelirin artan basamaklı vergiler ve benzerleriyle yeniden dağılımını sağlayan devlet önlemlerinin anlamını açıklayabilen yollardan biri budur. Şu veya bu gerekçeyle, belki de yönetim maliyetleri nedeniyle, piyasanın bir piyangolar dizisi yaratamayacağı ya da toplum üyelerinin istedikleri türden piyangolar düzenlemeyeceği, dolayısıyla da artan basamaklı vergilendirmenin, sözüm ona bunu gerçekleştirecek bir devlet girişimi olduğu ileri sürülebilir. Bu görüşün bir gerçeği içerdiğinden kuşum yoktur. Yine de şu andaki vergilendirmeyi haklı göstermesi zordur, çünkü vergiler, hayat piyangosunda çekiliş yapıp kimlerin ödülleri kazandığı ve kimlerinse boşları çektiği öğrenildikten sonra koyulur. Ayrıca vergiler çoğunlukla, boş çektiklerine inananlarca oylanır. Bu çerçevede içinde, bir kuşağın henüz doğmamış bir kuşağa uygulanacak bir vergi tarifesi oylaması haklı görülebilir. Böylesi herhangi bir işlem, sanırım, gelir vergisinin şu anda olandan çok daha düşük oranda kademelendirilme-siyle sonuçlanacaktır, en azından kağıt üzerinde.

Her ne kadar ürüne göre yapılan ödemelerin ortaya çıkardığı gelir eşitsizliğinin çoğu, farklılıkların “eşit-lenmesi”ni ya da insanların belirsizlik konusundaki tercihlerinin sonucunu yansıtırsa da, büyük bir bölümü de, hem insan yeteneğinde hem de mülkiyette başlangıçtaki doğuştan bulunan farklılıkları yansıtır. İşte bu bölüm gerçekten zor olan ahlaki konular ortaya çıkarır. Doğuştan kişisel yetenekle mülkiyet arasındaki eşitsizlik ve miras kalmış zenginlikle kazanılmış zenginlik arasındaki eşitsizlikler konusunda bir ayırım yapılması gerektiği ileri sürülür. Kişisel yeteneklerdeki farklılıklardan veya sözkonusu bireyin birikimleri sonucu oluşan zenginlikteki farklılıklardan dolayı ortaya çıkan eşitsizliğe uygun gözüyle bakılır; ya da bu en azından mirasla elde edilmiş zenginlikten doğan farklılıklar kadar açıkça uygunsuz olarak düşünülmez.

Bu ayırım savunulamaz. Anne babasından kalıtım yoluyla çok beğenilen, olağanüstü bir ses alan bir bireyin elde ettiği yüksek gelirin, kendisine varlık miras kalan bireyin elde edeceği yüksek gelirlerden daha haklı gösterilebileceği herhangi bir ahlaki dayanak var mıdır? Sovyet örgüt yöneticilerinin oğullarının gelir beklentileri köylülerin oğullarının beklentilerinden kesinlikle daha yüksektir. Bu durum, bir Amerikalı milyoner oğlunun daha yüksek gelir beklentisinden daha mı haklıdır? Bu soruya bir başka yönden de yaklaşabiliriz. Çocuğuna bırakmak istediği varlığı olan bir anne babanın bunu yapabileceği çeşitli yollar vardır. Belirli tutardaki bir parayı çocuğunun eğitiminin finansmanında, örneğin bir iş kurmasında ya da ona varlık geliri sağlayacak bir vakıf kurmakta kullanabilir. Hangisi olursa olsun, bunlar çocuğa başka koşullarda elde edebileceğinden daha yüksek bir gelir sağlayacaktır. Ancak gelir ilk durumda insan yeteneğinden, ikincisinde kârdan, üçüncüsündeyse mirasla elde edilmiş zenginlikten geliyormuş gibi kabul edilecektir. Bu gelir kategorileri arasında bir ayırım yapmanın dayanabileceği herhangi bir ahlaki gerekçe var mıdır? Son olarak, bir kişinin kendi kişisel yetenekleriyle ya da kendi birikimiyle üreteceği zenginlik üzerinde hakkı olabileceğini, ancak bunu çocuklarına aktarmaya hakkı olmadığını, yani bir kişinin gelirini kendi yaşamında kullanabileceğini ama varislerine veremeyeceğini söylemek mantıksız görünmektedir. Bunun kendi içinde ve kendisinden dolayı ahlaki bir ilke olarak görülmemesi gerektiği, bir araç ya da özgürlük gibi başka bazı ilkelerin doğal bir sonucu olarak görülmesi gerektiği kanısındayım.

Bazı farazi örnekler temel güçlüğü ortaya koyacaktır. Dört Robinson Crusoe’nun aynı yörede

bulunan dört değişik ıssız adaya düştüğünü varsayalım. Bunlardan biri, ona rahat ve iyi yaşam koşulları sağlayan büyük ve verimli bir adaya düşmüştür. Diğerleriyse yaşamlarını güçlkle sürdürebildikleri küçük ve oldukça kıraç adalara çıkabilmişlerdir. Günün birinde, birbirlerinin varlığını keşfederler. Büyük adadaki Crusoe'un diğerlerini kendisine katılmaya ve zenginliğini paylaşmaya davet etmesi cihetteki cömertlik olurdu. Ama böyle yapmadığını varsayalım. Diğer üçünün güçlerini birleştirmeleri ve onu zenginliğini kendileriyle paylaşmaya zorlamaları haklı olur muydu? Çoğu okuyucuya evet yanıtı daha çekici gelecektir. Ancak böyle demeden önce aynı durumu değişik bir kisve altında daha dikkatlice düşünün. Varsayın ki, bir yolda üç; arkadaşınızla birlikte yürüyorsunuz ve yol üzerinde bir 20 dolarlık banknot yalnız sizin gözünüze çarptı ve aldınız. Bunu onlarla eşit olarak bölüşmeniz ya da en azından onlara içecek bir şey ısmarlamanız kuşkusuz cömert bir davranış olurdu. Ama bunu yapmadığınızı varsayın. şimdi, diğer üçünün güçlerini birleştirmeleri ve bu 20 doları kendileriyle bölüşmeniz için sizi zorlamaları haldi olur muydu? Sanırım, okuyucuların çoğu hayır diye yanıtlayacaklardır. Hattâ biraz daha düşündüklerinde, eylemin cömertliğinin, eylemin kendisinin açık “doğru” olduğunu göstermeyeceğine karar verebileceklerdir. Serveti dünyadaki tüm insanların ortalamasından daha yüksek olan herhangi bir kimsenin hemen bu fazlalığı diğer bütün dünya sakinlerine eşit şekilde dağıtarak elinden çıkarması gerektiğini kendimize ya da yurttaşlarımıza karşı ileri sürmeye hazır mıyız? Hepimiz, eğer başkalarınca yerine getirilirse, böyle bir davranışı hayranlıkla karşılar ve övebiliriz. Ancak dünya çapında bir “hazıra konma” uygar bir dünyayı imkânsızlaştırır.

Ne olursa olsun, iki yanlıştan bir doğru elde edilmez. Zengin Robin Crusoe'un ya da 20 dolan bulan şanslının servetini başkalarıyla bölüşmeye olan gönülsüzlüğü diğerlerinin zor kullanmalarını haklı çıkarmaz. Başkalarından alacak olarak gördüğümüz şeyleri alırken zor kullanmaya yetkili olduğumuza kendi başımıza karar vermemizi, yani kendi davamızda yargıç olmamızı haklı görebilir miyiz? Ya da onları alacaklı olarak görmediğimiz durumlarda? Konumdaki veya durumdaki ya da servetteki çoğu farklılık bir şans ürünü olarak değerlendirilebilmekten oldukça uzaktır.

“şans”la karşılaştırdığım “erdem” verdiğimiz sözde bir değere karşın, genelde açıkça erdeme dayananlardan çok, şans nedeniyle ortaya çıkan eşitsizlikleri kabullenmeye hazırızdır. Bir öğretim üyesi, piyangoda büyük ödülü kazanan iş arkadaşına gıpta edecektir, ama ona bir kötülük yapması ya da kendisine haksızlık edildiğı gibi bir duyguya kapılması olası değildir. Gelgeldim iş arkadaşı önemsiz bir zamla kendisinden fazla ücret almaya görsün, çok büyük olasılıkla hakkı yenmiş gibi hissedecektir. Her şeyden öte, şans tanrıçası tıpkı adalet tanrıçası gibi kördür. Oysa burada ücret artışı, ilgili faziletlerin rastlantısal olmayan değerlendirilmesi sonucu yapılmıştır.

ÜRÜNE GÖRE DAĞILIMIN ARAÇSAL ROLÜ

Piyasa toplumunda ürüne göre yapılan ödemenin işlevi, öncelikle dağılıma değil, kaynakların tahsisine yöneliktir. Birinci Bölüm'de de belirtildiğı gibi, piyasa ekonomisinin ana ilkesi gönüllü alışveriş aracılığıyla gerçekleştirilen işbirliğidir. Bireyler bu yolla kendi kişisel isteklerini daha etkin bir biçimde doyurabildikleri için diğer bireylerle işbirliği yaparlar. Ama bir birey ürüne eklediğinin tümünü almadıkça, neyi üretebileceğinden çok, neyi alabileceğı noktasından hareketle alışverişe girişir. Her iki taraf da birleşik ürüne kattıklarını alırken karşılıklı yarar sağlayamıyorsa alışveriş gerçekteleşmez. Kaynakların en etkin biçimde kullanımı için, en azından gönüllü işbirliğine dayalı bir sistem içinde, ürüne göre bir ödemenin yapılması gerekir. Her ne kadar kuşkuluysam da, yeterli bilgi elde edilebilirse ödülle özendirmenin yerini zorlama alabilir. Çevredeki cansız nesneler ortadan kaldırılabilir; bireyler belirli zamanlarda belirli yerlerde bulunmaya zorlanabilirler; ancak

bireylerin en iyi çabalarını ortaya koymaya zorlanabilmeleri çok düşük bir olasılıktır. Bir başka şekilde ele alırsak, zorlamanın işbirliğinin yerine geçmesi mevcut kaynaklar toplamını değiştirir.

Gerçi piyasa toplumunda ürüne göre yapılan ödemenin başlangıçtaki işlevi, kaynakların zor kullanılmadan etkin bir biçimde tahsis edilmesini kolaylaştırmaktır, ama adil bir dağılım sonucu yapıyor gibi görünmedikçe buna tahammül edilmesi olası değildir. Bir toplumun istikrarlı olması, üyelerinin önemli bir bölümünün düşünmeden benimseyeceği temel yargı değerlerinin özünün bulunmasına bağlıdır. Bazı anahtar kurumlar yalnızca bir araç olarak değil, “mutlak gerekler” olarak benimsenmelidir. Ürüne uygun olarak yapılacak ödemenin bu benimsenmiş yargı değerlerinden birisi olduğuna ve büyük çapta da olmaya devam ettiğine inanıyorum.

Bu durum, kapitalist sisteme karşı çıkanların bunun sonucunda ortaya çıkan gelir dağılımına saldırma nedenleri incelenerek açıklanabilir. Toplumun ana değerlerinin belirgin özelliği, kendilerini toplumun örgütlenme sisteminin yandaşı ya da karşıtı olarak da görse, toplumun üyelerince aynı biçimde benimsenmesidir. İçerdeki en şiddetli kapitalizm eleştirmenleri bile, ürüne uyumlu ödemenin ahlaki yönden adil olacağını bütünüyle benimsemişlerdir.

En geniş kapsamlı eleştiriler Marksistlerden gelmiştir. Marx emeğin sömürüldüğünü ileri sürmüştür. Niçin? Çünkü emek, ürünün tümünü üretmiş, ama yalnızca bir bölümünü alabilmiştir; kalan Marx’ın “artı değer”idir. Emek yalnızca ürettiği şeyde söz sahibiyse “sömürülmüş” olabilir. Eğer biri sosyalist öncüllerden birisinin yerine, “herkese gereksinimine göre, herkesten yeteneğine göre” -bu ne anlama geliyorsa- öncülünü benimserse o zaman emeğin ürettiğini, karşılığında aldığıyla değil, “yeteneğiyle”; emeğin aldığını ise ürettiğiyle değil” “gereksinimiyle” karşılaştırmak gerekecektir.

Tabii, Marksist iddianın geçersizliği başka nedenlere de dayanır. Öncelikle, birlikte çalışan tüm kaynakların toplam ürünüyle, ürüne katılan tutar -iktisatçıların deyimiyle marjinal ürün- arasında belirgin bir ayrım ya-pılmamasıdır. Daha da etkileyici olanıysa, öncülünden sonuca geçişte “emeğin” anlamında belirtilmemiş bir değişme vardır. Marx ürünün üretiminde sermayenin rolünü kabul etmekle birlikte, sermayeyi somutlaşmış emek olarak görmüştür. Dolayısıyla ayrıntıları tam olarak yazılan Marksist kuramın öncülleri şöyle gelişir: “Şimdiki ve geçmişteki emek ürünün tümünü üretir. Şimdiki emek ürünün yalnızca bir bölümünü alır.” Olası mantıksal sonuç, “Geçmişteki emek sömürülmüş tür,” olacaktır ve geçmişteki emeğin daha fazla alabilmesini sağlayacak eyleme geçişi bozan şey, bunun nasıl yapılabileceğinin hiçbir şekilde belli olmamasıdır, eğer ona zarif mezar taşları sağlanması öngörülmediyse.

Piyasa alanında ürüne göre dağıtımın en önemli araç-sal rolü, kaynakların zorlama olmadan tahsis edilmesinin başarılmasıdır. Ama sonuçta ortaya çıkan eşitsizlikteki tek araç olma rolü de onda değildir. Birinci Bö-lüm’de siyasal gücün merkezileşmesini dengelemek için bağımsız güç odaklarının oluşmasında eşitsizliğin oynadığı role değinmiştik; bunun yanında “patronların”, taraftarı olmayan ya da alışılmışın dışındaki fikirlerin yayılmasını finanse etme olanağını tanıyarak bireysel özgürlüğün gelişmesinde oynadığı role de değinmiştik. Eşitsizlik ayrıca, ekonomik alanda “patronlara” deneylerini ve yeni ürün geliştirmelerini finanse edebilme olanağını sağlar; empresyonist tablolar bir yana, ilk deneysel otomobillerini ve televizyon setlerini satın alabilmelerine imkân verir. Son olarak da, dağılımın herhangi bir “oto-rite”ye gerek kalmadan, kişilere bağlı kalınmadan gerçekleşmesini mümkün kılar; zorlama olmadan işbirliği ve uyumun sağlanmasında piyasanın oynadığı rolün özel bir yönüdür bu.

GELİR DAĞILIMI OLGULARI

Ürüne göre ödemeyi gerektiren kapitalist bir sistem eşitsizlikle önemli ölçüde tanımlanabilir ve uygulamada da aynen böyledir. Bu olgu genellikle kapitalizmin ve özgür girişimin diğer sistemlere göre daha yaygın bir eşitsizlik oluşturduğu şeklinde yanlış yorumlara neden olur; bu önermenin doğal sonucu olarak da, kapitalizmin yayılması ve gelişmesi eşitsizliğin artması anlamına gelir. Bu yanlış yorumlama, gelir dağılımı hakkında yayımlanan istatistiklerin çoğunun insanı yanılgıya düşüren karakteri, özellikle kısa dönemdeki eşitsizliği uzun dönemdekinden ayırt edememe eksiklikleri nedeniyle destek bulmuştur. Gelin biz gelir dağılımının belli başlı olgularını gözden geçirelim.

Birçok insanın beklentisinin aksine gelişen dikkat çekici olgulardan biri, gelirin kaynaklarıyla ilgilidir. Bir ülke ne kadar kapitalist olursa, gelirden genelde sermaye denen şeyin kullanımına ödenen pay o oranda küçük olur ve insan hizmetlerine ödenen pay da o oranda büyük olur. Hindistan, Mısır ve bunlar gibi azgelişmiş ülkelerde toplam gelirin yarısı kadarı mülk geliridir. Birleşik Devletler’de mülk geliri yaklaşık toplamın beşte biridir. Öteki gelişmiş kapitalist ülkelerde orantı bundan pek farklı değildir. Hiç kuşkusuz, bu ülkeler ilkel ülkelerden daha fazla sermayeye sahiptirler, ayrıca sakinlerinin üretkenlik yetenekleri yönünden de daha zengindirler; dolayısıyla mülk geliri yüksek olsa bile toplamın ancak küçük bir payıdır. Kapitalizmin büyük başarısı mülkteki birikim değildir, erkeklere ve kadınlara yeteneklerini çoğaltabil-me ve geliştirebilme olanağı tanınmasıdır. Yine de kapitalizmin düşmanları onu maddeciler olarak tanımlayıp kınamaktan hoşlanırlar ve yandaşlarıysa ilerlemenin zorunlu bir mâliyen olarak gördükleri kapitalizmin maddeciliğinden dolayı sık sık özür dilerler.

Popüler anlayışa aykırı diğer çarpıcı bir olgu, kapitalizmin öteki örgütlenme sistemi seçeneklerine göre daha az eşitsizliğe götürdüğü ve kapitalizmin gelişmesinin eşitsizlik kapsamını önemli ölçüde azalttığı yönündedir. Mekan ve zaman karşılaştırmaları bu görüşü doğrulamaktadır. İskandinav ülkeleri, Fransa ve Birleşik Devletler gibi kapitalist Batılı toplumlarda, Hindistan gibi bir statü toplumuna göre ya da Mısır gibi geçmişe dönük bir ülkeye göre kesinlikle önemli ölçüde daha az eşitsizlik vardır. Rusya gibi komünist ülkelerle karşılaştırma, kanıtların kıtlığı ve güvenilirliği nedeniyle daima zordur. Ama eşitsizlik eğer ayrıcalıklı olanlarla diğer sınıflar arasındaki yaşam düzeyi farklılıklarına göre belirlenecekse, bu tür eşitsizlik komünist ülkelere göre kapitalist ülkelerde kesinlikle daha az olabilir. Yalnızca Batılı ülkeler arasında, ülke ne kadar çok kapitalistse eşitsizlik her anlamda daha az görünmektedir: İngiltere’de Fransa’dan daha az, Birleşik Devletler’de İngiltere’den daha da azdır. Yine de nüfuslarının yaradılıştan farklı oluşları nedeniyle ortaya çıkan sorun, bu karşılaştırmaları zorlaştırmaktadır; adil bir karşılaştırma, sözceliği, Birleşik Devletler’i yalnızca İngiltere Birleşik Krallığı’yla değil, İngiltere Birleşik Krallığı’na onun Batı Hint Adaları ve Afrika’daki sömürgelerini de ekleyerek yapılabilir.

Zaman içindeki gelişmelerle kapitalist toplumlarda ulaşılan ekonomik ilerleme başarısına, eşitsizliğin çok büyük çapta azalması eşlik etmiştir. 1848’de John Stuart Mill şunları yazabilirdi: “Şimdiye kadarki (1848) bütün mekanik buluşların insanların günlük uğraşlarındaki yükü azalttığı tartışmalıdır. Bunlar nüfusun daha geniş bir kesiminin aynı zahmet ve eziyet dolu yaşamı sürdürmelerini ve artan sayıda üretici ve diğerlerinin servetler yapmasını mümkün kılmışlardır. Orta sınıfların konforunu artırmışlardır. Ama insan yazgısındaki, ki bunun üstesinden gelmek onun doğasında ve geleceğinde vardır, o önemli değişiklikleri henüz etkilemeye başlanamışlardır.”

Bu ifade bir olasılıkla Mill’in zamanında bile doğru değildi, ama bugün kesinlikle hiç kimse ilerlemiş kapitalist ülkeler hakkında böyle bir şeyi yazamaz. Dünyanın geri kalanı içinse bu durum

hâlâ doğrudur.

Geçmiş yüzyıl boyunca süren ilerlemenin ve gelişmelerin ana özelliği, kitleleri bellerini kıran uğraşlardan kurtarması ve daha önce üst sınıfların tekelinde olan ürün ve hizmetleri, herkesin kullanımına açmasıdır. Tıp bir yana, teknolojideki ilerlemelerin büyük bir bölümü, şu ya da bu biçimde daha önceleri gerçekten varlıklı kişilere açık olan lüksleri kitlelerin de elde edebilmesini mümkün kılmıştır. Bazı örnekler verirsek, çağdaş su tesisatları, merkezi ısıtma, otomobiller, televizyon ve radyo kitlelere; zenginlerin hizmetkârlar, eğlendiriciler ve bunlar gibilerini kullanarak her zaman elde edebildiklerine eşdeğerde rahatlıklar sağlamıştır.

Bu fenomen hakkında, gelirin anlamlı ve karşılaştırılmalı dağılımlarına ilişkin ayrıntılı istatistiki kanıtların elde edilmesi zordur, bu tür araştırmalar genel sonuçları ancak ana hatlarıyla göstermektedir. Bununla birlikte, böyle istatistiki veriler aşırı derecede yanlış yönlendirici olabilir; gelirdeki eşitleyici ve eşitleyici olmayan farklılıklar arasında bir ayırım yapamazlar. Örneğin, bir beysbol oyuncusunun çalışma yaşamının kısa olması, faal yılları boyunca elde edeceği yıllık gelirin parasal yönden eşit çekicilikteki diğer alternatif mesleklerden daha yüksek olması gerektiği anlamına gelir. Ama böyle bir fark, sayılan, gelirden olacak herhangi başka bir farkın etkileyeceği gibi aynen etkiler. Hakkında sayılar verilen gelir birimi de büyük bir önem taşır. Bireyleri esas olarak yapılan bir gelir dağılımı tablosu her zaman, aile birimlerine göre bir dağılımdan önemli ölçüde daha fazla gözle görülür eşitsizlik gösterir. Bireylerin çoğu yarım günlük işlerde çalışan ya da küçük tutarlarda mülk geliri alan ev kadınlarıdır ya da ailenin diğer üyeleri benzeri bir konumdadırlar. Aileyle ilgili doğru dağılım, ailenin toplam aile gelirine göre sınıflandırılarak yapılanı mıdır? Ya da kişi başına olanı mıdır? Ya da eşdeğer bir birim başına olanı mı? Bu önemsiz bir kaçamak konusu değildir. Çocuk sayısından dolayı aile dağılımındaki değişimin son yarım yüzyıl içinde bu ülkede yaşam düzeylerindeki eşitsizliği azaltan en önemli etken olduğuna inanıyorum. Bu kademelendirilmiş miras ve gelir vergisinden çok daha önemlidir.

Gelir dağılımına ilişkin kanıtların yorumlanmasında ana sorunlardan biri, temelde farklı iki değişik tür eşitsizliğin birbirinden ayrılması gereğidir, yani geçici ve kısa vadeli gelir farklılıklarıyla uzun vadedeki gelir konumu farklılıkları. Yıllık gelir dağılımı aynı olan iki toplum düşününüz. Birisinde önemli derecede hareketlilik ve değişim vardır, belirli ailelerin gelir hiyerarşisi içindeki konumları yıldan yıla oldukça değişebilmektedir. Diğerindeyse önemli derecedeki değişmezlik nedeniyle ailelerin her biri yıllar boyunca aynı konumda kalmaktadır. İkincisi açıkça her anlamda daha eşitsiz bir toplum olacaktır. Eşitsizliğin bir türü dinamik değişikliğin, toplumsal eşitlik ile fırsat eşitliğinin bir işaretidir; diğeryse bir statü toplumunun. Bu iki tür eşitsizliğin birbirine karıştırılmaması önemlidir, çünkü rekabet ve serbest teşebbüs esasına dayanan kapitalizmin birini diğeryle ikame etme eğilimi vardır. Yıllık gelir olarak ölçeğe vurulmuş olsa bile, kapitalist olmayan toplumlar kapitalist olanlardan daha fazla eşitsizlik gösterme eğilimindedirler; ayrıca bunlardaki eşitsizlik kalıcı olma eğilimindedir, oysa kapitalizm statüyü ortadan kaldırır ve toplumsal hareketliliği getirir.

GELİR DAĞILIMINI DEĞİŞTİRMEKTE KULLANILAN DEVLET ÖNLEMLERİ

Hükümetlerin gelir dağılımını değiştirmede en yaygın olarak kullandıkları yöntemler artan basamaklı gelir vergisiyle verasetin vergilendirilmesi olmuştur. Bunların istenebilirliğini tartışmadan önce amaçlarına erişmekte başarılı olup olmadıklarını sormakta yarar vardır.

Bu soruya bugünkü bilgilerimizle kesin bir yanıt vermek mümkün değildir. Aşağıdaki değerlendirme kişiseldir, yine de kısa ifade edebilme uğruna büsbütün bilgisizce ve dogmatik

olmadığını umarım. Bence bu vergi önlemlerinin, bazı istatistiki gelir ölçeklerine göre sınıflandırılmış aile gruplarının ortalama konumları arasındaki farkları birbirine yaklaştırma yönünde görece küçük, ama ihmal edilemeyecek bir etkisi vardır. Bununla birlikte, bu tür gelir sınıflarının içindeki kişiler arasında karşılaştırılabilir önemde keyfi eşitsizlikler de göstermişlerdir. Sonuç olarak, uygulama eşitliği ya da kazanç eşitliğiyle ilgili temel ögenin net etkisinin eşitliği artıran ya da azaltan şey olup olmadığı hiçbir şekilde açık değildir.

Kağıt üzerindeki vergi oranları hem yüksektir hem de artan yüksek basamaklıdır. Bunun iki farklı menfi neticesi vardır. İlk olarak, sonuçların bir bölümü vergiden önceki gelir dağılımını daha da eşitsiz kılmıştır. Bu, vergilendirmenin olağan sonuç etkisidir. Yüksek vergilendirilmiş etkinliklere -ki bunlar yüksek riskli ve maddi olmayan dezavantajları bulunan etkinliklerdir- girişme cesaretini kırarak o etkinliklerdeki gelirleri artırmaktadırlar. İkinci olarak da, hem yasal hem de diğer koşullarla vergi kaçırmayı kamçılamaktadırlar; bunlar yüzde değerlendirmesiyle kârın düşük gösterilmesi, eyalet ve belediye bonusu faizlerinin vergiden muaf tutulması, sermaye kazançlarının lehindeki özel uygulamalar, gider hesapları, diğer dolaylı ödeme yolları, sıradan gelirlerin sermaye kazancına dönüştürülmesi vb. gibi daha pek çok şaşırtıcı sayıda ve türde, “yasal boşluklar” şeklinde adlandırılan şeylerdir. Ortaya çıkan sonuç, yükümlendirilebilen cari oranları itibari oranlardan çok daha düşük ve belki de daha önemlisi vergilerin etkisinin keyfi ve eşitsiz olarak gerçekleşmesi olmuştur. Aynı ekonomik düzeydeki insanlar, gelirin elde edildiği kaynağa ve vergiden kaçma yollarını bulabilme fırsatlarına bağlı olarak çok değişik vergiler ödeyebilmektedir. Eğer şimdiki oranlar tam anlamıyla uygulanmış olsaydı, teşviklerin ve benzerlerinin üzerindeki etkileri, toplumun etkenliğini köklü şekilde zarara uğratabilecek kadar ciddi olabilirdi. Vergiden kaçınma bu nedenle ekonomik refah için zorunlu olabilir. Eğer böyle olursa, kazanç önemli ölçüde kaynak israfı ve yaygın bir haksızlığın ortaya çıkması pahasına elde edilmiş demektir. Daha düşük belirlenmiş bir oranlar dizisine tüm gelir kaynaklarının daha eşit vergilendirilmesi ve daha kapsamlı bir tabana yayılması eklenirse, hem genel vergi uygulamasında bir ilerleme hem de ayrıntıda daha fazla hakkaniyet sağlanmış ve kaynak israfı da daha azaltılmış olacaktır.

Kişisel gelir vergisinin keyfi sonuçlar verdiği ve eşitsizliği azaltmada sınırlı bir etkisi olduğu şeklindeki bir değerlendirme, eşitsizliği azaltmak için artan basamaklı vergilendirmeden yana olanlar da dahil olmak üzere, konunun ilgilileri tarafından yaygın olarak paylaşılmaktadır. Onlar bile çok yüksek vergi basamaklarının şiddetle azaltılması ve tabanın genişletilmesi gerektiğini ileri sürmektedirler.

Artan basamaklı vergi yapısının gelir ve servet eşitsizliği üzerindeki etkisini azaltan bir diğer etken, bu vergilerin varlıklı olma yolundakilere oranla şu anda varlıklı olanlar için daha düşük kalmasıdır. Bunlar bir yandan servetten elde edilecek gelirin kullanımını kısıtlarken, etkili olabildikleri sürece servet birikimini de çok dikkate değer oranda engellemektedirler. Servetten elde edilen gelirin vergilendirilmesi doğrudan servetin kendisini azaltıcı bir etki yapmaz, ancak servet sahiplerinin sürdürebilecekleri tüketim düzeylerini ve servetlerine ekleme yapmalarını azaltır. Vergi önlemleri riskten kaçınmayı ve mevcut servetlerin daha istikrarlı biçimlerde şekillenmesini özendirir, bu da mevcut servet birikimlerinin dağılım olasılığını azaltmaktadır. Öte yandan, yeni birikimler oluşmasına giden temel yol büyük cari gelirlerden geçmektedir; bunların büyük bir bölümü tasarrufla kullanılmakta ve diğer bölümüyse yüksek kazançlar getirebileceği riskli etkinliklere yatırılmaktadır. Eğer gelir vergisi etkili olabilseydi bu yolu kapatabilirdi. Bunun sonucunda da, şu anda serveti ellerinde bulunduranları yeni gelenlerin rekabetinden koruma şeklinde bir etkisi olurdu. Uygulamadaysa bu etki daha önce anılan vergiden kaçma araçlarıyla geniş ölçüde

boşla gitmiştir. Yüzde değerlendirmesi nedeniyle vergisiz gelir elde etmenin özellikle kolay yollarla olan petrol işinde yeni birikimlerin ne denli büyük bir bölüm oluşturduğu dikkat çekicidir.

Gelirin artan basamaklı vergilendirilmesinin istenir-liğini değerlendirmede, uygulamadaki ayrım kesin olamayacaksa bile, iki sorunun münferiden irdelenmesini önemli görüyorum: Birincisi, devletin üstlenmesi kararlaştırılan etkinliklerin (Onikinci Bölüm’de tartışılacak yoksulluğun hafifletilmesi için önlemler de dahil) finanse edilmesi için fon sağlanması; İkincisi, yalnızca yeniden dağıtım amacıyla vergiler konması. İlk sorun, hem kurlarla orantılı olarak maliyetleri belirleme gerekçesine hem de toplumsal eşitlik standartları gerekçelerine dayanarak bazı basamaklandırma önlemlerini gerekli kılabilir. Ama şu anki yüksek gelir ve veraset basamaklarındaki oranların yüksekliği bu gerekçeyle —sırf getirileri bu denli düşük olduğu için- haklı gösterilemez.

Bir liberal olarak, yalnızca gelirin yeniden dağıtımı için artan basamaklı vergi uygulaması bana ters geliyor. Diğerlerine vermek için bazılarından alırken zor kullanılmasını ve böylece de bireysel özgürlükle çelişkiye düşülmesini açıkça gösteren bir olaydır bu.

Enine boyuna düşünüldüğünde, en iyi kişisel vergi yapısı kanaatimce, belli bir muafiyet değerinin üzerindeki gelire tek oranda bir vergi uygulanması, bunun yanında gelirin çok geniş bir anlamda tanımlanması ve gelirin kazanılması için yapılacak giderlerden yalnızca kesinlikle tanımlanmış olanlarının düşülmesine izin verilmesi gibi görünmektedir. Beşinci Bölüm’de de önerildiği gibi, bu tür bir program, kurumlar vergisinin kaldırılmasıyla ve kurumlardan gelirlerini pay sahiplerine yüklemelerini istemekle ve pay sahiplerinin de bu tutarları kendi vergi beyanlarına dahil etmelerini istemekle birleştirilebilir. Diğer önemli değişiklik istekleri petrol ve diğer hammaddelerdeki yüzde değerlenmesinden dolayı kâr kaçaklarının ortadan kaldırılması, sermaye kazançlarına özel uygulamanın kaldırılması, gelir, mülk ve bağış vergilerinin eşgüdümleşmesi ve günümüzde izin verilen çok sayıda indirimin kaldırılmasıdır.

Bir muafiyet değeri, bana göre haklı bulunabilecek bir basamaklandırma derecesi gibi görünmektedir, (ayrıntılı tartışma için Onikinci Bölüm’e balanız). Nüfusun yüzde 90’ının kendi kendilerine yükleyecekleri vergileri ve diğer yüzde 10 için de bir muafiyeti oylamasıyla, yüzde 90’ın diğer yüzde 10 için ceza türünde vergileri oylaması birbirinden çok farklı şeylerdir -ki Birleşik Devletlerde yapılan, sonuçta bu olmaktadır. Oransal tek yüz-deli bir vergi daha yüksek gelirli kişilerin devlet hizmetlerine daha yüksek mutlak ödemeler yapmasını gerektirecektir, ki bu İhsan edilen yararlara göre açıkça aykırı da değildir. Yine de bu durum, kendi vergi yüklerini bile etkileyememiş çok sayıda kişinin diğerlerine yüklenecek vergileri oylayabileceği bir durumu ortadan kaldıracaktır.

Tek yüzdeli gelir vergisinin şu andaki artan basamaklı yüzde yapısının yerine geçirilmesi önerisi çoğu okuyucuya radikal bir öneri gibi gelecektir. Ve kavram bakımından da öyledir zaten. İşte tam da bu nedenle devlet geliri verimi, gelirlerin tekrar dağılımı ya da ilintili herhangi başka bir ölçüt göz önüne alındığında radikal olmadığı çok da fazla ileri sürülemez. Şu andaki gelir vergisi oranlarımız, vergiye tabi gelirlerin bekar vergi yükümlülerinde 18000 doların ya da birlikte bildirimde bulunan evli vergi yükümlülerinde 36000 doların üzerindeki bölümü için yüzde 50’ye varan bir oranla yüzde 20’yle yüzde 91 arasındadır.

Bunun yanı sıra, şimdi söylendiği ve tanımlandığı şekliyle, yani şu anki muafiyetlerden ve izin verilen tüm indirimlerden sonra, vergiye tabi gelire uygulanacak yüzde 23,5’luk tek bir oran, şimdiki artan yüksek basamaklı yüzdelerle elde edilen kadar vergi geliri getirebilecektir.¹⁶

Aslında böylesi bir tek oran uygulamasıyla yasanın diğer özelliklerine hiç dokunulmasa bile, vergi gelirleri üç nedenle daha yüksek beyan edilecek vergiye tabi gelir toplamı yüzünden daha yüksek olacaktır: Beyan edilecek vergiye tabi gelir tutarını azaltmak için yasal ama masraflı düzenler kurmak yönündeki dürtüler şimdi olduğundan daha az olacaktır (matrah kaçırma); yasal olarak beyan edilmesi gereken gelirlerin bildiriminden kaçırma dürtüsü daha azalacaktır (matrah kaçırma); şu andaki oransal yapının özendirici olmayan etkilerinin ortadan kaldırılmasıyla eldeki kaynakların daha etkin kullanımı ve daha yüksek gelirler elde edilmesi sağlanacaktır.

Şimdiki artan yüksek basamaklı oranların verimi çok düşükse, bunların yeniden dağılıma etkisi de öyledir. Bu durum, hiçbir zarar vermedikleri anlamına gelmez. Tam aksine verimin bu denli düşük olmasının nedenlerinin bir bölümü, ülkede bulunan çok yetenekli insanlardan bazılarının enerjilerini onu düşük tutmanın yollarını bulmaya adanmalarından ve çoğu diğer insanınsa etkinliklerini bir gözleriyle vergiye ilişkin sonuca bakarak şekillendirmeye çalışmalarından kaynaklanmaktadır. Bunların hepsi düpedüz israftır. Kaldı ki, karşılığında ne elde edebiliyoruz? En fazla, bazılarının devletin geliri yeniden dağıtmasından aldığı doyum duygusu. Bu duygu bile artan basamaklı vergi yapısının gerçek sonuçları hakkındaki cahillikle beslenir ve eğer gerçekler bilinseydi kesinlikle o da buhar olup giderdi.

Yine gelir dağılımına dönersek, gelir dağılımını etkilemek için, vergilendirme yerine, çok daha değişik türde yapılacak toplumsal faaliyeti haklı gösterecek nedenler vardır. Gerçek eşitsizliklerin çoğu piyasanın kusurlarından kaynaklanır. Bunların çoğu ya doğrudan devlet faaliyetiyle ortaya çıkmıştır ya da devlet faaliyetiyle giderilebilir. Her türlü gerekçe bu eşitsizlik kaynaklarını ortadan kaldırmak için oyunun kurallarının düzeltilmesinden yanadır. Örneğin, devlet eliyle verilmiş özellikli tekel imtiyazları, tarifeler ve belirli gruplara çıkar sağlayan diğer yasal düzenlemeler birer eşitsizlik kaynağıdır. Bir liberal bunların kaldırılmasını memnuniyetle karşılayacaktır. Eğitim olanaklarının genişletilmesi ve yaygınlaştırılması eşitsizliklerin azaltılması yönünde önemli bir etken olmuştur. Böylesi önlemlerin yalnızca marazları hafifletmek yerine, eşitsizlik kaynaklarını kökünden çözmek gibi eylemsel bir erdemi vardır.

Gelir dağılımı da, devletin başka önlemlerle çözüm getirebileceği yerde, bir dizi önlem koyarak zarara neden olduğu bir diğer alandır. Bu da özel girişimin sözde kusurları öne sürülerek devlet müdahalesinin haklı gösterilmesinin bir başka örneğidir; oysa bu büyük devlet şampiyonlarının yakındığı küçük büyük birçok fenomen aslında devlet tarafından yaratılmıştır.

16 Bu nokta o kadar önemlidir ki sayılan ve hesaplamaları vermek yararlı olacaktır. Bunlar yazıldığında, ABD İç Gelirler Servisi 1959 Gelir İstatistikleri'nde bulunan en son veriler 1959 vergi yılına aitti. O yıl için, bildirilen vergiye tabi gelirler toplamı:

- Bireysel vergi bildirimlerinde: 166.54 milyon dolar

- Tahakkuk eden gelir vergisi: 39.092 milyon dolar

- Tahsil edilen gelir vergisi: 33.645 milyon dolar

Vergiye tabi gelirlere uygulanacak yüzde 23,5'luk bir oran X 166,540 = 39.131 milyon dolar verecektir.

Vergi tahsilatını aynı kabul edersek ulaşılabilecek nihai sonuç aşağı yukarı aynı olacaktır.

Bölüm 11: Sosyal Refah Önlemleri

Dimdik yükselen basamaklı bireysel gelir vergisinin ortaya çıkmasına yardımcı olan insancıl ve eşitlikçi düşünce, belirli grupların “refahının” yükselmesine yönelik bir önlemler ordusunun da ortaya çıkmasına yardımcı olmuştur. Tek başına çok büyük önem taşıyan bir önlemler dizisi, yanlışlıkla “sosyal güvenlik” başlığını taşımaktadır. Diğerleriyle kamuya konut edindirme, asgari ücret yasaları, tarım destekleme fiyatları, özel yardım programları ve benzerleridir.

Önce son anılanlardan bazılarını, çoğunlukla amaçla gerçekleşen sonucun ne kadar farklı olduğunu belirtmek için özetle tartışacak, daha sonra da sosyal güvenlik programının en geniş kapsamlı tek ögesi olan yaşlılık ve kaza sigortalarını biraz daha uzun bir şekilde ele alacağım.

ÇEŞİTLİ REFAH ÖNLEMLERİ

1. Kamuya konut edindirme: Kamuya konut edindirme konusunda sık sık ileri sürülen bir sav sözde komşuluk etkisine dayanır: Özellikle kentlerin yıkıntı bölgeleriyle onlardan sonra gelen düşük nitelikli konutların, itfaiye ve polis koruması açısından topluma daha yüksek maliyetler yüklediği söylenir. Söz konusu komşuluk etkisi aslında var olabilir. Ama yine de bu tutum yalnız kamuya konut edindirmenin geçerliliğini değil, bu tür konut edinmenin toplumsal maliyete eklediği daha yüksek vergileri de tartışma konusu yapar, çünkü özel ve toplumsal maliyetleri eşitleme eğiliminde olacaktır.

Öncelikle, ek vergilerin düşük gelirli insanlara yükleneceği ve bunun da istenmeyeceği şeklinde bir yanıt verilecektir. Bu yanıt kamuya konut edindirmenin komşuluk etkisi gerekçesiyle değil de, düşük gelirli insanlara yardım amacıyla önerildiği anlamını içermektedir. Eğer durum buysa, o zaman niçin özellikle konut edindirme konusunda yardım edilmelidir? Eğer fonlar yoksullara yardım etmek için kullanılacaksa, bunların belirli bir biçimde verilmesi yerine nakit ödenerek kullanılması daha etkili olmaz mıydı? Yardım edilen ailelerin belirli bir bağış tutarını konut edinme biçimi yerine nakit olarak almayı tercih edecekleri kesindir. Kendileri isterlerse bu parayı konut edinmede kullanabilirler. Kaldı ki, eğer nakit olarak ödenirse şimdikinden daha da kötü bir duruma düşmüş olmazlar; eğer başka gereksinimleri daha önemli buluyorlarsa, o zaman bırakın oldukları gibi kalsınlar. Para yardımı komşuluk etkisinin yanında yardımın biçimiyle ilgili sorunu da çözecektir, çünkü eğer konut satın almada kullanılmamışsa, komşuluk etkileri nedeniyle haklı bulunacak ek vergilerin ödenmesine yarayabilir.

Kamuya konut edindirme bu nedenle gerek komşuluk etkileri gerekse yoksul ailelere yardım gerekçelerine dayandırılarak haklı gösterilemez. Eğer herhangi bir şekilde haklı gösterilmesi gerekiyorsa, bu yalnızca himayecilik gerekçelerine dayandırılarak yapılabilir; yani yardım edilen ailelerin konut edinmeye olan “gereksinimleri” başka şeylere olan “gereksinimlerinden” daha fazladır, ama kendileri bunu düşünmemektedir ya da onlara kalırsa parayı akılsızca kullanacaklardır. Bir liberal bu savı, sorumluluk taşıyan yetişkinler açısından reddetme eğiliminde olacaktır. Ancak çocukları etkileyen daha dolaylı bir biçimde, yani ana babalar daha iyi konuta “gereksinimi” olan çocuklarının refahını ihmal edebilirler, biçiminde olursa tümüyle reddedemeyecektir. Yine de bunu konut edindirme için yapılan büyük harcamaları yeterince haklı gösterecek nihai sav olarak kabul etmeden önce, genellikle bağışın biçimi üzerinde olmaktan çok, yapılan işin amacı hakkında kesinlikle daha inandırıcı kanıtlar isteyecektir.

Kamuya konut edindirmeyle ilgili deneyimler yaşanmadan önce kuramsal olarak ancak bu kadarı söylenebilirdi. Şimdiyse deneyimlerimiz olduğuna göre daha da ileri gidebiliriz. Uygulamada kamuya

konut edindirmenin sonuçları amaçlananlardan farklı olmuştur.

Savunucularının beklediği gibi, kamuya konut edindirme yoksulların konut edinmesini sağlamak bir yana, tam tersini yapmıştır. Kamuya konut edindirme projelerinin yapımı sırasında yıkılan konut birimleri sayısı, yapılan yeni konut birimleri sayısından çok daha fazla olmuştur. Ama böylesi bir kamuya konut edindirme, konut edindirilecek kişilerin sayılarını azaltıcı hiçbir şey yapmamıştır. Bu bakımdan kamuya konut edindirmenin sonucu konut birimi başına düşen kişi sayısını artırmak olmuştur. Kamuya yapılmış birimlere yerleşebilecek kadar talihli olabilmiş bazı aileler bir olasılıkla aslında olabileceğinden daha iyi konutlara yerleşmiş olabilirler. Ama bu durum sorunu geride kalanların tümü için daha da kötüleştirmiş çünkü bütün içinde ortalama yoğunluk artmıştır.

Kuşkusuz, özel girişimler kamuya konut edindirme programının zararlı sonuçlarından bazılarını dengelemektedir; kamuya konut edindirme projeleriyle yerlerinden edilen, bir başka deyişle, birer ikişer müzik eşliğinde oynanan iskemle kapmaca oyununa sokulan kişiler için eski yerleşim bölgelerini değiştirerek ve yeni konutlar yaparak barınak sağlamaktadır. Fakat kamuya konut edindirme programı bulunmasaydı bile bu özel kaynaklar yine de olacaktı.

Kamuya konut edindirme programının sonucu neden böyle olmuştur? Tekrar tekrar vurguladığımız genel neden yüzünden. Bu programın oluşturulmasında çoğu kişiyi teşvik eden genel çıkar dağınıktır ve kalıcı değildir. Program bir kez onaylandıktan sonra, artık hizmet edebileceği özel çıkarların egemenliği altına girmek zorundaydı. Bu durumda, özel çıkarları olanlar yıkıntı bölgelerinin ortadan kaldırılmasına ve yeniden bayındırlaştırılmasına çok istekli olan yerel gruplardı, çünkü ya o mülklerin sahibiydiler ya da yıkıntı durumlarından kaynaklanan sorunlar yerel ya da merkezî iş kesimlerini tehdit etmekteydi. İşte inşadan çok imhayı öngören kamuya konut edindirme, bu kişilerin amaçlarına ulaşmalarını sağlayan kullanışlı bir araç görevi yapmıştır. Öyle de olsa, “kent kargaşası” onu çözümleyecek federal fonlara giderek artan baskısını bütün şiddetiyle sürdürmektedir.

Taraftarlarının kamuya konut edindirmeden bekledikleri bir diğer yarar, konutlaşma koşullarını iyileştirerek çocuk suçlarında bir azalma sağlamaktır. Program, ortalama konutlaşma koşullarını iyileştirmedeki yetersizliği tümüyle bir yana, burada bir kez daha çoğu yönden tam karşıt sonucu vermiştir. Kamu konutlarına desteklenmiş kiralarla yerleşebilmek için oldukça düşük gelirli olma koşulu «parçalanmış» ailelerin -özellikle boşanmış ya da dul kalmış ailelerle birlikte çocuklarının- çok yoğun bir biçimde biraraya gelmelerine yol açmıştır. Parçalanmış aile çocuklarının «sorunlu» olması özellikle olasıdır ve böyle çocukların çok yoğun bir biçimde bir araya gelmeleri çocuk suçları olasılığını artırır. Belirtilerden birisi bu kamu konutları projelerinin yakın çevresindeki okullarda ortaya çıkan çok ters etki olmuştur. Bir okul az sayıdaki “sorunlu” çocuğu seve seve kabul edebilir, oysa çocuk sayısı çok olduğunda bu bayağı zor olacaktır. Bazı olaylarda kamu konut projelerinde yerleşik parçalanmış aile sayısı toplamın üçte birini, hattâ daha fazlasını oluşturmaktadır ve dolayısıyla da bu yerleşim biriminin çevredeki okullarda bulunan çocukları çoğunluk sayılmaktadır. Eğer bu ailelere yardımlar nakit bağışlarla yapılmış olsaydı, toplum içine daha seyrek biçimde yayılmış olabilirlerdi.

2. Asgari ücret yasaları: Asgari ücret yasalarının sonuçları, bu yasaları destekleyen iyi niyetli insanların amaçladıklarıyla elde edilen sonuçlar arasında derin bir uçurum vardır. Asgari ücret yasaları taraftarları yerinde olarak aşırı düşük oranlardan yakınlıkla bunları yoksulluğun bir işareti olarak görmekte ve belirli bir düzeyin altında ücret verilmesinin yoksulluğu azaltacağını ummaktadırlar. Aslında eğer asgari ücret yasalarının herhangi bir etkisi varsa, bu etki açıkça ancak yoksulluğu artırmak olabilir. Devlet bir asgari ücret düzeyini yasayla belirleyebilir. Ancak

işverenleri daha önce bu asgari ücretin altında çalıştırdığı kişileri şimdi o asgari ücretten işe almaya zorlaması çok zordur. Böylesi bir davranışın işverenlerin çıkarına olmayacağı çok açıktır. Dolayısıyla asgari ücretin etkisi ancak istihdam açığını olabileceğinden daha da büyötmek olacaktır. Düşük ücret düzeyleri gerçekten de yoksulluk işaretidir yine de asgari ücret lehinde oy kullananlara ne kadar az görünse de, çoğu kişi işsiz kalmaktansa o düşük ücrete razı olacaktır.

Bu durum bir bakımdan kamu konut edindirmeye çok benzer. Her ikisinde de vardım edilen insanlar gözle görölebilirler: Ücretleri artırılan insanlar ve devletçe yapılmış konutlara yerleştirilen insanlar. Zarar gören insanlarsa isimsizdir ve sorunları sorunun nedeniyle iliş-kilendirilmemiştir. Söz konusu insanlar işsizler saflarına katılmakta ya da büyük olasılıkla asgari ücretin varlığı nedeniyle hiçbir zaman belirli işlere giremeyerek çok daha düşük ücretli işlere ya da yardım kuyruklarına sürüklenmektedirler. İşte bu insanlar, mevcut kamu konutlarının bir sonucundan çok, daha fazla kamu konutu ihtiyacının bir işareti gibi görünen ve giderek yaygınlaşan yıkıntı bölgelerinde bir araya sıkıştırılmaktadırlar.

Asgari ücret yasalarına yönelik desteklerin büyük bir bölümü kendi çıkarlarını gözetmeyen, iyi niyetli kişilerden değil de çıkarları olan taraflardan gelmektedir. Örneğin güneyin rekabetinden yılmış olan kuzeyli sendikalar ve firmalar, güneyin rekabetini azaltabilmek için asgari ücret yasalarını desteklemektedirler.

3. Tarım destekleme fiyatları: Tarım destekleme fiyatları bir diğer örnektir. Kırsal kesimlerin cumhurbaşkanlığı seçmenler kurulunda ve Kongrede fazlasıyla temsil edilmesi politik olgu dışında, bunların haklı gösterilebileceği gerekçe, çiftçilerin ortalamada gelirlerinin düşük olduğu inancıdır. Bu bir gerçek olarak kabul edilse bile, tarım destekleme fiyatları ihtiyaç içindeki çiftçilere yardımcı olma amacına hizmet edememektedir. En başta kazançlar, eğer varsa, pazarda satılan miktarla orantılı olduğu için gereksinimlerle ters sonuçludur. Parasız çiftçi pazarda daha varlıklı çiftçiden yalnızca daha az satabilmeyle kalmaz, ayrıca gelirinin büyükçe bir bölümünü de kendi kullanımı için ürettiği ürünlerden sağlar ve bunlar da kazançtan sayılmaz, ikinci olarak, fiyat destek programından çiftçilere sağlanan kazançlar, tabii varsa, bu iş için harcanan toplam tutardan çok daha azdır. Çiftçilerin cebine hiç girmeyen depolama ve benzeri işlere harcanan tutarlar bu durumu açıkça ortaya koymaktadır; bu işte başlıca kazançlılar, deposu olanlar ve depolama tesisi sağlayanlardır. Aynı durum tarım malzemeleri alımı için harcanan tutar için de geçerlidir. Çiftçi bu programlarla gübre, tohum, makine ve benzerlerine ek harcamalar yapmaya özendirilmektedir. Oysa gelirine olsa olsa yalnızca küçük artıklar eklenmektedir. Ve sonuçta da bu artığın artığı bile, programın etkisi olağan koşullarda olacağından daha fazla kişinin kırsal alanda kalması olduğundan, gelir artışını abartarak göstermektedir. Fiyat destek programıyla tarım yapılarak normalde sağlanandan daha fazlası elde edilebilirse, bu fazlalık net kazanç olacaktır. Destek alım programının gerçek sonucu çiftçi başına geliri artırmak değil, sadece tarımdaki verimi artırmak olmuştur.

Tarımsal ürün destek alım programının bazı maliyetleri o kadar belirgin ve iyi bilinmektedir ki, bunlara kısaca değinmek yeterli olacaktır. Tüketici iki kez ödeme yapmıştır, önce tarım yararına harcamalar için vergilerle, sonra da gıda için daha yüksek fiyatlar ödeyerek; bunaltıcı kısıtlamalar ve ayrıntılı merkezi denetimler de çiftçinin sırtına yüklenmiştir. Yaygınlaşan bürokrasiye bütün ulusun sırtına yük olmuştur. Bunların yanında, daha az bilinen bir giderler dizisi daha vardır. Tarım programı dış politika uygulamasında en büyük engel olmuştur. İç piyasada daha yüksek fiyat düzeyini sürdürebilmek amacıyla pek çok mala kota konması gerekmiştir. Bu politikamızdaki kararsız değişiklikler başka ölkelerde ciddi olumsuz sonuçlar yaratmıştır. Pamukta yüksek bir fiyat

belirlenmesi diğer ülkeleri pamuk üretimlerini artırma yönünde cesaretlendirdi. Yüksek fiyatlarımız dolayısıyla pamuk stoklarımız başa çıkılması güç düzeylere çıkınca da denizaşırı ülkelere düşük fiyatlarla satışa başladık ve daha önceki davranışımızla cesaretlendirdiğimiz ülkelerin ağır zararlara uğramalarına neden olduk. Bu tür durumların listesi çoğaltılabilir.

YAŞLILIK VE HAYATTA KALMA SİGORTASI

“Sosyal güvenlik” programı da kurulu düzenin zorbalığının büyümesini göstermeye başladığı şeylerden birisidir. Başlatılmasındaki onca karşı çıkışa rağmen, artık o denli olan oldu gözüyle bakılmaktadır ki, istenebilirliği hemen hiç söz konusu edilmemektedir. Yine de görebildiğim kadarıyla, yalnız liberal ilkelere dayanarak değil, neredeyse herhangi başka bir ilkeye bile dayanan hiçbir ikna edici haklılık gerekçesi olmadan ulusun büyük bir bölümünün özel yaşamını istila etmiş bulunuyor. Gelin, yaşlılara ödeme yapılmasını öngören en geniş kapsamlı uygulamasını inceleyelim.

İşlevsel bakımdan, yaşlılık ve hayatta kalma sigortası (YHKS) programı ücret bordrolarından kesilen özel bir vergiyle, belirli yaşlara gelen kişilere, yaş, aile durumu ve daha önceki çalışma bilgilerine göre belirlenen tutarların ödenmesi gibi konulardan oluşur.

Çözümsel bakımdan, YHKS birbirinden ayrılabilir üç ögeden oluşur:

1. Çok çeşitli sınıflardan kişilerin belirli yaşam boyu gelir sigortasını satın alma zorunluluğu; yani yaşlılık için zorunlu koşul.
2. Yaşam boyu gelir sigortasının devletten satın alınması zorunluluğu; yani yaşlılık sigortasının devletleştirilmesi koşulu.
3. Gelir dağılımının yeniden düzenlenmesi için bir araç; yaşlılık gelirinin değeri, sisteme girdiklerinde buna hak kazanacak kişilerin ödeyecekleri vergilerle denk değildir.

Doğrusu, bu öğeleri birleştirmeye hiç gerek yoktur. Her bireyden kendi yaşlılık sigortasını ödemesi istenebilir; bireyin özel firmalardan sigorta almasına izin verilebilir; bununla birlikte bireylerin belirli sigortalı satın almaları istenebilir. Devlet bireyleri belirli sigortalı satın almaya zorunlu tutmadan sigorta satışına girebilir ve bu ticareti yapacak kurumun kendi kendisini desteklemesini öngörebilir. Ve açıkçası, devlet bu sigorta aracını kullanmadan da dağılım düzenlemesi yapabilir ve yapmaktadır da.

Bu nedenle gelin sırasıyla bu öğelerin hepsinin ne kadar haklı görülebileceklerini, eğer haklı bir yanları varsa, birlikte düşünelim. Düşünmeye tersten başlarsak sanırım çözümlememiz kolaylaşacaktır.

1. Gelir dağılımı düzenlemesi: Şu andaki YHKS programı başlıca iki biçimde dağılım düzenlemesi getirmektedir: YHKS’den yararlananların bazılarında diğerlerine; genel vergi yükümlülerinden YHKS’den yararlananlara.

İlk anılan aslında sisteme görelilik olarak genç yaşta girenlerden daha ileri yaşlarda girenler istikametinde gelişen bir yeniden dağılımdır. İleri yaşlarda girenler ödedikleri vergilerle satın alabileceklerinden daha yüksek tutarlarda yarar elde etmektedirler ve bir süre daha edecektir. Öte yandan şu andaki vergi ve kazanç göstergeleri uyarınca sisteme genç yaşlarda girenler kesinlikle daha az alabileceklerdir.

Özellikle bu yeniden dağılımın savunulabileceği liberal ya da diğer, hiçbir gerekçe göremiyorum.

Yararlananlara verilen yardımın onların yoksulluğu ya da zenginliğiyle bir bağı yoktur; yoksul olan kadar zengin olan da almaktadır. Bu yardımı karşılayan vergi, belirli bir tavana kadar kesilen tek oranlı bir vergidir. Yüksek gelirlerden çok, düşük gelirlerde gelirin büyükçe bir bölümünü oluşturur. Yaşlılara ekonomik durumlarına bakmaksızın yardım etmek için gençlerin vergilendirilmesi; bu amaçla düşük gelirliilere yüksek gelirliilerden daha yüksek oranda vergi yüklenmesi; ya da aynı konu için, bordrolu ücretlerden alınacak bir vergiyle bu yardımı ödeyebilmek üzere devletin vergi gelirlerini artırmayı öngörmek hangi akla yatkın gerekçeyle haklı görülebilir?

İkinci tür dağılım düzenlemesi bir olasılıkla sistemin kendi kendini tümüyle finanse edememesi nedeniyle ortaya çıkar. Çok sayıda kişinin kapsam içinde olup bu vergileri ödediği ve ancak az sayıda kişinin yararlanma hakkının bulunduğu dönemde sistemin, kendi kendini finanse eder, hattâ bir fazlalık verir gibi bir görünümü vardır. Ancak bu görünüm vergi ödeyen kişilere olan yükümlü birikiminin gözönüne alınmamasından kaynaklanmaktadır. Ödenmekte olan vergilerin birikmiş yükümlülükleri karşılamaya yeterli olabileceğiye kuşkuludur. Çoğu uzman nakit sıkışıklığı nedeniyle bile devlet desteğine gerek duyulacağını ileri sürmektedir. Ve böyle bir destek diğer ülkelerdeki benzeri sistemlerde genel olarak gerekli olmuştur. Bu, burada değinemeyeceğim ve değinmemize de gerek olmayan ve hakkında çok açık görüş farklılıkları bulunan oldukça teknik bir konudur.

Bizim için yalnız şu varsayımsal sorunun sorulması yeterli olacaktır: Devlet yardımının gerekirse genel vergi yükümlüsünden alınması haklı bir davranış mıdır? Böylesi bir yardımın haklılığının dayandırılabilmesi hiçbir gerekçe göremiyorum. Yoksul insanlara yardım etmek isteyebiliriz. Ancak insanların yoksul olup olmadığına bakmadan yalnızca belirli bir yaşta oldukları için onlara yardım etmeyi haklı kılan şey nedir? Bu tümüyle keyfi bir dağılım düzenlemesi olmaz mı?

YHKS'yle gelir dağılımının yeniden düzenlenmesi haklılığını öne süren tek sav, yaygın kullanıma karşın benim adamakıllı ahlaka aykırı bulduğum bir savdır. Bu sav, çok keyfi bir öge olmasına karşın, YHKS aracılığıyla yapılan yeniden dağılımın ortalama olarak, yüksek gelirli insanlardan çok, düşük gelirli insanlara yardımcı olduğu; bu dağılım düzenlenmesinin daha etkin kılınmasının iyi olacağı; ama toplumun bir dağılım düzenlenmesi için doğrudan oy kullanmayacağı, ancak bir sosyal güvenlik paketinin bir parçası olursa oy kullanabileceği şeklindeki savdır. Bu savın özünde söylemek istediği, aldatıcı bir görünümle sunulması durumunda toplumun karşı olduğu bir önlem için, bu önlemin lehinde oy kullanmaya kandırılabilmesidir. Bu yönde bir savı ileri sürenlerin, ticarî reklamların «yanlış yönlendirici» olmakla suçlanmasında en çok sesi çıkanlar olduğunu söylemeye gerek yoktur.¹⁷

2. Zorunlu yaşlılık sigortasının devletleştirilmesi: Yeniden dağılımdan kaçınmak için her kişiden aldığı yaşlılık sigortasını ödemesini istediğimizi ve primlerin şu andaki yaşam boyu gelir ödemelerini -hem ölüm, hem de faiz gelirlerini hesaba katarak- karşılamaya yeterli olacağını da kabul ettiğimizi varsayalım. Şimdi, böyle bir sigortanın bir devlet kurumundan satın alınmasını zorunlu kılmanın haklılığı nerededir? Eğer gelir dağılımının yeniden düzenlenmesi yapılacaksa, bunun için vergilendirme gücü açıkça kullanılmalıdır. Ama eğer dağılım düzenlenmesi programın bir parçası olmayacaksa, kaldı ki onu programın bir parçası yapmanın zorlukla haklı çıkarılabileceğini biraz önce gördük, bireylerden isteyenlerin bu sigortayı özel burumlardan satın almasına niçin izin vermiyoruz ki? Buna yakın bir benzetme, eyalet yasalarıyla satın alınması zorunlu kılınan otomobil sorumluluk sigortalarında ortaya çıkmaktadır. Bildiğim kadarıyla, böyle yasaları bulunan hiçbir eyalet, bir eyalet sigorta şirketi bulunsa bile, otomobil sahiplerini sigortalarını bir devlet acentesinden satın almaya zorlamamaktadır.

Büyük ölçekte ekonomik olma olasılığı yaşlılık sigortası koşulunun devletleştirilmesi lehinde bir iddia olamaz. Eğer bu olasılık geçerliyse ve devlet de yaşlılık geliri anlaşmaları satmak üzere bir kurum kurduysa, o zaman bu kurumun kendi büyüklüğünden dolayı fiyat kırarak rakiplerinden daha fazla satabilmesi olasıdır. Bu durumda bir zorlamada bulunmadan o ticaret dalını ele geçirecektir. Eğer fiyat kırarak onlardan daha fazla satamıyorsa, o zaman büyük ölçekte ekonomik olma durumu geçerli değildir ya da devletçe işletilmenin ekonomik olmayan diğer yönleriyle başa çıkmakta yeterli olamamaktadır.

Yaşlılık sigortası sözleşmeleri koşulunu devletleştirmenin bir olası avantajı, bu sözleşmelerin zorunlu satın alınmasının uygulamasını kolaylaştırmaktır. Yine de bu oldukça saçma bir avantaj gibi gelmektedir.

Alternatif idari düzenlemeler bulmak kolay olurdu; sözgelişi bireylerden prim ödeme belgelerinin bir kopyasını gelir vergisi bildirimlerine eklemelerini istemek gibi ya da gerekleri yerine getirdiklerini işverenlerinin belgelemesini istemek gibi. İdari sorun, şu andaki düzenlemelerin yükledikleriyle karşılaştırıldığında kesinlikle en önemsiz şey olacaktır.

Devletleştirmenin maliyetinin böylesi önemsiz avantajlardan daha yüksek çıkacağı açıkça görülebilir. Başka yerde olduğu gibi burada da, bireysel seçme özgürlüğü ve alışverişte özel girişimlerin rekabeti, olası anlaşmaların türlerinin iyileştirilmesini artıracak ve bireysel gereksinimi karşılayacak çeşitliliği ve farklılığı çoğaltacaktır. Siyasal açıdan, devlet etkinliklerinin boyutlarını genişletmekten ve böylesi genişlemelerin hepsinde bulunan özgürlüğe dolaylı tehditten kaçınmanın belirgin yararı vardır.

Daha az belirgin siyasal maliyetlerden bazıları şimdiki programın karakterinden kaynaklanır. Söz konusu konular çok teknik ve karmaşık bir duruma gelirler. Ehil olmayanlar genellikle bunları değerlendirmekte yetersiz kalırlar. Devletleştirmenin anlamı, “uzmanlar” kitlesinin devletleştirilen sistemin memurları ya da sistemle yakın ilişkisi olan üniversite üyeleri olmasıdır. Kaçınılmaz olarak genişlemeden yana olmaya başlarlar, bunun kendi dar çıkarlarından dolayı olmadığını hemen eklemeliyim, çünkü devlet yönetimini kabul edilmiş bir olgu olarak gördükleri bir ortam içinde faaliyet göstermekte ve yalnızca onun tekniklerini bilmektedirler. Şimdiye kadar Birleşik Devletler’de durumu kurtaran tek şey, benzeri etkinliklere girişmiş özel sigorta şirketlerinin varlığı olmuştur.

Kongre’nin Sosyal Güvenlik Yönetimi gibi kumulların işlevleri üzerindeki etkin denetimi, bu kurumlanıl görevlerinin teknik karakteri ve uzmanlarının hemen hemen tekel konumlanı nedeniyle temelde imkânsız olmaktadır. Bu kurumlar Kongre’nin, önerilerine yalnız mühür bastığı, kendi kendilerini yöneten organlar haline gelmektedirler. Bunlarda mesleki başarıya ulaşan becerikli ve hırslı insanlar doğal olarak kendi kurumlarının kapsamını genişletmeye çok heveslidirler ve onları bunu yapmaktan alıkoymak giderek zorlaşmaktadır. Uzmanın olumlu oy verdiğine kim olumsuz oy verebilecek kadar yetkilidir? Şimdiye kadar nüfusun artan bir bölümünün sosyal güvenlik sisteminin içine çekildiğini gördük ve artık o yöndeki genişleme olanakları da azaldığına göre, tıbbi bakım gibi yeni programlar eklenmesi yönünde bir hareket görmekteyiz.

Yaşlılık sigortasının devletleştirilmesine karşı çıkılmasının fazlasıyla gerekli olduğu düşüncesindeyim, bu gerek yalnızca liberal ilkeler açısından değil, refah devleti taraftarlarının ortaya koydukları değerler bakımından da güçlüdür. Eğer devletin piyasadan daha iyi hizmet verebileceğine inanıyorlarsa, o zaman bir devlet kuruntunun sigorta sözleşmesi yaparken diğer kurumlarla açık

rekabet içinde olmasından yana çıkmalıdır. Eğer haklıysalar, devlet kurumu başardı olacaktır. Eğer haksızsalar, özel bir seçenekleri olacağı için insanların refahı artacaktır. Görebildiğim kadarıyla, yalnız doktriner sosyalist ya da merkezi yönetime inanan kişiler, kendi görüşleri doğrultusunda, yaşlılık sigortasının devletleştirilmesinden yana olacaklardır.

3. Yaşlılık sigortasını satın alma zorunluluğu: Dolaylı sorunları ele aldığımıza göre artık anahtar konuyla ilgilenebilecek durumdayız: Bireyleri, ileri yaşlan için hazırlık olması maksadıyla yaşlılık geliri sigortası satın almak için cari gelirlerinden bir miktarını kullanmaya zorlamak.

Bu zorlama lehinde olabilecek olası bir gerekçe kesinlikle himayeci olacaktır. İnsanlar yasanın kendilerinden toplu olarak yapmalarını istediği şeyi bireysel olarak yapmaya isterlerse karar verebilirler. Ama bir arada değilken sağduyulu ve tutumlu davranırlar. “Biz” onların yaşlılıkları için neyin iyi olduğunu, onların gönüllü olarak yapabileceklerinden daha iyi biliriz. Hepsini tek tek ikna edemeyiz; ancak kendi yararlarına olacak şeyi herkesin yapmaya zorlanması için yüzde 51 ya da daha fazlasını ikna edebiliriz. Buradaki himayecilik sorumluluğu olan yetişkinler için söz konusu olmaktadır, dolayısıyla çocuklar ve aldım yitirmiş kişilerin bakımıyla ilgili özürle hiçbir ilgisi yoktur.

Bu düşünce kendi içinde tutarlı ve mantıklıdır. Bu düşüncedeki bir himayecilik bağnazı kendisine bir mantık yanlışı yaptığı gösterilse bile bundan caydırılmaz. O, sadece iyi niyet bakımından değil ama yanlış yönlendirilmiş bir arkadaş olarak, ilke gerekçeleri bakımından bizim hasmımızdır. Temelde diktatörlüğe inanmaktadır, yardımsever ve belki de çoğunlukçudur ama ona göre her şeyden önce diktatörlük gelir.

Aramızda özgürlüğe inananların, bireylerin kendi yanlışlıklarını yapabilme özgürlüklerine de inanması gerekir. Eğer bir kişi yalnız bugün için yaşamayı, kaynaklarını şu andaki zevkleri için kullanmayı, kıt kanaat bir yaşlılığı bilinçli olarak yeğliyorsa, onu böyle davranmaktan alıkoymaya ne hakkımız var? Onunla tartışabiliriz, onu yanlış düşündüğüne ikna etmenin yollarını arayabiliriz, ama kendisinin seçtiği bir davranışta onu durdurmak için zor kullanmaya yetkili miyiz? Her zaman onun doğru bizim yanlış olmamız olasılığı yok mudur? Alçakgönüllülük özgürlüğe inanan kişiye özgü değerli bir erdemdir; kendini beğenmişlikse himayeciye özgü.

Himayecilik bağnazı insan azdır. Tarafsız olarak incelendiğinde, böyle bir tutum hiç çekici gelmeyecektir. Yine de himayeci sav sosyal güvenlik gibi önlemlerde o kadar büyük bir rol oynamıştır ki, onu aydınlığa çıkarmaya degecektir.

Liberal ilkeler bakımından yaşlılık sigortasına zorunlu katılımın haldi görülebileceği olası bir gerekçe, sağgörsüz kişinin kendi eylemlerinin sonucuna yalnız kendisinin katlanmak zorunda kalmaması, başkalarına da maliyetler yüklemesi olabilir. Yoksul, yaşlı kimselerin korkunç bir sefalet içinde ezildiğini görmek istemeyebiliriz denebilir. Biz onlara özel ve kamusal bağışlarla yardımcı olacağız. Yine de kendi yaşlılığı için hazırlık yapmayan bir kişinin kamusal bir maliyeti olacaktır. Burada yaşlılık sigortasını satın almaya zorlanması onun yararına olduğu için değil de, geride kalan hepimizin yararına olduğu için haklı çıkarılmıştır.

Bu savın ağırlığı olgulara dayanır. Eğer yaşlılık sigortası olmadığı için, 65 yaşına gelen nüfusun yüzde 90i kamunun sırtına yük olacaksa, savın ağırlığı fazla olacaktır. Ama bu yalnız yüzde 1 ise, o zaman hiç ağırlığı yok demektir. Yüzde Tin topluma yükleyeceği maliyetlerden kaçınabilmek için yüzde 99’un özgürlüğünü neden kısıtlayalım?

Yaşlılık sigortasını satın alma zorunluluğu bulunma-saydı, toplumun büyük bir bölümünün kamu mâliyesi üzerinde bir yük olacağına inanılması, Büyük Bunalım sırasında YHKS'nin yasalaştırılması çerçevesinde akla yakın görünüyordu. 1931'den 1940'a kadar her yıl işgücünün yedide birinden fazlası işsiz kalmakta ve işsizlik daha yaşlıca işçiler arasında oransal olarak ağır basmaktaydı. O zamandan beri bu deneyimin bir benzeri görülmemiş ve yinelenmemiştir. Bu durum kişilerin sağgörüsüz olmalarından ve yaşlılıkları için hazırlık yapmamalarından dolayı ortaya çıkmamıştı. Gördüğümüz gibi, devletin yanlış yönetiminin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştı. YHKS çok değişik bir hastalık için, hiçbir deneyimimiz olmayan bir tedaviydi, eğer tedavi sayılırsa tabii.

1930'ların işsizlerini sıkıntılarından kurtarmak çok ciddi bir sorun yaratmış, kamu mâliyesine ağır bir yük olmuştur. Ama yaşlılık hiçbir biçimde en ciddi sorun olmamıştır. Üretken yaştaki çoğu insan bağış ya da yardım kuyruklarındaydılar. Ve YHKS'nin düzenli yaygınlaştırılması, ki günümüzde on altı milyondan fazla kişi bundan gelir elde etmektedir, kamu yardımı alanların sayısındaki sürekli artışı önleyememiştir.

Yaşlıların bakımıyla ilgili özel düzenlemeler zaman içinde önemli ölçüde değişmiştir. Bir zamanlar kişilerin yaşlılıklarına yönelik tek yatırım araçları çocuklarıydı. Toplum zenginleştikçe töreler de değişti. Çocuklara yüklenen kendi ana babalarına bakma sorumluluğu azaldı ve insanlar giderek servet biriktirme şeklinde ya da özel emeklilik hakları sağlayarak kendi yaşlılıkları için hazırlık yapmaya başladılar. Daha yakın zamanlardaysa, YHKS'den başka emeklilik planları hız kazanmıştır. Gerçekten de, bazı öğrenciler, şu anda varolan eğilimlerin, kamunun büyük bir bölümünün hayatlarının en dinç ve güzel yaşlarında elde edebileceklerinden daha yüksek standartları ileri yaşlarda sağlayabilmek için üretken yıllarında aşırı tutumlu davrandığı bir toplumu gösterdiğine inanmaktadırlar. Bazılarımız bunun ters bir eğilim olduğunu düşünebilir, ama eğer toplumun beğenisini yansıtıyorsa bırakalım öyle kalsın.

Yaşlılık sigortasının zorunlu olarak satın alınması neticede, küçük bir kazanç elde etmek uğruna büyük maliyetlerin yüklenilmesine yol açmaktadır. Bu durum, bir devlet kurumundan belirli bir yolla emeklilik sigortası satın almakla gelirimizin büyükçe bir bölümünü bu amaca adamamızı zorunlu kılarak gelirimizin bu bölümü üzerindeki kontrolden bizi yoksun bırakmıştır. Yaşlılık sigortası satışında rekabeti yasaklamış ve emeklilik düzenlemelerinin gelişmesini engellemiştir. Kapsamını yaşamımızın bir alanını diğerine genişleterek büyüme eğilimleri gösteren büyük bir bürokrasi doğurmuştur. Ve bütün bunların hepsi, yalnızca birkaç insanın kamuya maliyetinin olması tehlikesinden kaçınmak için yapılmaktadır.

17 Aynı savın günümüzdeki bir diğer örneği okullarda öğretim için yapılan federal yardım önerileriyle ilişkilidir (Bunlar yanıtıcı olarak "eğitim yardımı" olarak adlandırılmıştır). Gelir düzeylerinin en düşük olduğu eyaletlerde okullarda öğretim giderlerinin federal fonlar kullanılarak desteklenmesinin gerekliliği, çocukların başka eyaletlere göç etmeleri olasılığı gerekçesine dayandırılabilir. Her ne olursa olsun, burada bütün eyaletlere vergi salınmasını ve bütün eyaletlerde federal yardım yapılmasını gerektiren bir durum yoktur. Bunun yanında Kongre'ye önerilen yasa tasarılarının hepsinde vergi salınması yerine yardım öngörülür. Bu tasarıların yalnızca bazı eyaletlere devlet yardımı yapılmasını haklı gören bazı savunucuları kendi konumlarını savunmak için, yalnız böylesi bir yardımı öngören bir tasarının yasalaştırılamayacağını ve daha yoksul eyaletlere oransız bir yardımı sağlamanın tek yolunun bunları bütün eyaletlere yardımı öngören bir yasa tasarısının içine almak olduğunu söylemektedirler.

Bölüm 12: Yoksulluğun Hafifletilmesi

Batılı ülkelerin son iki yüzyılda yaşadıkları olağanüstü ekonomik büyüme ve özgür girişim kazançlarının yaygın olarak dağılımı, Batının kapitalist ülkelerinde yoksulluğun kapsamını mutlak anlamda inanılmayacak ölçüde azaltmıştır. Ne var ki, yoksulluk bir ölçüde göreceli bir sorundur ve sözü edilen ülkelerde bile, geri kalan hepimizin yoksulluk olarak tanımlayacağımız koşullarda yaşayan çok insan bulunduğu apaçıktır.

Birçok açıdan en arzu edilir çare özel yardımseverliktir. “Bırakınız yapsınlar”ın parlak döneminde, ondokuzuncu yüzyılın sonlarında İngiltere’yle Birleşik Devlet-ler’de hayır örgütleri ve kurumlarının sayılarındaki olağanüstü artış dikkat çekicidir. Devletçe üstlenilen sosyal refah etkinliklerinin artmasındaki ana maliyetlerden biri, bunların yerini tutan özel hayır etkinliklerinin azalması olmuştur.

Denilebilir ki, özel hayır yetersizdir, çünkü bundan sağlanan yararlar bağışta bulunan kişilerden başkalarına gitmektedir... işte bir komşuluk etkisi daha. Yoksulluğun görünümü beni çok üzer; hafifletilmesi yaranma olur; ancak yoksulluğun hafifletilmesine ister ben kendim, isterse başkaları yardımcı olsun, benim elde ettiğim yarar eşit ölçüdedir, dolayısıyla başkalarının hayırseverliklerinin yararları bir ölçüde bana yönelmektedir. Bir başka açıdan ele alırsak, hepimiz insanları yoksulluktan kurtarmaya katkıda bulunmak isteyebiliriz, ancak başka herkesin de bunu yapmış olması koşuluyla. Bu koşul sağlanmadan aynı ölçüde katkıda bulunmak istemem. Küçük topluluklarda, özel hayır işlerinde bile toplumsal baskı bu koşulun gerçekleşmesi için yeterli olabilir. Toplumumuza giderek egemen olan kişisel olmayan büyük topluluklardaysa bunun gerçekleşmesi çok daha zordur.

Benim gibi başkalarının da bu mantık çerçevesinde, toplumdaki her kişinin yaşam standardının altına bir taban koyarak yoksulluğun hafifletilmesinde devlet eylemini haklı bulduğunu varsayalım. O zaman geriye «nasıl» ve «ne kadar» sorulan kalmaktadır. Bu “ne kadar”ın saptanmasında, bu amaç için kendimize, yani çoğumuza, yükleyeceğimiz vergi miktarı dışında bir yol göremiyorum. «Nasibi sorusuysa kurguya daha çok olanak tanımaktadır.

İki şey açıktır. İlki, eğer hedef yoksulluğun hafifletilmesiyse, yoksullara yardıma yönelik bir programımız olmalıdır. Söz gelişi, çiftçilik yapan yoksul birine yardım etmek için her türlü neden vardır, ama çiftçi olduğu için değil de yoksul olduğu için. Söz konusu program insanlara, belli bir meslek grubunun ya da yaş grubunun veya ücret grubunun ya da örgütlerin ve sanayilerin üyeleri olduğu için değil, insan oldukları için yardımı öngörecektir şekilde tasarlanmalıdır. Bu durum tarım programlarının, genel yaşlılık yardımlarının, asgari ücret yasalarının, gümrük engellerinin meslek ve uğraşları ruhsatlandırma gereklerinin ve sınırsız sayıdaki benzerlerinin bir yanlışıdır. İkincisi, program piyasa aracılığıyla işlevini yerine getirirken mümkün olabildiğince piyasayı bozmamalı ya da çalışmasını engellememelidir. Bu da fiyat desteklemelerinin, asgari ücret yasalarının, gümrük engellerinin ve benzerlerinin bir kusurudur.

Kendini salt mekanik gerekçeyle salık veren düzenleme olumsuz gelir vergisidir. Şimdiki federal gelir vergisi uygulamasında kişi başına 600 dolar vergiden bağışıktır (ayrıca en az yüzde 10 oranında bir indirim). Eğer bireyin vergilendirilebilir geliri 100 dolarsa, yani indirim ve bağışıklıktan sonraki geliri 100 dolarsa, o zaman vergi verecektir. Önerilen uygulamaya göre eğer geliri eksi 100 dolarsa, yani bağışıklık ve indirimlerden sonra eksi 100 dolar oluyorsa, o zaman olumsuz bir vergi ödemesi, yani yardım alması gerekmektedir. Yardım oranı diyelim ki yüzde 50 olsun, 50 dolar alması gerekirdi. Eğer hiç geliri olmasaydı ve işi kolaylaştırmak için indirim olmasa ve yardım oranı da

sabit kalsaydı, o zaman 300 dolar yardım alırdı. Eğer indirimler olsaydı, örneğin sağlık giderleri gibi, ki bu durumda daha bağışıklık düşülmeden bile geliri negatif olacaktı, işte o zaman daha bile fazla alabilirdi. Yardım oranları da bağışıklığın üzerindeki gelir için olduğu gibi artan basamaklı olabilir tabii. Bu yolla hiç kimsenin net gelirinin (burada yardım dahil tanımlanmaktadır) altına düşmeyeceği bir taban belirlemek mümkün olabilecektir: Bu basit örnekte kişi başına 300 dolardır. Kesin taban düzeyi o topluluğun parasal gücüne bağlı olacaktır.

Bu düzenlemenin yararları açıktır. Özellikle yoksulluk sorusuna yöneliktir. Bireye yardımı en işe yarar biçimde vermektedir, yani nakit olarak. Geneldir ve şu anda yürürlükte olan özel önlemler sürüsünün yerini alabilir. Toplumun yüklendiği maliyeti belirginleştirir. Piyasanın dışında çalışır. Yoksulluğun hafifletilmesi için alınan diğer önlemlerden herhangi biri gibi yardım edilenlerin kendi kendilerine yardım etme dürtüsünü azaltır, ama gelirleri sabit en aza tamamlayan bir sistemin yapacağı gibi dürtüyü tümüyle ortadan kaldırmaz. Fazladan kazanılmış bir dolar her zaman, harcanabilecek daha fazla para demektir.

Hiç kuşkusuz yönetim sorunları olacaktır ama bunlar bana önemsiz dezavantajlar gibi görünmektedir, tabii dezavantaj sayılırlarsa. Sistem doğrudan cari gelir vergisi sistemimizin içine oturtulacak ve onunla birlikte yönetilebilecektir. Şu andaki vergi sistemi gelir girdilerinin büyük bölümünü kapsamaktadır ve tümünü kapsama gereğiye, şu andaki gelir vergisine ilişkin işlevlerin iyileştirilmesi yan ürününü de beraberinde getirir. Daha önemlisi, eğer aynı sona yönlendirilmiş şu andaki önlemler, o çiftit torbasının yerini almak üzere yasalaştırılırsa, toplam idari yük kesinlikle azalacaktır.

Bazı kısa hesaplamalar bile bu önerinin, gerekli devlet müdahalesinin derecesi bir yana, parasal açıdan şu anki refah önlemleri dizimizden çok daha az masraflı olacağını göstermektedir. Öte yandan bu hesaplamalara, yoksullara yardım etme önlemleri olarak değerlendirilen şu andaki önlemlerimizin ne kadar savurgan olunduğunun göstergesi olarak da bakılabilir.

1961'de devlet doğrudan refah ödemeleri ve çeşitli programlarla 33 milyar dolar civarında (federal, eyalet ve yerel) bir tutara erişmişti; bunlar yaşlılık yardımı, sosyal güvenlik yardımı ödemeleri, bağımlı çocuklara yardım, genel yardım, tarım fiyat destek programları, kamu konutları ve benzerleridir.¹⁸

Bu hesaplama asker emeklilerinin yararlandıkları şeyleri almadım. Hattâ asgari ücret yasaları, tarifeler, ruhsatlandırma uygulamaları vb. gibi önlemlerin dolaylı ve dolaysız maliyetleri için ya da kamu sağlığı etkinlikleri, eyalet ve yerel yönetimin hastaneler, ruhsal bakım kurumları ve benzerleri için yapılan harcamalar için bir karşılık ayırmadım.

Birleşik Devletler'de yaklaşık 57 milyon tüketici birimi (bağımsız bireyler ve aileler) vardır. 33 milyar dolarlık 1961 yılı harcamaları, en düşük düzeydeki gelir düzeyinden başlayarak yüzde 10 oranındaki tüketici birimine birim başına yaklaşık 6000 dolarlık karşılıksız yardımı finanse etmeye yetebilirdi. Bu yardımlar onların gelirlerini Birleşik Devletler'deki bütün birimlerin ortalamasının üstüne yükseltmiş olurdu. Bir başka seçenek olarak, ant-lan harcamalarla en düşük düzeyden başlanarak yüzde 20 oranında birim, birim başına yaklaşık 3000 dolarla finanse edilebilirdi. Hattâ örnek Yeni Düzenicilerin yetersiz beslenmiş, yetersiz konutlandırılmış ve yetersiz giydirilmiş tanımını kullanmayı sevdikleri üçte birlik orana kadar ileri götürülse, 1961 harcamaları tüketici birimi başına yaklaşık 2000 dolarlık bağışları karşılamaya yeterli olabilirdi; bu tutar kabaca, fiyat düzeylerindeki değişikliklere göre ayarlandıktan sonra, 1930'ların ortalarında düşük gelirli üçte biri daha yüksek

gelirdeki üçte ikiden ayıran gelir düzeyiydi. 1930'ların ortalarındaki bu en düşük gelirli üçte birin karşılığı fiyat düzeylerindeki değişikliklere göre ayarlandıktan sonra, günümüzde tüketici birimlerinin sekizde birinden daha azdır.

Açıkçası, bunların hepsi “yoksulluğun hafifletilmesi” adı altında, deyimden oklukça cömert bir yorumuyla bile, haklı gösterilemeyecek kadar savurgan programlardır. Gelirleri en düşük olan toplam tüketici birimlerinin yüzde yirmisinin gelirlerini, diğerlerinin en düşük gelir düzeyine yükseltecek biçimde tamamlayacak bir program, şimdi harcadığımızın yarısından daha az mal olacaktır.

Önerilen olumsuz gelir vergisinin başlıca dezavantajı onun politik sonuçlarıdır. Başkalarına yardım ödemesi yapabilmek için bazılarını vergi yükleyen bir sistem getirir. Ve bu başkalarının da bir oy hakkı vardır. Büyük bir çoğunluğun talihsiz bir azınlığa yardım etmek için isteyerek kendilerini vergilendirdikleri bir düzenleme yerine, bir çoğunluğun kendi yaran için isteksiz bir azınlığa vergi yüklediği bir düzenlemeye dönüşmesi tehlikesi her zaman söz konusudur. Bu öneri, süreci böylesine açık seçik hale getirdiği için tehlike diğer önlemlerden daha büyüktür belki de. Bu sorunun çözümü için seçmenlerin kendi kendilerini kısıtlamalarına ve iyi niyetlerine güvenmekten başka çare göremiyorum.

Dicey 1914'te aynı doğrultudaki bir sorun olan İngiliz ileri yaş emekli aylıkları konusunda yazarken şunları belirtmekteydi: “Aklı başında ve yardımsever bir kişi, emeklilik aylığı biçimindeki bir yoksul yardımının yasalaştırılmasıyla İngiltere'nin bir bütün olarak kazançlı olup olmayacağıyla, bir emeklinin Parlamento üyesi seçimlerine katılma hakkını elinde tutmasının tutarlı olup olmayacağını kendi kendine sorabilir pekala.”

İngiltere oy kullanma hakkının genelleştirilmesine emekli aylığı ya da diğer devlet yardımı alanların oy hakkını kısıtlamadan geçmiştir. Ve başkalarının yaran için bazılarının vergilendirilmesinde müthiş bir genişleme olmuştur ki, bunun İngiltere'nin gelişmesini geciktirdiğinin, hattâ kendilerini alıcı uç olarak görenlerden çoğunun bile bundan yararlanmadığının kesinlikle kabul edilmesi gerekir. Ancak bu önlemler İngiltere'nin özgürlüklerini ya da üstün gelen kapitalist sistemini yıka-mamıştır, en azından şimdilik. Ve daha da önemlisi, işlerin düzelmeye başladığının ve seçmenlerin kendi kendilerine kısıtlama uygulamalarının bazı belirtileri görülmeye başlanmıştır.

LIBERALİZM VE EŞİTÇİLİK

Liberal felsefenin özü, bireyin onuruna ve kendi anlayışına uygun olarak, başka bireylerin de aynı şeyleri yapabilme özgürlüğüne karışmamak koşuluyla, tüm kapasite ve fırsatlarını değerlendirmekte özgür olduğuna inanmaktır. Bu bir anlamda insanların eşitliğine inanç demektir; bir diğer anlamdaysa eşitsizliklerine. Her insanın özgürlük hakkı eşittir. Bu önemli ve temel bir haktır, çünkü insanlar kesinlikle farklıdır, çünkü biri kendi özgürlüğüyle bir başkasının yapmak isteyeceğinden farklı şeyler yapmak isteyebilir ve zaman içinde pek çok insanın yaşadığı toplumun genel kültürüne diğerlerinden daha fazla katkıda bulunabilir.

Liberal, bu nedenle bir yanda hak eşitliğiyle fırsat eşitliğini, öte yandan da maddesel eşitlikle verim eşitliğini birbirinden keskin biçimde ayıracaktır. Özgür bir toplumun, başka herhangi birinin şimdiye dek denediğinden çok daha büyük maddesel eşitlik yönünde bir eğilimi bulunması olgusunu hoş karşılayabilir. Ama bunu özgür toplumun istenebilir bir yan ürünü olarak görecektir, onun ana özrü olarak değil. Hem özgürlüğü, hem de eşitliği artıran, yani tekel gücünü ortadan kaldırıcı ve

piyasanın çalışmasını iyileştirici önlemleri hoş karşılayacaktır. Daha az talihli olanlara yardım etmeye yönelik özel hayırseverliği özgürlüğün uygun biçimde kullanımına bir örnek olarak kabul edecektir. Ve toplumun büyük bölümünün ortak amaca ulaşabileceği daha etkili bir yol olarak yoksulluğun biraz olsun ıslahına yönelik devlet eylemini onaylayabilir. Bununla birlikte bunu, gönüllü eylemi zorunlusuyla ikame etmesi gerekeceği için üzümlere yapacaktır.

Eşitlikçi de bu kadar ileriye gidebilir. Hattâ daha da ileriye gitmek isteyecektir. Başkalarına vermek için bazılarını almayı, “bazılan”, başarmak isteyecekleri bir amacın sağlanmasında daha etkili bir araç olacağı gerekçesiyle değil de, “haklılık” gerekçelerine dayandırarak savunacaktır. İşte bu noktada eşitlikle özgürlük keskin bir çelişkiye düşmektedir; ikisi arasında bir seçim yapılmalıdır. Bu anlamda kişi hem eşitlikçi hem de liberal olamaz.

18 Bu değer şunlara eşittir: Devlet transfer harcamaları (31,1 milyar dolar) eksi emekli asker ödemeleri (4,8 milyar dolar) (her iki değer de Ticaret Bakanlığı ulusal gelir hesaplarından alındı) artı tarımsal programlara yapılan federal harcamalar (5,5 milyar dolar), artı kamu konutları ve diğer konut edindirme yardımları için federal harcamalar (0.5 milyar dolar) (her iki değer de 30 Haziran 1961 itibariyle biten yıl sonu değeri olarak Hazine hesaplarından alındı) artı toplamı milyara yuvarlatmak amacıyla federal programların idari masrafları, atlanmış eyalet ve yerel programlar ve çeşitli kalemleri karşılamak üzere kabaca 0.7 milyar dolar. Sanırım bu değer önemli ölçüde düşük tahmin edilmiştir.

Bölüm 13: Sonuç

1920'ler ve 1930'larda Birleşik Devletler'deki entelektüeller, kapitalizmin ekonomik refahı, dolayısıyla da özgürlüğü engelleyen kusurlu bir sistem olduğuna ve gelecek umudunun, siyasi otoritelerce ekonomik işlerin daha büyük ölçüde ve bilinçli denetiminde yattığına güçlü bir biçimde inanmaktaydılar. Entelektüellerdeki inanç değişikliği herhangi bir kolektivist toplumun örnek olarak bulunması nedeniyle olmamıştır; bununla birlikte, Rusya'da komünist bir toplumun kurulması ve ona parlak umutlar bağlanması bunu hızlandırmıştır kuşkusuz. Entelektüellerdeki inanç değişikliğine, bütün haksızlıkları ve kusurlarıyla işlerin şu andaki durumunun, olabileceği varsayımsal durumla karşılaştırılması sonucu varılmıştır. Gerçekleşenler ideallerle karşılaştırılmıştır.

O zamanlar daha fazlasını yapmak mümkün değildi, insan soyu merkezî kontrol ve devletin ekonomik etkinliklere ayrıntılı müdahalesini içeren dönemlerin deneyimini yaşamıştı. Ama politikada, bilimde ve teknolojide bir devrim olmuştu. Hiç kuşkusuz, demokratik siyasi yapıda, modern araç gereçlerde ve çağdaş bilimde önceki çağlarda mümkün olduğundan daha başarılı şeyler yapabileceğimiz öne sürülebilir.

Gelgeldim o dönemlerin tutumları günümüzde de sürmektedir. Hâlâ, mevcut herhangi bir devlet müdahalesini arzu edilir sayma, tüm kötülükleri piyasaya yorma, yeni devlet kontrolü önerilerini ideal olarak değerlendirme, yani eğer ehil, tarafsız, özel çıkar grubunun baskısı altında olmayan kişilerce yürütülürse işe yarayabileceğine inanma eğilimimiz vardır. Serbest girişim ve kısıtlı devlet uygulamalarından yana olanlarsa, eskiden olduğu gibi yine savunma konumundadırlar.

Ne var ki, koşullar değişmiştir. Artık devlet müdahalesi konusunda birkaç on yıllık deneyime sahibiz. Bundan böyle fiili olarak çalışan piyasayla ideal olarak çalışabilecek devler müdahalesini karşılaştırmak gerekmiyor. Fiili olanı fiili olanla karşılaştırabiliriz artık.

Böylece piyasanın fiili olarak çalışmasıyla ideal biçimde çalışması arasındaki farkın, devlet müdahalesinin fiili etkileriyle amaçlanmış etkileri arasındaki farka kıyasla devede kulak kaldığı apaçıktır. Zorbalığın egemen olduğu Rusya'da insanların özgürlük ve onuru konusunda ilerleme sağlanacağına kim büyük umutlarla inanabilir? Marx ve Engels Komünist Manifesto'da şöyle yazarlar: “Emekçilerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. Ama kazanacakları bir dünya vardır.” Bugün Sovyetler Birliği'ndeki emekçilerin zincirlerinin Birleşik Devletler'deki ya da İngiltere'deki veya Fransa'daki ya da Almanya'daki veya herhangi bir Batılı ülkedeki emekçilerin zincirlerinden daha zayıf olduğunu kim ileri sürebilir?

Birleşik Devletler'de ki duruma daha yakından bakalım. Geçen on yıllarda büyük “reformlar”dan hangisi hedeflerine ulaşmıştır? Bu reformların yandaşlarının iyi niyetleri gerçekleşmiş midir?

Tüketiciyi koruma amacıyla yapılan demiryolları düzenlemeleri çok geçmeden demiryollarının yeni ortaya çıkan rakiplerinin rekabetine karşı, tabii tüketicinin zararına, kendini koruma aracına dönüşmüştür. Başlangıçta düşük oranlarda uygulanan, sonra da toplumun daha alt sınıfları lehine gelirin yeniden dağılımı için bir araç olarak el konan gelir vergisi, kağıt üzerinde yüksek düzeyde basamaklandırılmış ama uygulamada etkisiz oranlar koyan özel kayıtları ve kaçamak delikleri kapsayan bir bina cephesi halini almıştır. Şimdiki vergilendirilebilir gelir üzerinden yüzde 23,5 gibi net bir oran, yüzde 20'den yüzde 91'e dek basamaklandırılmış şimdiki oranlar kadar gelir sağlayabilir. Eşitsizliğin azalmasına ve zenginliğin yaygınlaştırılmasına yönelik bir gelir vergisi, uygulamada şirket kazançlarının yeniden yatırıma yönelmesini sağlamış, dolayısıyla büyük

kuruluşların büyümesini desteklerken, sermaye piyasasının işlemlerini engellemiş ve yeni girişimlerin kurulması konusunda cesaret kırıcı olmuştur.

Ekonomik etkinliklerde ve fiyatlarda istikrar sağlamaya yönelik parasal reformlar, Birinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında enflasyonu kamçılamış ve daha önce hiç görülmemeyen derecede yüksek bir istikrarsız düzeyi yaratmıştır. Bunların ortaya çıkardığı para otoriteleriye, ciddi bir ekonomik daralmanın 1929-33 arasında Büyük Bunalım felaketine dönüşmesinde baş sorumluluğu taşımaktadırlar. Banka paniklerini önlemek için kurulmuş bir sistem Amerika tarihindeki en ciddi banka paniklerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Para sıkıntısı çeken çiftçilere yardım ve tarımsal örgütlenmedeki aksaklıkları giderme amacına yönelik olan tarım programı, kamu fonlarını ziyan eden, kaynakların kullanımını bozan, çiftçiler üzerinde giderek ağırlaşan ayrıntılı kontroller uygulayan, Birleşik Devletler'in dış politikasına ciddi müdahalelerde bulunan, ama aslında parasız çiftçiye yardım konusunda pek az şey gerçekleştiren tarım programı ulusal bir rezalet olmuştur.

Yoksulların barınma koşullarının iyileştirilmesini, çocuk suçlarının azaltılmasını ve kent yıkıntılarının ortadan kaldırılmasını amaçlayan konut programı, yoksulların barınma koşullarını daha da kötüleştirdiği gibi, çocuk suçlanılın artmasına ve kent yıkıntılarının yayılmasına katkıda bulunmuştur.

1930'larda entelektüel toplum için "emek" sözcüğü "işçi sendikası" sözcüğüyle eş anlamlıydı; işçi sendikalarının iyi niyet ve erdemliliğine olan inanç, yuva ve yurda olan inançla bir tutuluyordu. İşçi sendikalarını ve "adil" iş ilişkisini destekleyen pek çok yasa çıkarılmıştı. İşçi sendikaları da güçlenmişti. 1950'lere gelindiğindeyse, "işçi sendikası" neredeyse ayıp bir sözcük haline geldi, "emek" sözcüğüyle eş anlamlı değildi artık, dolayısıyla da otomatik olarak cennetten çıkma diye kabul edilmiyordu artık.

Sosyal güvenlik önlemleri, yardım almayı bir hak konusu yapmak, doğrudan yardım ve derde derman ihtiyacını ortadan kaldırmak için yasalaştırılmıştı. Oysa derde derman ihtiyacı artmaya devam ederken, doğrudan yardıma harcanan toplamlar çığ gibi büyümektedir.

Bu liste çok kolaylıkla uzatılabilir; 1930'lardaki gümüş alım programı, kamu gücü projeleri, savaş sonrası dış yardım programları, F.C.C., kentlerin yeniden geliştirilmesi programları ve daha birçokları... amaçlanandan çok farklı etkileri, genellikle tam tersi etkileri olmuştur.

Bazı istisnalar olabilir. Ülkeyi baştan başa kat eden ekspres otoyollar, büyük nehirlerde kurulan görkemli barajlar, yörüngeye oturtulan uydular, tüm bunlar devletin büyük kaynaklara hükmetme gücü sayesinde başarılmıştır. Bütün kusurları ve sorunlarıyla, piyasa güçlerinin daha etkin rol oynamasıyla sağlanacak ilerleme olanağıyla, okul sistemi Amerikan gençliğinin fırsatlarını çoğaltmış ve özgürlüğün genişlemesine katkıda bulunmuştur. Bu, okul kurullarında hizmet veren onbinlerce kişinin kamu yararına dönük çabalarına ve halkın kamu yararı saydıkları ağır vergileri yüklenmedeki gönüllülüklerine tanıklık etmektedir. Tüm ayrıntılı idari sorunlarına karşın, Sherman Antitrust Yasalarının varlığı rekabeti güçlendirmiştir. Kamu sağlığı önlemleri bulaşıcı hastalıkların azalmasında etkili olmuştur. Yardım önlemleri acı ve ıstırapı hafifletmiştir. Yerel otoriter çoğu zaman toplumların yaşamı için elzem olan kolaylıkları sağlamışlardır. Yasa ve düzen birçok büyük kentte, devletin bu ana işlevi bile yerine getirmesi doyurucu olmaktan uzak bulunduğu halde, korunup sürdürülebilmiştir. Chicago kenti sakinlerinden olduğum için bu konuda rahatlıkla konuşabilirim.

Olumlu ve olumsuz yanlar eşitlenmek istenirse, sonuç hiç kuşkusuz iç karartıcı olacaktır. Son birkaç on yılda devletçe üstlenilen veni girişimlerin büyük bölümü hedeflerine ulaşamamıştır. Birleşik Devletler ilerlemeyi sürdürmektedir; yurttaşları daha iyi beslenmekte, daha iyi giyinmekte, daha iyi barınmakta ve daha iyi ulaşım hizmeti görmektedirler; sınıfsal ve toplumsal farklar küçülmüştür; azınlık gruplarının dezavantajları azalmıştır; popüler kültür büyük sıçramalar yapmıştır. Tüm bunlar serbest piyasa aracılığıyla işbirliği yapan bireylerin inisiyatifleri ve itici güçlerinin ürünleridir. Devletçe alınan önlemler bu gelişmeye yardımcı değil, engelleyici olmuştur. Bu önlemleri parasal yönden karşılayabilmemiz ve onlara baskın çıkabilmemiz ancak piyasanın doğurganlığı sayesinde gerçekleşebilmiştir. Görünmez elin gelişmedeki gücü, görünen elin gerilemedeki gücünden daha üstündür.

Son yıllarda böylesine çok sayıda devlet reformunun ters gitmesi, parlak umutlan suya düşürmesi bir kaza mıdır? Yoksa sadece programların ayrıntıda hatalı olmalarının sonucu mudur?

Bu sorulara cevabın açıkça “hayır” olduğu inancındayım. Bu önlemlerin ana kusuru şurada yatmaktadır: Bunlar insanları, genel bir çıkar olduğu varsayılan şeyin geliştirilmesi uğruna şu anki kendi çıkarlarına ters düşecek şekilde davranmaya devlet aracılığıyla zorlama yoluna başvurmaktadırlar.

Çıkar çatışması olduğu varsayılan şeyi ya da çıkarlar konusundaki görüş ayrılığını, çalışmayı ortadan kaldıracak bir çerçeve sağlayarak ya da insanları farklı çıkarlara yönelmeye ikna ederek değil, bireyleri kendi çıkarlarına aykırı davranmaya zorlayarak çözüme kavuşturmaya çalışırlar. Katılanların değerlerinin yerine dışarıdakilerin değerlerini geçirirler: ya bazıları diğerlerine onlar için neyin iyi olduğunu söyler ya da devlet bazılarından diğerlerinin yararına olması için alır. Dolayısıyla bu önlemler, insanlarca bilinen en kuvvetli ve en yaratıcı güçlerden birinin, yani milyonlarca bireyin ilgilerini geliştirme, hayatlarını kendi değerlerine göre yaşama çabasının karşısında yer alır. İşte söz konusu önlemlerin çoğu zaman amaçlananın tam tersi etkide bulunmasının ana nedeni budur. Ayrıca bu, özgür bir toplumun ana güçlerinden biridir ve devlet düzenlemelerinin onu neden boğmadığını da açıklar.

Sözünü ettiğim alanlar yalnızca kişinin kendini ilgilendiren dar anlamdaki çıkarlar değildir. Tersine, insanların değerli buldukları, uğrunda servetlerini ve hayatlarını verebilecekleri tüm değerler dizisini kapsamaktadır. Adolf Hitler’e karşı çıktıkları için hayatlarını kaybeden Almanlar aslında çıkarlarına uygun gördükleri bir davranışta bulunuyorlardı. Hayırsever, dinsel ve eğitimsel etkinliklere büyük çaba ve zaman adayan kadın ve erkekler de öyle. Doğal olarak böylesi ilgiler ancak az sayıda insan için bu denli önem taşır. Bu ilgi ve çıkarlara eşit olarak tüm boyutuyla izin vermek ve bunları, insan soyu kitlesine egemen olan dar kapsamdaki maddi çıkarlara bağımlı kılmamak özgür bir toplumun erdemidir. Bu nedenle de kapitalist toplumlar kolektivist toplumlardan daha az maddiyatçıdır.

Tüm bunların ışığında kanıtlama yükümlülüğü neden yeni hükümet programlarına karşı çıkan ve devletin halen gereksiz yere büyütülmüş rolünü azaltmaya çalışan bizlerin sırtındadır? Dicey şu yanıtı veriyor: “Devlet müdahalesinin, özellikle yasama biçimindeki yararlı etkisi doğrudan, anında ve görülebilirdir; buna karşılık kötü etkileri dolaylıdır, yavaş ve aşamalı olarak gelişir, göz önünde değildir. Çoğu insan da devlet denetçilerinin ehliyetsiz, dikkatsiz, hattâ kimi zaman kötü niyetli ve yozlaşmış olabileceklerini akılda tutmazlar; devlet yardımının kendi kendine yardımı ortadan kaldırdığı gibi yadsınma/ bir gerçeğin bilincine varanlar azdır. Böylece insanların çoğunluğu devlet müdahalesine gereksiz bir hoşgörü göstermektedir. Bu doğal eğilim belli bir toplumda ancak bireysel

özgürlük lehine bir direnme ya da önyargının varlığıyla dengelenebilir; bu da “bırakınız yapsınlar”dır. Dolayısıyla yalnızca kendi kendine yardıma olan inancın kaybolma yönünde gerilemesi, ki böyle bir gerilemenin olduğu kesindir, bu bile kendiliğinden, sosyalizme eğilimli yasamanın gelişmesi için yeterlidir.”

Günümüzde özgürlüğün korunması ve genişletilmesi iki yönden tehdit edilmektedir. Bunlardan biri açık seçiktir: Bizi gömmeye yemin eden Kremlin’deki insanlardan gelen dış tehdittir. Diğer çok daha inceliklidir: Bizi ıslah etmek isteyen iyi niyetli kişilerden gelen iç tehdittir. Bunlar ikna etmenin yavaşlığına ve düşledikleri büyük toplumsal değişiklikleri başarmanın örneğine gösterdikleri sabırsızlıkla, hedeflerine varmak için devletin gücünü kullanma telaşındalar ve bunu yapma yetenekleri olduğuna da güveniyorlar. Ama güç kazanırlarsa ivedi hedeflerine ulaşmada başarısız olacaklar; buna ek olarak dehşete düşerek geri çekilecekleri ve ilk kurbanları arasında olacakları kolektif bir devlet yaratacaklardır. Merkezileşmiş güç, onu iyi niyetle yaratanlara zarar vermez diye bir şey yoktur.

Bu iki tehdit ne yazık ki birbirini besliyor. Nükleer bir felaketten kaçınabilsek bile, Kremlin’den gelen tehdit kaynaklarımızın hatırı sayılır bir bölümünü askerî savunmaya ayırmamızı zorunlu kılıyor. Ürünlerimizin bu denli, çoğunun alıcısı ve birçok şirketle sanayinin ürünlerinin tek alıcısı durumundaki devletin önemi, tehlikeli ölçüdeki ekonomik gücü siyasal otoritelerde toplamış bulunmakta; iş ortamım ve başarı ölçütünü değiştirmekte, bunlarla ve başka yollarla serbest piyasayı tehlikeye atmaktadır. Bu tehlikeden kaçamayız. Ancak bunu, ulusun savunmasıyla ilgili olmayan alanlardaki şimdiki yaygın devlet müdahalesini sürdürerek ve yaşlılar için tıbbi bakımdan ay keşiflerine kadar yeni devlet programlarıyla gereksiz yere yoğunlaştırmaktayız.

Bir zamanlar Adam Smith’in dediği gibi, “Bir ulusta çok yıkıntı vardır.” Değerlerimizin temel yapısı ve özgür kurumlanıl iç içe geçmiş ağı bunların çoğuna dayanacaktır. Askerî programların büyüklüğüne ve Washington’da yoğunlaşmış olan ekonomik güçlere karşın, özgürlüğü koruyup genişletebileceğimize inanıyorum. Ama bunu başarabilmemiz karşı karşıya olduğumuz tehdidin bilincine varmamızla, yurttaşlarımızı özgür kurumların ulaşmak istediğimiz hedeflere giden, devletin zor kullanan gücünden bazen daha yavaş da olsa daha güvenli bir yol sağladıklarına ikna etmemizle mümkündür ancak. Entelektüel ortamda görülmekte olan değişimin parıltıları umut verici bir kehanettir.